

Khi Cà Chớn Gặp Cà Chua

Contents

Khi Cà Chớn Gặp Cà Chua	1
1. Chương 1: Uke Xuất Hiện	2
2. Chương 2: Seme Là Ai?	5
3. Chương 3: Cuộc Đối Đầu Trong Toilet Nữ	8
4. Chương 4: Sự Kiện Lá Cải	11
5. Chương 5: Tài Khoản Baidu	14
6. Chương 6: Baidu Truyền Tình (thượng)	17
7. Chương 7: Baidu Truyền Tình (hạ)	19
8. Chương 8: Cuộc Chạm Trán Ở Văn Phòng	22
9. Chương 9: Ngài Giáo Sư Già Tội Nghiệp	25
10. Chương 10: Sự Kiện Chuyển Phát Nhanh	28
11. Chương 11: Xem Tiểu Thuyết	30
12. Chương 12: Sóng Gió Qq	34
13. Chương 13: Thực Nghiệm Xã Hội (thượng)	37
14. Chương 14: Thực Nghiệm Xã Hội (hạ)	40
15. Chương 15: Audition Ký	42
16. Chương 16: Viện Bảo Tàng Ký	45
17. Chương 17: Khuyến Mua Di Động	49
18. Chương 18: Người Mẫu Khoả Thân (thượng)	53
19. Chương 19: Người Mẫu Khoả Thân (hạ)	56
20. Chương 20: Gửi Tin Nhắn	60
21. Chương 21: Nỗi Hồ Đồ Của Con Trai	63
22. Chương 22: Đan Khăn Choàng Cổ	65
23. Chương 23: Nhờ Chuyển Khăn Choàng	69
24. Chương 24: Sóng Gió Khăn Choàng Cổ	72
25. Chương 25: Đêm Khuya Lén Vào Ký Túc Xá Nam Giặt Khăn Choàng	75
26. Chương 26: Dân Chúng Cẩn Tin	79
27. Chương 27: Trèo Cao Sửa Đèn	83
28. Chương 28: Kỳ Thi Cuối Học Kỳ (thượng)	86
29. Chương 29: Kỳ Thi Cuối Học Kỳ (hạ)	90
30. Chương 30: Ta Nói Chuyện Chút	95
31. Chương 31: Đến Nhà Anh Đi ...	98
32. Chương 32: Hắc Hắc (h)	102
33. Chương 33: Hắc Hắc (h)	105
34. Chương 34: Kết Thúc Viên Mãn	108

Khi Cà Chớn Gặp Cà Chua

Giới thiệu

Thể loại:Đam Mỹ, Hài Hước Một bên là thập ban võ nghệ, từ nấu ăn giặt giũ đến may vá sửa chữa th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-ca-chon-gap-ca-chua>

1. Chương 1: Uke Xuất Hiện

__ Cậu đã đến trường đại học của chúng tôi, thì phải hiểu rõ mọi điều về ngôi trường này. Đôi giày cao gót đỏ rực của người phụ nữ dẫn trên mặt đường được lát gạch , phát ra tiếng lạch cạch lạch cạch.

Lữ Vệ Quốc ngoan ngoãn đi theo sau “giày cao gót”, cúi mặt thấp mày, vẻ như một chú cừu non vô hại.

__ Trường chúng tôi là một ngôi trường trọng điểm, xem trọng cả về nhân văn và tự nhiên, nên hiển nhiên sẽ có nhiều người muốn vào, mặt bằng trường lại càng không nhỏ. Khi cậu bước vào đây có lẽ cũng thấy rồi đấy, nội học viện nghệ thuật chuyên dành cho những sinh viên theo các ngành nghệ thuật cũng đã có tới năm tòa. Tòa ở phía đông là dành cho vũ đạo và thanh nhạc, tòa hướng tây là của sinh viên học về nhạc khí, bên phía nam thì là sinh viên về hội họa này, điêu khắc này, nằm ở hướng bắc là phòng ăn, còn chính giữa là tòa nghệ thuật chuyên dùng cho học văn hóa. Cậu vẫn còn nghe đấy chứ?

Chợt “giày cao gót” quay qua nhìn Vệ Quốc.

__ Có có có. Vệ Quốc lập tức gật gật đầu, làm ra điệu bộ một đứa trẻ đang ngoan ngoãn nghe giảng..

Giày cao gót đưa mắt nhìn khắp lượt Vệ Quốc.

Thân dưới của Vệ Quốc mặc một chiếc quần jean mà nơi đâu cũng có thể tìm mua được, thân trên là một chiếc áo sơ mi màu trắng ngắn tay sạch sẽ, đầu tóc không dài không ngắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn, cao khoảng mét bảy mấy, bộ dạng hiền lành an phận, nhất là nếu đem đi so sánh với cái bọn sinh viên học nghệ thuật, làm nghệ thuật gì gì đó, thì đáng vẻ này của cậu được giày cao gót cho điểm rất cao.

Giày cao gót quay người đi, tiếp tục hướng về phía trước.

__ Tòa nghệ thuật này tổng cộng có 6 tầng, từ tầng 1 đến tầng 3, mỗi tầng có 9 phòng học, mỗi phòng có thể chứa được khoảng 50 người học. Tầng bốn đến tầng năm mỗi tầng có 3 giảng đường, có thể chứa 150 người lên lớp. Tầng cuối là cả một phòng luyện tập lớn, chuyên dùng để các sinh viên học ngành nghệ thuật luyện tập trước những ngày lễ của trường.

__ Mỗi phòng học đều có 2 máy vi tính, một máy dùng để lên lớp còn máy kia là dự phòng, các thiết bị máy chiếu khác cũng vậy. Mỗi phòng học ngoài những đèn thường dùng ra còn có đèn dùng lúc cúp điện. Điều hòa của ba tầng dưới dùng là hệ thống điều hòa trung tâm, còn tầng bốn, năm, sáu thì dùng loại treo tường bình thường.

__ Mỗi tầng có 4 toilet, toàn bộ đều dựa trên tiêu chuẩn của khách sạn bốn sao mà xây dựng. Ở mỗi tầng có hai phòng nước, cung cấp nước tinh khiết và nước ép cả ngày.

Giày cao gót vừa đi phía trước vừa giới thiệu khá quát về tòa nhà cho Vệ Quốc.

__ Cái đó, xin hỏi... Vệ Quốc mở lời hỏi.

— Cậu có vấn đề gì ? “Giày cao gót” dừng lại, quay người qua khoanh tay nhìn cậu.

— Cái đó, tại sao chỉ có nước tinh khiết với nước ép? Nếu như học sinh muốn uống coca cola...

— “Coca cola? Cái loại nước ngọt độc hại đó hả?” Giày cao gót phì cười. “Hơn nữa, sinh viên học thanh nhạc có thể uống nước uống có ga sao? Có nước ép đã là quá tốt với bọn họ rồi đấy!”

Vệ Quốc lập tức im miệng không nói.

Giày cao gót quay qua tiếp tục bước đi.

— Mỗi tầng đều có 1 phòng điện, đương nhiên là có khóa rồi, phòng điện trung tâm của tòa nhà này ở tầng một, ngay kế bên phòng của lao công. Mỗi tối 9 giờ tòa nghệ thuật sẽ đóng cửa, cổng sắt giữa hai tầng đều phải hạ xuống.

Có lẽ giày cao gót đã nói hết việc rồi, nên không nói gì tiếp, chỉ dẫn theo anh đi qua lại giữa các tầng.

Vệ Quốc theo sát sau giày cao gót, vừa đi vừa quan sát xung quanh.

Cả hai đi đến tầng bốn, giảng đường đang trong giờ dạy, thông qua lớp cửa sổ phía trước, có thể thấy một ông lão râu bạc đang khoa tay múa chân giảng điều gì đó, rồi lại nhìn xuống những người bên dưới, Vệ Quốc suýt nữa té bở chừng — những cái đầu năm màu bảy sắc, trừ màu đen ra, thì màu gì cũng có.

Những người ngồi hàng đầu còn nghe giảng nghiêm túc, nhưng những sinh viên hàng sau không ngủ thì đánh bạc, còn có mấy đôi đang ôm hôn nhau nồng nhiệt.

Vệ Quốc thở dài, nếu như cậu mà đi học, chắc chắn sẽ là người ngồi ngay bàn đầu.

Giày cao gót dẫn Vệ Quốc đi một vòng tòa nhà, cũng tốn hết nửa giờ đồng hồ. Khi đi đến góc quẹo của cầu thang tầng một, giày cao gót dừng lại.

Vệ quốc đưa đầu ra ngó. Wao, thì ra là nơi ở của lao công.

Trong cái tòa nhà bự người đông này, ngay cả cầu thang cũng không nhỏ. Nếu như ở những nơi khác, phía dưới góc quẹo của cầu thang cũng chỉ có 5,6 mét vuông thôi, vậy mà ở đây có đến 14,15 mét vuông, xây một cái phòng nhỏ, trên cửa dán một tờ giấy trắng, phía trên ghi dòng chữ: lao công.

Giày cao gót chỉ căn phòng nhỏ, nói với Vệ Quốc.

— Sau này cậu sẽ ở đây đấy. (Ha ha ha, ai nói uke kun đây đi học đâu? XD)

Giày cao gót lấy ra một chìa khóa:

— Đây là chìa khóa phòng, cầm lấy, nhưng chỉ có một chìa này thôi đấy, làm mất thì vào không được phòng đâu.

Vệ Quốc vội vàng cất vào, nghĩ, nhất định phải tìm thời gian rảnh đi đánh thêm mấy chìa nữa mới được.

Giày cao gót lại nói:

— Còn những chìa khóa khác đều để trong phòng cả rồi, đồ nội thất thì trong đó cũng có đủ, cậu dọn dẹp dọn dẹp là có thể ở được rồi.

Vệ Quốc gật đầu, trong lòng biết rõ cái được gọi là nội thất, cũng chỉ là một số đồ dùng đóng bằng gỗ mà thôi.

— Cậu đã rõ công việc của mình rồi chưa? Giày cao gót hỏi.

— Biết rồi, biết rồi.

Vệ Quốc gật gật đầu, đếm từng ngón từng ngón ra đếm

— Sáng sáu giờ mở cửa, mở điện, tối chín giờ đóng cửa, tắt điện, mỗi ngày quét dọn phòng vệ sinh hai lần. Một tuần kiểm tra các thiết bị điện , còn... còn...

— Còn phải lúc nào cũng chú ý phòng nước, nếu hết nước thì phải nhanh chóng thay vào!!! Giày cao gót bỏ sung. Nếu như có việc nào cậu không làm tốt, dẫn đến bị mọi người than trách, thì cậu không cần đến nhận lương nữa đâu!

Vệ Quốc hồi hã gạt đầu dạ vâng, nhưng trong lòng thì bĩu bĩu môi.

Giày cao gót lại dận dỏ mấy câu, rồi vội vã vội vàng rời đi.

Vệ Quốc lấy hành lý của mình ở cửa tòa nhà nghệ thuật, sau đó nhả nha nhả nhơ đi vào phòng.

Căn phòng nhỏ giống y như trong tưởng tượng, không có gì cả, mà lại còn có một mùi rất chi kì lạ.

Nhưng có nơi để ở mà không phải tốn tiền trọ, Vệ Quốc cũng thỏa mãn rồi.

Cái căn phòng mười lăm mét vuông này được chia làm hai phần, một phần ngay phía dưới cầu thang, vừa đúng có thể bày một chiếc giường, phần còn lại thì từ góc ngoặt dư ra, làm phòng ngoài, bày những vật dụng khác.

Vệ Quốc đặt hành lý ở ngoài, đi vào trong thấy chiếc giường, phát hiện chiếc giường bằng gỗ này đã mục nát do ẩm ướt hết cả rồi, không thể dùng được nữa. Cậu quyết định lát sẽ qua bên kí túc xá xem sao, tám phần là ở đó chắc chắn sẽ có những chiếc giường bị bỏ không.

Vệ Quốc đi ra phòng ngoài, nhận thấy bàn ghế cũng không còn được sạch sẽ cho lắm, xem ra ngay cả những thứ này cũng không dùng được nữa.

Anh không nghĩ ngợi nhiều, lấy một thau nước bắt đầu dọn dẹp phòng ốc.

Vệ Quốc quét dọn ra cả một đồng rác to tướng, sau khi lau xong sàn anh mới kinh ngạc phát hiện thì ngay cả căn phòng nhỏ này của mình cũng được lát gạch bông, ban nãy sàn nhà do bị một lớp bụi dày phủ bên trên nên khiến cậu tưởng rằng nó là xi măng ấy chứ.

Dọn dẹp cũng được tương đối, thấy thời gian còn sớm nên cậu quyết định đi đến kí túc xá.

Anh giải thích cho ông lão bảo vệ kí túc xá về việc của mình. Ông lão đó vốn nhìn không hợp mắt cái bọn ăn mặc kì quái dị hợm được gọi là sinh viên nghệ thuật, nên thấy một nam sinh gọn gàng tươm tất như vậy (tuy Vệ Quốc đã 26 tuổi rồi) đương nhiên rất thích, bèn chủ động dẫn anh đến “kho báu” cất giữ đồ của ông, để Vệ Quốc tự chọn lấy đồ đạc.

Người già mà, nên thường có thói quen này, cứ thấy món nào cũng đều cảm thấy cái đó tốt, cái gì cũng không nỡ vứt đi. Ông lão trông coi kí túc xá này cũng được sáu, bảy năm rồi, sinh viên tốt nghiệp mỗi năm đều có hàng đồng thứ quặng đó không dùng nữa, ông lão mỗi năm chọn chọn nhặt nhặt cũng góp lại không ít đồ đạc, tất cả đều để trong một phòng ngủ nhỏ không còn sử dụng. Toàn lo nghĩ không biết khi nào mới dùng đến, giờ tốt rồi, Vệ Quốc vừa đến là đã có thể dùng rồi.

Vừa đúng lúc mấy năm trước kí túc xá đổi giường mới, giường sắt lúc trước còn dư lại một chiếc. Cái giường sắt này cũng còn tốt lắm chứ, phía dưới giường có hai ngăn nhỏ một ngăn lớn, vừa hay có thể dùng để chứa quần áo tất vớ gì đó.

Ra giường và mền cũng có cả một đồng, tuy có chút ẩm ướt, nhưng chỉ cần giặt rửa phơi khô là có thể dùng được, thế là Vệ Quốc bèn lấy vài cái tốt tốt dùng.

Tuyệt nhất là còn có cả một bộ vật dụng trên giường, từ áo gối, nệm, mền mùng cho đến ra giường đều có đủ, nhưng đều là gấu Winnie, trên nền xanh lá Winnie và bạn bè cậu đang đi dã ngoại, trên đầu cả bọn là một chú ong bay tới bay lui. Cả bộ vật dụng đó cũng không đến mức quá nữ tính, hơn nữa Vệ Quốc cũng không ghét gấu Winnie, nhất là đối với quái vật shrek. Chỉ là chính giữa ra giường đó có một vết máu không to không nhỏ, màu sắc rất tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được. Vệ Quốc nghĩ, có lẽ ra giường này đã được một nữ sinh nào đó dùng qua.

Hộp đựng đồ nền trắng hoa văn gồm năm cái, Vệ Quốc thấy nó nhỏ nhẽ nên cũng lấy luôn.

Còn có tủ giường hai ngăn, bàn ghế cùng bộ với giường sắt, móc dán tường chưa mở, đôi dép lê vải lông mềm, đồng hồ treo tường hình mặt cười màu vàng, đồ chần sách, hộp đựng bút bằng thép dạng lưới, giá sách có thể đóng được trên tường, rèm cửa có hoa văn như hình xếp, bảng đen nhỏ, tủ áo vải nhỏ gọn... Tóm lại vệ Quốc đã lấy không ít thứ mang về.

Lúc ra về, thấy kế bên đặt một chiếc đèn bàn nhỏ có hình dạng đĩa trẻ tay nắm lấy sinh thực khí* màu đỏ của mình, mặt cậu đỏ bừng, kếp dưới nách cũng đem về luôn.

Về đến phòng, đem bàn ghế tủ giường đã cũ nát dọn đi, rồi lắp ráp ráp mấy thanh sắt ra thành dạng chiếc giường, lấy tất vớ của mình bỏ vào ngăn tủ nhỏ phía dưới gầm giường, còn ngăn kia thì để mấy thứ như áo quần lót. Cái ngăn lớn thì chứa những thứ loại như áo bông...

Đặt nệm lên giường, gối mềm và cả bộ vật dụng kia vẫn phải giặt giũ xong mới dùng được.

Tủ giường đương nhiên được đặt cạnh giường, chiếc đèn bàn nhỏ có dạng đĩa trẻ tay nắm sinh thực khí được đặt trên tủ giường, cắm điện, nhấn cái sinh thực khí màu đỏ, thế là đèn sáng lên. Vệ Quốc đỏ mặt ần tới ẩn lui chơi cả buổi, sau đó mới tiếp tục thu dọn.

Trên tường dính mấy cái móc treo, trên móc treo đặt một tấm gỗ, có thể dùng để bày sách. Giờ thì trên đó đặt cái hộp nền trắng hoa văn, dùng để chứa mấy vật dụng nhỏ nhỏ như dầu gội, kem bảo vệ tay v.v. Đồng hồ treo tường mặt cười màu vàng thay pin mới chỉnh lại giờ được treo trên bức tường đối diện giường ngủ.

Tủ áo có hình chú nai bambi đặt ở góc phòng, quần áo được treo ngăn nắp trong tủ từ ngắn đến dài. Kéo phệt mơ tua cửa tủ, vậy là xong, gọn gàng.

Rèm cửa có kiểu dạng hình xếp treo ở cửa ra vào giữa phòng trong và phòng ngoài.

Trên bức tường của phòng ngoài đặt một cái bàn, một bên để đồ chần sách, một bên để hộp đựng bút. Phía dưới bàn là chiếc ghế cùng bộ.

Chiếc bảng đen nhỏ treo ở một bức tường khác, dùng để ghi chú.

Gắn những móc dính lên tường, treo tất cả những chìa khóa lên đó.

Thu dọn thêm một chút.

Vậy mới giống chỗ để người ở chứ.

(Hết chương 1)

* sinh thực khí: bộ phận sinh dục.

Và chắc mọi người cũng biết đĩa trẻ tay nắm lấy sinh thực khí là nắm lấy cái gì rồi phải không (_ _ _ ||)

2. Chương 2: Seme Là Ai?

Trong cái trường này, không ai là không biết đến Đơn Nhất.

Đơn Nhất là hội trưởng hội nghệ thuật của hội học sinh trường, ngoại hình đẹp trai, thành tích trong học viện thuộc số một số hai, nhưng đó đều không phải là lý do khiến cậu nổi tiếng, cậu nổi tiếng chỉ bởi vì một nguyên nhân duy nhất.

Một nguyên nhân rất cá tính.

Cậu là người theo nghệ thuật hành vi.

Nghệ thuật hành vi, hay còn gọi là nghệ thuật hành động, nghệ thuật thân thể, nghệ thuật biểu diễn v.v... cách gọi phổ biến ở nước ngoài hiện nay là performance art. Đó là trong quá trình biểu diễn hành vi, người nghệ sĩ sử dụng thân thể của chính họ làm nguyên liệu cơ bản thông qua sự thể nghiệm của bản thân người nghệ sĩ đó để đạt đến sự giao lưu giữa người với vật và môi trường xung quanh đồng thời thông qua sự giao lưu này để truyền đạt những thâm ý không thuộc về thị giác thẩm mỹ.

Lấy Đơn Nhất làm ví dụ vậy, tuy cậu học ngành điêu khắc, nhưng so với việc đem một khối đá ra đục đẽo thành hình dạng con người, cậu càng thích lấy bột thạch cao trét lên người rồi sau đó giả dạng bản thân thành một bức tượng điêu khắc hơn.

Cậu thường xuyên xuất hiện ở mọi ngõ ngách trong trường, đầu đội vòng nguyệt quế như đấu sĩ Hy Lạp, nhưng trên thực tế người ta thấy cậu giống người hầu Hy Lạp hơn.

Để biểu đạt sự thiếu thốn trên tinh thần của con người, có khi cậu sẽ ăn vận đồng phục của “Cái bang” đi học, nhưng để cho sự mô phỏng được chân thật sống động, cậu cố ý nhiều ngày không tắm gội, cuối cùng là bị mọi người vứt vào bồn tắm vì chịu không nổi.

Tóm lại, bởi cái sở thích nghệ thuật hành vi của cậu, mà toàn trường này không ai là không biết đến Đơn Nhất.

Cũng bởi vì nghệ thuật hành vi này, dù rằng đáng vẻ cậu rất đẹp trai, rất cool, nhưng đến nay cậu vẫn lẻ bóng cô đơn.

Đương nhiên, ngoại lệ vẫn có đấy. Đơn Nhất đã từng quen với một nữ sinh, cô nữ sinh đó thích nhất là dùng tay dí vào trán cậu, nũng nịu nũng nịu nói: “ Thấy ghét à, cái đồ biến thái như anh ~ “

Cậu ngất ngây đắm chìm trong giọng nói đó, cảm thấy đây là âm thanh hay nhất trần đời.

Sau khi quen nhau được một thời gian, Đơn Nhất cảm thấy cậu với cô nữ sinh đã đạt đến một sự hòa hợp gắn kết về tinh thần. Thế là vào một ngày đẹp trời, cậu mang theo một đồng dây băng đến, muốn cô bạn gái cùng cậu cởi bỏ hết quần áo rồi lấy dây băng quấn quanh người làm quái nhân cương thi, sau đó cùng ra phố đi dạo. Đơn Nhất muốn dựa vào cách này để biểu đạt tư tưởng hủ bại của loài người.

Cô bạn gái đương nhiên là không đồng ý (đa phần ai mà đi đồng ý nổi (___||)). Cô ném đồng dây băng đó lên người cậu, sau đó hét to :

__ Đi chết đi! Cái đồ biến thái chết tiệt kia!!!

Vậy là hai người tự nhiên chia tay, tâm hồn thơ ngây của cậu chịu một cú đả kích nặng nề, không gượng dậy nổi.

Lại một lần nữa cậu trở thành vương tử cô độc.

Thế là sau đó Đơn Nhất đem thời gian đều đặn vào việc học. Cậu vốn đã thông minh, giờ lại cố gắng chăm chỉ nên thành tích đương nhiên ưu tú hẳn.

Người sợ nổi tiếng heo sợ mập.

Về sau vì thành tích ưu tú của mình mà cậu bị lôi vào hội học sinh, ngày ngày cố sống cố chết vì dân phục vụ, và do tham gia hội nên hành vi của cậu không thể không bị trói buộc, thời gian mà cậu có thể tiến hành hành vi nghệ thuật giảm đi đáng kể. Đương nhiên là cậu vẫn kiên trì ít nhất một tháng phải tiến hành một lần nghệ thuật hành vi, chỉ cần một năm mười hai lần thế này thôi cũng đủ để cậu nổi tiếng rồi.

Đơn Nhất lại không có sở thích nào khác, vào những lúc không việc gì làm cũng chỉ có thể lấy việc học ra chơi, nên thành tích của cậu càng vượt trội hơn...

Đến cuối cùng, hầu như cậu đi đến đâu cũng có thể nghe người khác chỉ vào cậu mà nói:

__ Nhìn thấy chưa, đó là số một của học viện nghệ thuật đó, không những thành tích số một, thiên phú về nghệ thuật số một, mà ngay cả ngoại hình cũng số một nữa.

Tiếp theo đó sẽ có một người ra vẻ tỉnh ngộ ồ lên nói:

__ A, nếu không vậy thì sao tên cậu ấy là Đơn Nhất được.

Trên thực tế, cậu tên Đơn Nhất hoàn toàn không phải vì lý do này cũng không phải vì nguyên nhân kia, dù gì thì ba mẹ cậu cũng không thần thông quảng đại đến nỗi khi cậu còn là em bé sơ sinh thì đã dự đoán trước tương lai cậu sẽ có ngoại hình số một, thành tích số một, thiên phú số một. Nguyên nhân mà cậu tên “Đơn Nhất” rất đơn giản, vì chữ “Đơn” có tám nét, cộng thêm một nét của chữ “Nhất” là chín nét, may mắn.*

Nhưng cậu đã lớn chừng này rồi mà vẫn không có ai hiểu được tấm lòng ba mẹ cậu, vậy nên cậu đã buồn rầu suốt hai mươi năm nay thay cho ba mẹ mình. Nói cách khác, cậu giờ đã hai mươi tuổi rồi.

Trong hai mươi năm nay, thế giới không có ai hiểu được nghệ thuật hành vi của cậu cũng như một thế giới không có một ai hiểu được ý nghĩa của cái tên cậu cả.

Cậu thực sự rất muốn nghe một người nào đó chỉ vào cậu nói rằng: “Cậu có biết tại sao anh ấy tên là Đơn Nhất không? Bởi vì anh ấy là người đầu tiên theo nghệ thuật hành vi ở trường chúng ta đó.”

Nhưng con người đó hiện giờ vẫn chưa xuất hiện.

Rất nhiều người đều nhận định nghệ thuật hành vi là những chuyện mà người điên mới làm, nhưng cậu vẫn cứ thấy nghệ thuật hành vi là một chuyện rất có lợi cho dân cho nước. Cậu trước giờ vẫn âm thầm chờ đợi cơ hội để chứng minh điều đó.

Cuối cùng, cơ hội đó đã đến.

~~**

~~Khi mà mọi người đều đang lên lớp, Đơn Nhất len lén chuồn ra ngoài, chuồn vô toilet nữ.

Không phải cậu đi làm biến thái, mà là đi bắt biến thái.

Cậu đọc trên báo chí, nghe nói ở rất nhiều toilet nữ của trường đại học đều có biến thái, thế là cậu nghĩ, trường cậu không biết là có biến thái không? Tuy rằng cậu trước giờ chưa từng nghe những bạn học nữ trên lớp nói toilet trường có biến thái, nhưng theo nhận định của cậu thì biến thái không nơi nào không có, biến thái tiềm ẩn trong tim mọi người, mỗi một người đều có khả năng trở thành biến thái.

Để có thể bắt được loại biến thái tiềm ẩn này, cậu quyết định đến toilet nữ ngồi đợi.

Mọi người đều trên lớp học, đương nhiên toilet không một bóng người, sau khi đã thuận lợi len vào trong toilet nữ, cậu bắt đầu lột sạch sẽ đồ đạc trên người.

Cởi áo ra, gấp lại để một bên. Cởi quần ra, cũng gấp lại để một bên. Đương nhiên là cũng không thể mang quần lót rồi, cũng cởi ra để một bên (Cậu có chắc là cậu đến đây để bắt biến thái chứ không phải làm biến thái chứ!!! O.o)

Nói thực, Đơn Nhất là một người theo chủ nghĩa hành vi bảo thủ. So với những người theo chủ nghĩa hành vi khác cứ trần truồng lỏa lồ thể đi ra đường mà nói, cậu quả thực là một người theo phái bảo thủ. Chỉ ít thì dù cậu có lỏa lồ thể nào đi chăng nữa cũng vẫn sẽ quấn một tấm khăn be bé ngang eo để làm nhiệm vụ che chắn.

Đương nhiên, sự phát triển của sự vật là do biến hóa mà ra, nên khi cậu giả làm người Hi Lạp hay người nguyên thủy, thì chiếc khăn be bé đó cũng hóa thành lá cây hoặc da thú tương ứng.

Hôm nay, cậu quyết định sẽ giả thành bức điêu khắc “The thinker” của Rodin, tuy rằng bản thân của “The thinker” là lỏa thể, nhưng cậu tin rằng, mấy gã biến thái nhìn trộm chắc chắn sẽ không chú ý ở eo của “người suy tư” có thêm một chiếc khăn lông be bé hay không đâu.

Nếu như muốn giả cho thật giống, tất nhiên là không thể để “màu nguyên gốc” như thế mà ra diễn được. “The thinker” là bức tượng bằng đồng, cậu vốn muốn bôi lên người một lớp màu đồng, nhưng thùng màu đồng mà cậu phải phối màu rất lâu mới ra được vốn để ở văn phòng hội học sinh không may đã bị hội trưởng hội học sinh Bạch Lam trưng thu mất rồi. Không còn cách nào khác, cậu chỉ còn biết tạm thời lấy màu vàng ra thay thế.

Thế là, sau nửa giờ đồng hồ, trong toilet nữ thuộc tầng ba của tòa nghệ thuật chính thức xuất hiện một bức tượng “The thinker” toàn thân màu vàng và ngang eo có quấn một chiếc khăn lông be bé xinh xinh.

Hết chương 2.

Đón xem chương 3: Cuộc đối đầu trong toilet nữ* Theo quan niệm Trung Quốc, số 9 là biểu tượng của sự may mắn, cát tường.

3. Chương 3: Cuộc Đồi Đầu Trong Toilet Nữ

Vệ Quốc rốt cuộc cũng biết cái trường này lắm tiền như thế nào rồi.

Chỉ cần xem qua toilet của nó là biết ngay. Toilet đến bốn sao, mỗi cái chiếm đến 50 mét vuông, nền đất được phủ bằng lớp gạch men đen tuyền, sáng bóng.

Toilet nữ được phân thành hai khu, khu ngoài dùng để rửa tay trang điểm, khu trong dùng để vệ sinh. Khu trong được chia làm hai bên, một bên là hố xí còn bên kia là bồn xí. Toilet nam thì chia ra ba khu, khu chính giữa dùng để tiểu tiện.

Hệ thống xông nước dùng cảm ứng tia hồng ngoại, chỉ cần đứng đây là nước được xông một cách tự động ngay.

Chủ đề của toilet ở mỗi tầng đều không giống nhau. Cho đến giờ, Vệ Quốc đã trải nghiệm qua thủy mặc Trung Quốc ở tầng một và tranh sơn dầu Tây phương của tầng hai, giờ đây anh tràn đầy sự tò mò đối với chủ đề tại tầng ba.

Ngay khi Vệ Quốc đẩy cánh cửa toilet nữ bước vào thì thấy một bức tượng toàn thân màu vàng kim, anh không lấy làm kinh ngạc mấy. Toàn bộ sự cảm thán của anh đều đã được lưu lại tại bức “Vạn mã cuồng bồn” của Từ Bi Hồn ngay cửa toilet tầng một và “Monalisa” của de Vinci ở tầng hai rồi.

Vậy nên anh chỉ khẽ liếc mắt về phía “The thinker” vàng kim của chúng ta rồi thôi, sau đó hối ha hối hả chạy vào khu trong.

Anh vội vã chạy vào khu trong là vì muốn xem xem trong mỗi gian riêng của toilet có những gì.

Do chủ đề của tầng một là thủy mặc Trung Quốc, nên trong mỗi gian riêng đều có một bức họa tráng men sứ, từ tôm của Tề Bạch Thạch cho đến trúc của Trịnh Bản Kiều, số lượng không nhỏ, nhưng cũng gọi là đã tôi luyện cảm xúc của cậu được đôi chút. Còn tầng hai là tranh sơn dầu Tây phương, đại đa số là tranh tôn giáo, từ “Sistine Madonna” đến “Virgin of the Rock”.

Mang những thứ thần thánh như thế bày trong toilet, vậy mà cũng dám nghĩ ra được.

Đợi đến khi Vệ Quốc lên tầng ba thấy tượng điêu khắc toàn thân vàng kim, bèn nghĩ rằng chủ đề của tầng này ắt hẳn là điêu khắc đây (mà đúng là điêu khắc thật). Nên anh muốn biết làm sao có thể đặt cả bức tượng vào mỗi gian riêng của toilet, thế là vội vã vội vàng chạy vào khu trong tìm hiểu thực hư.

Nhưng vấn đề là việc anh vội vã chạy vào trong như thế, đã khiến Đơn Nhất càng khẳng định suy đoán của cậu.

~~**

~~Đơn Nhất vẫn có tư duy bình thường đấy. Khi cậu thấy một người mặc một cái áo to màu xanh thẫm, trên đầu đội một cái mũ xanh thẫm, mặt mang một khẩu trang cũng xanh thẫm nốt, và trong tay cầm một cây chổi lau, phản ứng đầu tiên của cậu đối với người này không phải là “biến thái”, mà là “lao công quét dọn” (đây là phản ứng mà người bình thường đều có), nên cậu không động đậy, chỉ dùng đuôi mắt quan sát người kia.

Nhưng cậu càng xem càng thấy không đúng, tuy khẩu trang che gần hết khuôn mặt của người này, nhưng thông qua một nửa khuôn mặt phía trên được lộ ra, vẫn có thể nhìn ra được, đây là một nam thanh niên. Đơn Nhất từng gặp qua vài lần người lao công (trước) của tòa nhà này, cậu nhớ rõ rằng đó là một ông bác khoảng hơn 50 tuổi, nên cậu đối với người nam nhân xuất hiện trong toilet nữ tăng thêm vài phần cảnh giác.

Người nam thanh niên này không nhìn cậu nhiều, mà trực tiếp đi thẳng vào khu trong, người đó không hề la to “Trong đó có người không?”, đáng vẻ lại còn gấp gáp và hối ha như vậy, thế là Đơn Nhất chắc chắn rằng, người này là một kẻ biến thái nguy trang thành nhân viên vệ sinh.

Đơn Nhất cười nhạt trong lòng — Đồ biến thái chết tiệt, người hãy chờ chết đi là vừa!!

Trong lòng thuận tiện cảm thán, kêu người khác là “biến thái chết tiệt”, đúng là sáng khoái.

~~**

~~Tượng điêu khắc tất nhiên là không thể bày trong từng gian của toilet rồi. Vậy nên khi Vệ Quốc mở cánh cửa của gian riêng thấy những bức tranh về điêu khắc được in trên gạch men sứ, trong lòng anh tràn ngập sự thất vọng nặng nề. Nhưng anh không than thở gì lâu, nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, dù gì thì công việc vẫn phải làm thôi. Thế là anh tay cầm chổi, bắt đầu quét dọn.

Đại khái trôi qua khoảng mười mấy phút, Vệ Quốc từ khu trong đi ra. So với tầng một và tầng hai, toilet tầng ba không được sử dụng nhiều cho lắm, tuy rằng toilet không phải là sáng choang, không dính một hạt bụi nhưng vẫn có thể nói là sạch sẽ, nên việc quét dọn không mất nhiều thời gian cho lắm.

Trông thấy Vệ Quốc đi ra, Đơn Nhất lại lần nữa cười nhạt trong lòng: toilet rộng thế, sao có thể trong vòng mười mấy phút là quét dọn xong được? Tên biến thái này ngay cả giả vờ cũng giả vờ không tốt, bị ta bắt đúng là đáng đời.

Vệ Quốc đi đến bồn rửa tay bắt đầu dọn dẹp. Cái kệ đỡ của bồn rửa là ba người mỹ nữ cao khoảng 80 cm, ba người lưng đối lại nhau cùng nâng một cái đầm nước, trên đầm nước là cá vàng phun nước. Cái đầm nước đó chính là bồn rửa tay, còn cá vàng là vòi nước, trông cũng rất trang nhã. Vệ Quốc cúi thấp đầu dọn dẹp cẩn thận, hoàn toàn không chú ý bức điêu khắc vàng kim đang di động.

Nữ sinh đều thích trang điểm sửa soạn, ba chiếc bồn rửa tay đều bẩn cả, trong đó toàn những thứ như tóc tai. Bồn rửa tay này tuy trang nhã đẹp đẽ đấy, nhưng cũng giống với những bồn rửa ở hai tầng dưới, đều có một điểm chung chí mạng là: ngẹt nước. Vậy nên những sợi tóc này không thể dùng nước xông đi được, chỉ có thể dọn dẹp rồi vứt đi thôi. Vệ Quốc không mang theo bao đựng rác, chỉ có thể trực tiếp nắm lấy bằng đôi tay đang mang bao tay cao su. Nhưng cậu làm thế, lại khiến cho Đơn Nhất vàng kim đang đứng sau lưng anh ngỡ rằng anh có sở thích thu thập tóc.

Đúng là kẻ biến thái ghê tởm!

Đơn Nhất trong lòng bình phẩm về Vệ Quốc như vậy.

Ai da, trên đất có cây lược!

Vệ Quốc trông thấy bên dưới bồn rửa tay có một cây lược sừng trâu, cúi người xuống chuẩn bị nhặt lên thì bỗng thấy phía sau anh có một đôi chân màu vàng kim!!!

Thuận theo đôi chân đó ngược nhìn lên trên, anh trông thấy Đơn Nhất vàng kim mà ban nãy vốn là một bức tượng!!!

~~**

~~Vệ Quốc vốn không tin ma quỷ thánh thần, nên khi trông thấy Đơn Nhất thì phản ứng đầu tiên của anh không phải là “Có ma!!!” mà là :

_ CÓ BIẾN THÁI !!!!

Gặp phải biến thái thì phải làm sao?

Chạy !!!

Vệ Quốc hoàn toàn không nghĩ rằng mình có thể đánh lại Đơn Nhất, nên phản ứng đầu tiên của anh là chạy. Anh ném những sợi tóc trong tay vào mặt Đơn Nhất, thừa lúc cậu còn sững sờ thì nhanh chóng phi ra cửa, nắm lấy tay nắm kéo ra. Nhưng lúc anh vừa đặt chân ra ngoài thì bị Đơn Nhất kéo lại vào trong.

Đơn Nhất là một người thích sạch sẽ, nên tất nhiên là cậu không thể nào tha thứ cho kẻ nhìn trộm biến thái ném những sợi tóc dơ bẩn vào người mình, vậy nên việc đầu tiên mà cậu làm sau khi nhanh tay lẹ chân phủ sạch người chính là báo thù. Thế là cậu một phát nắm lấy Vệ Quốc đương lúc trốn chạy kéo lại vào trong toilet, đồng thời đẩy anh vào tường.

_ Buông tay ra! Buông ra!!!!

Vệ Quốc biết rằng trên đời này có kẻ bất kể nam nữ đều “ăn” tuốt, anh không dám khẳng định kẻ toàn thân vàng kim đang đứng trước mặt anh có phải là một trong số đó hay không.

— Buông tay? Không thể nào!!! Tên biến thái chết tiệt kia, dám cả gan ném tóc dơ vào mặt ta hả? Hửm? Cái đồ nhìn trộm biến thái như người!!!

Đơn Nhất vừa hò hét trút giận, trong lòng lại lần nữa cảm thán: mắng người khác “biến thái chết tiệt” đúng là đã thật.

— Cậu mới là biến thái! Biến thái chết bầm! Buông ra! Buông ra!!

Hai chân Vệ Quốc vung vẩy muốn đá vào người Đơn Nhất, nhưng lại bị cậu len vào giữa hai chân anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vệ Quốc lập tức xanh đi. Chiếc khăn lông be bé xinh xắn quấn ngang eo Đơn Nhất không biết đã rơi ra từ lúc nào, thứ “đồ chơi” ở giữa hai chân cậu ép sát vào chỗ tương tự của Vệ Quốc.

— Nói cho tôi biết, anh là ai? Hửm?

Trông dáng vẻ của Vệ Quốc như một con thú nhỏ quơ quào loạn xạ, Đơn Nhất rất muốn phì cười. Chỉ thế này đã không chịu nổi, vậy mà còn đi làm biến thái? Quá không đủ chuẩn rồi đấy!?

— Tại sao tôi phải nói cho cậu biết!!!

Vệ Quốc cảm thấy ánh mắt của Đơn Nhất như muốn khuấy sâu vào người, bèn ngoảnh đầu đi không nhìn cậu.

Đơn Nhất dùng một tay ấn lấy đôi tay của Vệ Quốc, còn tay kia nắm lấy gương mặt của anh quay qua, mắt nhìn mắt. Hai người hoàn toàn không chú ý dáng vẻ hiện giờ của cả hai rất dễ khiến người khác liên tưởng.

Đơn Nhất áp gần người Vệ quốc, bèn ngửi thấy trên thân người anh thoang thoảng mùi của thuốc khử trùng, cậu gật gù đầu vẻ đã hiểu rõ.

— Mùi này... là bên Học viện Y đúng không? Hử? Nói xem, là ngành gì bên viện Y?

— Tôi không phải sinh viên.

Tự biết phản kháng vô hiệu, hơn nữa thấy Đơn Nhất vẫn chưa làm gì gọi là “hành động hạ đẳng” đối với cậu (sự lố lồ của thứ “đồ chơi” kia không nằm trong phạm vi khảo sát), cũng đã dần dần bình tĩnh lại, suy tính kế tẩu thoát.

— Không phải sinh viên? Chẳng lẽ là giáo viên? Đừng chọc cười nữa, giáo viên nào lại trẻ như anh chứ?

— Đơn Nhất cười – Anh có lẽ biết tôi là ai rồi, tôi chính là Đơn Nhất của hội sinh viên, hôm nay rình đây chính là để bắt kẻ biến thái như anh đấy. Nói, rốt cuộc anh là ai, đừng nghĩ gạt được tôi, chỉ cần anh thành thật, tôi có thể giúp anh nói vài lời, trừ điểm hạnh kiểm thôi, chứ không thông báo toàn trường biết.

Vệ Quốc nghe lời cậu nói, thế là đã hiểu, dám cá cậu ta đang tưởng nhầm anh là biến thái chắc luôn.

— Hiểu lầm cả rồi. – Vệ Quốc chau mày nói. – Tôi không phải sinh viên cũng không là giáo viên, tôi chỉ là người quét dọn vệ sinh của tòa nhà này thôi.

— Quét dọn vệ sinh? Quét dọn vệ sinh làm gì có ai trẻ như anh? Người bác trước kia đâu?

— Bác ấy đi rồi. Tôi là mới đến, không tin anh có thể xem qua thẻ công việc của tôi. Vệ Quốc nói.

Chẳng lẽ là do mình hiểu lầm sao? Đơn Nhất sững lại:

— Thẻ công việc của anh ở đâu?

— Trong túi áo, ở bên ngực trái ấy. Vệ quốc cúi xuống nhìn ngực mình nói. – Trong túi của lớp áo bên trong.

Bàn tay vốn nắm lấy mặt của Vệ Quốc từ từ trườn xuống, tay đưa vào phía trong lớp áo của anh, mò mẫm hồi lâu.

— Không có, anh gạt tôi.

Ngực của Vệ Quốc bị bàn tay của Đơn Nhất mò tới mò lui mò ra cảm giác luôn, anh vừa ngượng vừa tức nói.

— Làm ơn, là bên trái ngực tôi! Chứ không phải bên trái của cậu!!

—Ồ.

Đơn Nhất cũng cảm nhận được đầu nhũ bé bé của Vệ Quốc vì sự mò mẫm lung tung của cậu mà cương lên, có chút ngại ngần đưa tay qua bên trái, vừa mò đã mò thấy một tấm thẻ cứng cứng. Lấy ra xem, wao, quả nhiên là thẻ công việc, trong đó còn có ảnh chân dung của Vệ Quốc.

Vệ Quốc trên hình cười trông rất trẻ trung, có vẻ non non.

Xem qua thẻ công việc, Đơn Nhất mới biết là mình đã hiểu lầm, vội vàng buông Vệ Quốc ra.

— Xin, xin lỗi! Đơn Nhất không biết phải nói gì nữa.

— Cậu là đồ ngốc!! Làm gì có việc bắt biến thái bằng cách này?!! – Vệ Quốc giận ghê người – Trường ta có camera quan sát, đặt ngay phía trước cửa ra vào toilet nam nữ, đúng thiệt là, sao lại đi dùng cách ôm cây đợi thỏ này chứ!

— Camera quan sát?! Đơn Nhất mở to mắt ngạc nhiên.

— Thì ở phòng học nhỏ trên tầng sáu ấy, đồ ngốc!!! – Vệ Quốc tức giận nói. – Thôi được rồi được rồi, bây giờ, cậu rút ngay cho tôi!!! Cái đồ biết thái chết tiệt như cậu!!!

4. Chương 4: Sự Kiện Lá Cải

Vệ Quốc cảm thấy bản thân vẫn có thể gọi là may mắn rồi, chỉ ít 26 năm qua vẫn chưa gặp phải sóng to gió lớn gì.

Sau khi tốt nghiệp sơ trung, anh đi học nghề về chuyên khoa điện, gặp được một thầy giáo tốt bụng. Người thầy đó đã hơn 40 tuổi, rất có kinh nghiệm, không những dạy giỏi mà đối xử với mọi người cũng vô cùng nhã nhặn. Vệ Quốc là một đứa trẻ thông minh chịu khó, lẽ đương nhiên được thầy cô yêu mến. Sau khi Vệ Quốc thi lấy bằng tốt nghiệp điện cấp 2, ông giúp anh đăng ký tham gia vào học lớp nấu ăn – lúc đó đang là môn học hấp dẫn. Thêm nữa thầy có một người bạn là giáo viên dạy hàn nối, thế là cậu cũng bái sư học luôn nghề gò hàn. Đến khi cậu tốt nghiệp người khác trong tay chỉ có một hai cái bằng, anh thì một hơi có đến ba cái: điện cấp 2, đầu bếp cấp 1 và hàn nối cấp 3.

Ra trường, anh vào làm đầu bếp ột tiệm ăn không lớn cũng chẳng nhỏ nhưng cũng chỉ là một tên phụ bếp nhỏ nhoi bình thường làm mấy món đơn giản, tuy nhiên cũng kiếm được kha khá. Trong thời gian làm đầu bếp anh không bỏ bê việc học điện và hàn nối. Một năm sau anh thi đậu bằng điện cấp 1, hàn nối cũng lấy được bằng cấp 2.

Hai năm sau anh lên làm đầu bếp chính, lương tháng 4,5 ngàn, cộng thêm anh chi tiêu tiết kiệm nên cũng để dành được không ít. Không đến một năm, chủ tiệm cùng người yêu di dân sang Bắc Âu rồi kết hôn, định cư ở đấy nên tiệm ăn bị đóng cửa. Chủ tiệm tự thấy có lỗi với mọi người nên chỉ thêm ồi đầu bếp chính 10 ngàn, phụ bếp 5 ngàn mỗi người xem như là phí thưởng thêm, vậy nên coi như anh cũng kiếm được một mớ.

Mất công việc này rồi, anh cũng chẳng còn ham muốn nghề bếp nữa vì bản thân không còn có thể chịu được việc ngày ngày phải đối mặt với cái lò hơn nữa. Anh làm một số công việc lung tung leng beng, từ nhân viên tiếp thị đến quản lý sự vụ, từ nhân viên chuyển phát nhanh đến đứng quầy tiếp tân. Sau đó lại thi thêm tấm bằng hướng dẫn viên du lịch, ngày ngày dẫn đoàn đi khắp nơi. Cứ thế anh lang bang được 5 năm, cho đến khi nghe nói trường đại học nổi tiếng này hiện đang cần tuyển nhân viên điện, thế là lon ton chạy đến.

Anh không giống bọn thợ ngoài kia chỉ có kỹ thuật không bằng cấp. Trong tay anh có tấm bằng điện cấp 1 và hàn nối cấp 2, người lại đoan chính nên dễ dàng được trường nhận vào. Tuy lượng công việc nhiều nhưng kiếm được cũng khá, một tháng 3 ngàn 2. Lại nghe nói tòa nghệ thuật anh phụ trách hiện đang thiếu một chân lao công, thế là bản thân lại xung phong đảm nhận thêm công việc lao công của tòa này. Tuy 6 trăm là không nhiều nhưng cũng đủ cho anh dùng, 3 ngàn 2 thì bỏ tiết kiệm. Đợi đến lúc anh muốn ổn định thì lời số tiền dành dụm được suốt mấy năm qua ra mà mua một căn nhà ở Ngũ Hoàn. Cuộc đời cứ thế mà trôi qua thôi.

Những dự định nhỏ nhoi vốn tính toán đầu ra đẩy rồi, nào ngờ việc anh đến ngôi trường này khiến cuộc sống anh từ trước giờ vốn bình yên bị đảo lộn hoàn toàn. Mỗi ngày đầu làm việc đã bị người ta xem là biến thái, chặn lại trong toilet nữ, mấy ngày sau đó lại bị lên báo.

Vệ Quốc không nghĩ bản thân là một người không sợ sóng to gió lớn, chỉ ít anh cũng đã nếm vị đời được nhiều năm nay rồi, cũng không có việc gì có thể khiến anh lo lắng. Nhưng lần này quả thật là đã làm anh biến sắc.

Trải ra trước mặt anh bây giờ là tờ ‘Tuần báo giải trí học đường’ vừa được phát hiện trong thùng rác, với tiêu đề trang nhất mấy dòng chữ lớn — “ Số đặc biệt! Hội trưởng hội nghệ thuật Đơn Nhất của trường ta cùng với một nam nhân A giấu mặt thần bí hò hẹn bí mật trong toilet nữ!”

Tiêu đề phụ là “Đơn Nhất phải lòng biến thái!!!” Không những thế, phía dưới đó còn bồi thêm một tấm hình “ý tình nồng thắm” Vệ Quốc và Đơn Nhất mắt nhìn mắt, mũi kề mũi, thêm chút nữa là môi kề môi...

~~***

~~Đơn Nhất tay cầm tờ “Tuần san giải trí học đường” mới nhặt được bên vệ đường, dùng tốc độ âm thanh xông vào phòng kí túc xá của hội trưởng hội tuyên truyền Từ Diễm Canh.

Trong căn phòng nhỏ tối tăm của Diễm Canh, ánh sáng trắng mờ mờ tỏa ra từ màn hình máy tính, Từ Diễm Canh ngồi trước máy tính, miệng phát ra những tràng cười không ý nghĩa.

_ Phư phư, ha ha, hô hô, há há, hi hi..... wa hú hú hú hú!!!

Đơn Nhất bị cái cảnh ma quái này dọa lùi lại một bước, nhưng lại nhớ đến mục đích của mình đành ráng nuốt nước bọt, nghiêm giọng hét lớn:

_ Tặc nhân mất kính! Rốt cuộc ta cũng tìm được người!!!

Vừa nói, cậu vừa “bóp” một cái ấn công tắc mở đèn trên tường.

Từ Diễm Canh bị chói mắt bởi ánh đèn sáng khê co rúm lại, trong lòng nghĩ “Là ai mà to gan dám xông vào phòng ta? Chán sống rồi à?” Vừa mới quay đầu qua thì thấy Đơn Nhất thân trên để trần, đầu nhũ vể mặt, trên bụng vẽ miệng, tay cầm chùy đinh, làm đại đầu Hình Thiên Trạng*.

_ Ai da, đây không phải Đơn Nhất đó sao?!! – Thấy Đơn Nhất, Từ Diễm Canh cười nói – Đại giá quang lâm, đúng là nhà tranh thêm sáng mà~~.

Cái ngữ khí này, cái động tác kia, rõ là dáng vẻ của một má mì.

Đơn Nhất ném tờ báo “Tuần san học đường” vào mặt Diễm Canh, đỏ mặt tía tai hỏi:

_ Nói! Đây là chuyện gì hả?

Diễm Canh là chủ biên của “Tuần san giải trí học đường”, bất cứ bài viết nào cũng đều phải thông qua hần mới được đăng báo. Hần đương nhiên biết rõ Đơn Nhất tức giận là do bài báo có liên quan đến scandal của mình được đăng trên tuần báo số mới nhất, hơn nữa scandal đó còn do một kí giả đặc lực nhất dưới trướng hần giao lên nữa mà.

Diễm Canh mở tờ báo ra, chậm chậm lần giở, trong lòng thầm khen bản thân không ngừng — Ai yo yo, nhìn bài viết này này! Trông tấm ảnh này này! Xem nội dung này này!!!!...

_ Nói xem, rốt cuộc là do ai viết!! Cái bài báo vô căn cứ này!! – Đơn Nhất tay hươ hươ chùy đinh, vẽ mặt hung hiểm.

Diễn Canh không nói, tiếp tục giữ báo xem.

— Nói mau! – Đơn Nhất sốt ruột, giận dữ hét to lên.

Hắn lúc này mới đoán hoài đến cậu, khe khẽ mỉm cười, nói:

— Tôi cũng có tinh thần nghề nghiệp nên cũng chỉ có thể nói với cậu một câu: muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm...

Đơn Nhất làm gì quan tâm đến lời nói can của hắn, giờ chày đành chuẩn bị quát xuống, nhưng lại bị Diễn Canh chặn lại chỉ bởi một ngón tay.

— Cậu là người của hội sinh viên, chỉ cần cậu sử dụng một chút quyền lợi của bản thân, cậu không muốn người khác nói bậy thì ắt sẽ không có ai dám nói bậy tiếp. Nhưng cậu xem, người còn lại trong tấm hình thì thắm rồi, bây giờ còn chưa biết người đó là ai, nếu như để người khác biết được, không biết sẽ phải gặp những phiền toái gì nữa đây...

Tuy rằng hành vi của Đơn Nhất có chút quái dị nhưng cậu là một đứa trẻ hiền lành, ôn hòa. Nghe những lời than thở thiết tha cảm động của hắn, trong lòng bỗng dưng thấy có lỗi. Lữ Vệ Quốc người ta chỉ là một nhân viên vệ sinh nhỏ nhoi, nhỏ nhoi, nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa, nhưng chết không cơ chứ, đừng đâu lại dính líu đến cậu. Cậu thì không nói làm gì, bị người khác nói thì nói vậy, bắt quá là mất mặt thôi, nhưng người ta phải làm việc dài lâu tại đây, nếu vì những lời đồn thổi như thế mà mất chén cơm manh áo thì sao?

Vừa mới nghĩ vậy, cậu lập tức quay người phóng ra khỏi phòng Diễn Canh chạy đi xin lỗi Vệ Quốc, ngay cả chày đình cũng quên mang theo.

Trông theo bóng dáng Đơn Nhất rời đi chỉ sau một lời nói của mình, Diễn Canh cười nhạt, những ngón tay thon dài cầm chày đình của Đơn Nhất lên, nắm lấy hai bên, khẽ dùng sức. Một tiếng “rắc”, chày đình bị đứt làm đôi.

— Ai, tôi đã nói với cậu nhiều lần rồi, đừng có dùng xóp để làm đạo cụ, thiệt là...

Lúc này, Vệ Quốc đang chăm chăm chú chú xem bài báo scandal, không ngoài việc suy đoán về quan hệ giữa anh và Đơn Nhất, cộng thêm tấm hình Đơn Nhất lỏa lồ len vào giữa hai chân anh (làm lộ toàn thân màu vàng kim) và tấm hình một tay của Đơn Nhất cố định hai tay anh, còn tay kia len vào trong người anh (lại lần nữa làm lộ màu vàng kim), mối quan hệ “gian tình” của hai người rõ đã là giấy trắng mực đen chắc như đinh đóng cột rồi

Kí giả của bài báo này ở cuối bài còn dự đoán trào lưu tương lai, mà cái trào lưu tương lai đó chính là tìm kiếm một nam nhân thân mặc áo xanh thắm đầu đội nón xanh thắm miệng mang khẩu trang xanh thắm trong phạm vi toàn trường.

Vệ Quốc xoa xoa mày, thở dài, trong lòng không ngừng gào thét: Tôi đối với biến thái vàng kim không có hứng thú a, không có hứng thú a, thật sự là không có hứng thú ah ah ah ah !!!!!!!!!!!

Xoay người, cầm bộ đồng phục xanh thắm mà hôm đi làm vệ sinh toilet anh đã mặc, rồi quơ lấy cây kéo, từng mảnh từng mảnh cắt nó thành vãi vụn.

Anh xem nó chính là “đồ chơi” của thằng con trai biến thái kia, trong miệng không ngừng rì rầm ‘tan xác trăm mảnh’, tay cầm kéo cắt thẳng thừng không ngần ngại, lưu tình.

Trong lòng thầm mừng rỡ, may là mấy ngày trước, đồng phục của nhân viên vệ sinh, tất cả đều đã đồng loạt được chuyển sang màu xanh lá.

Giải thích * Hình Thiên: một vị chiến tướng thời cổ đại, tử trận sa trường, bị địch nhân chém lấy thủ cấp. Vì hoài bão của mình vẫn chưa được thực hiện, nên ông lấy máu của mình, vẽ mắt ở đầu nhũ, miệng ở bụng, dùng thân trên làm đầu, tiếp tục chiến đấu trên sa trường. Trong game Tiên Kiếm 3 là một quái nhân hình người không đầu.

5. Chương 5: Tài Khoản Baidu

Vệ Quốc tay cầm giẻ lau đi vào khu trong của toilet nam.

Một tuần lễ đã trôi qua kể từ vụ scandal đó. Trong một tuần lễ này, Vệ Quốc đã hoàn toàn cảm nhận được cái gọi là “người không bà tám phí hoài tuổi xuân”. Cơ hồ đi đâu anh cũng có thể nghe được mọi người nghị luận về người nam nhân áo xanh thẫm đầu đội nón xanh thẫm miệng mang khẩu trang xanh thẫm có mối quan hệ “đặc biệt” với Đơn Nhất. Đương nhiên, vì tìm mãi khắp trường không có kết quả nên độ ‘hot’ của vụ này dần dần nguội đi.

Vệ Quốc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi lần nghĩ đến Đơn Nhất là anh lại tức run người. Mấy ngày trước Đơn Nhất xuất hiện trước mặt anh với bộ dạng lóa lờ và hình mặt người kì quái vẽ trên người, mở miệng đóng miệng nói muốn xin lỗi, nhưng rồi lại chưng ra cái vẽ mặt ngang tàng, thậm chí đến cuối cùng một câu “xin lỗi” cũng chưa nhả ra. Đó mà là xin lỗi đó hả? Rõ ràng ràng là muốn một lần nữa lên báo lá cải giành ống kính thì đúng hơn.

Đơn Nhất gần đây rất buồn bực.

Bất biến thái không thành, ngược lại còn bị lên báo. Xin lỗi tạ tội với người ta không thành, kết quả còn bị hiểu lầm là cậu muốn lần nữa lên báo; tức giận trở về kí túc xá nhìn thứ gì cũng thấy chướng mắt, trong lúc tức khí chộp lấy chiếc laptop hiệu Dell của mình ném ra ngoài cửa sổ... Hai hôm sau lúc cần dùng đến máy mới sức nhớ ra việc đó, kết quả đi tìm lại hẫng nhiên là không thấy rồi. Ngay đến bài tập mà giáo sư Lịch sử nghệ thuật giao cho cũng là mượn máy của người khác gõ.

Buồn bực không phải là phong cách trước nay của Đơn Nhất!

Phấn chấn tinh thần nào!!

Sau khi Đơn Nhất điều chỉnh lại tâm trạng của mình, tự nhủ “Fighting! Fighting!”, quả nhiên đã dễ chịu hơn nhiều rồi.

Ngang qua toilet nam, bước chân của Đơn Nhất chợt khựng lại, anh quyết định quẹo vào.

Đơn Nhất đi vào khu giữa của toilet nam chuẩn bị “thả nước”, thì thấy giáo sư của môn sử nghệ thuật đang đứng trước bồn tiểu tiện kéo khóa quần chuẩn bị.

— Giáo sư? Đúng lúc vậy!!

— Đơn Nhất? Cậu cũng đến đây “thả nước” à? – Vị giáo sư già cười nói.

— Uhm! – Đơn Nhất gạt đầu đứng cạnh giáo sư, bắt đầu kéo khóa quần, sau đó dẫn “người anh em” của mình ra, vận vận khí, nước từ từ tuôn ra.

Vị giáo sư già liếc nhìn “người anh em” trong tay Đơn Nhất, rồi lại nhìn “người bạn già” trong tay mình, trong lòng khe khẽ thở dài, đúng là thời gian không chờ đợi ai

Nghĩ vậy, ông cũng từ từ vận khí, nước từ từ tuôn ra.

Tiếng nước rào rào.

Đúng là âm hồn không tan mà!

Vệ Quốc đương lúc lau sàn nhà thì nghe tiếng Đơn Nhất bước vào khu giữa, may mà anh ở khu trong, không lại đụng phải nữa rồi! Đúng thật là, bây giờ người mà anh không muốn gặp nhất chính là Đơn Nhất.

— Giáo sư, thầy đã nhận được bài làm của em chưa? – Bên đó vang lên tiếng của Đơn Nhất.

— Không có, trong lớp chỉ còn mỗi mình em là chưa nộp đấy. Vị giáo sư già nói.

Trong lòng Vệ Quốc thầm nghĩ: vậy thì cứ tặng trứng ngỗng cho cậu ấy đi.

_ Không thể nào, hôm qua em đã gửi qua bên thầy rồi mà!

_ Em gửi vào hộp thư nào của thầy?

_ Thì là cái mà hôm bữa thầy viết trên bảng đó thôi!

_Ồ, sina đấy hả?

_ Không phải, cái khác kia!

_ Yahoo hả?

_ Cũng không phải!

_ Hotmail?

_ Không phải mà không phải mà!

_ Rốt cuộc là cái nào?

_ Ai da, thì là cái baidu mà thầy viết trên bảng hôm bữa đó!!!

_ Baidu?... Đơn Nhất, có phải em gửi bài làm cho thầy bằng tin nhắn trong diễn đàn baidu?

_ Đúng vậy? Vì tin nhắn trong diễn đàn baidu có hạn chế số chữ, nên em còn gửi một lượt 8 cái tin nhắn đấy!

_ = = +

Lúc này, tiếng nước ngừng bật, vang lên âm thanh của tiếng kéo phệt mơ tuya.

~~***

~~_ Sao thế, giáo sư? – Sao tự nhiên thầy không nói nữa?! Đơn Nhất thấy rất kì quặc, sao giáo sư im lặng vậy? Ban này rõ ràng không chuyện gì mà!

Vị giáo sư già không muốn tiếp tục đề tài này, ông hoàn toàn không ngờ là có người lại dùng tin nhắn diễn đàn baidu để nộp bài tập! Ông lập tức chuyển sang một đề tài khác không liên quan.

_ ... Đơn Nhất, tên tài khoản của cậu là gì?

_ À, ‘Hãy cho tui một ly nước trắng dương’! – Đơn Nhất nhanh nhẩu trả lời.

_ ... Cậu gọi là gì? – Giáo sư tưởng mình nghe nhầm.

_ Hãy cho tôi một ly nước trắng dương! – Giọng nói vẫn rành rọt như thường.

_ ... – Vị giáo sư rơi vào câm lặng.

_ Giáo sư, chẳng lẽ thầy chưa nghe qua bài hát này sao? – Đơn Nhất kì quái liếc nhìn vị giáo sư thấp hơn cậu một cái đầu, tăng hắng rồi hát – Ah ha~ Hãy cho tôi một ly nước trắng dương, đổi tôi một đời không bị liệt dương* ~ .

Giọng hát đầy quyến rũ, nghe rất hay.

_ ... Có nghe qua.

_ Em biết một người học sâu hiểu rộng như thầy đây, chắc chắn là nghe qua rồi!

_ ... – Vị giáo sư lại lần nữa rơi vào câm lặng.

_ Giáo sư, thầy có muốn biết nội dung bài luận em viết không? – Bỗng nhiên Đơn Nhất hỏi.

_ ... – Giáo sư lại im lặng lần nữa. Hôm đó ông giảng về những tác phẩm theo chủ nghĩa hiện thực ở Pháp hồi thế kỉ 19, chú trọng giới thiệu về Jean-Francois Millet và Gustave Courbet. Hơn nữa trước khi hết tiết, ông còn nói rõ ràng là muốn sinh viên viết bài cảm tưởng về những gì liên quan đến bài học, đồng thời dùng

ngôn từ của bản thân để nói về cuộc đời, tác phẩm của hai vị tác gia đó. Quả thật ông không biết Đơn Nhất sẽ viết ra thứ gì có thể khiến ông vui mừng được đây.

__ Nói cho thầy biết nha! Tựa đề bài luận của em là ‘ Khuyñh hướng đồng tính luyến ái của Millet và Courbet!

__ ... – Giáo sư không lời hỏi trời xanh.

Đơn Nhất không phát hiện nội tâm của vị giáo sư già đang bị giày xéo dữ dội, vẫn cứ hăng say nói.

__ Chẳng lẽ thầy không phát hiện ra sao? Millet và Courbet là một đôi đũa! Thầy xem, cả hai đồng thời là họa sĩ theo chủ nghĩa hiện thực của Pháp thế kỷ 19, danh họa của hai người họ, ‘The gleaners’ của Millet và ‘The Grain Sifters’ của Gustave Courbet là liên tiếp nhau đấy! Sau khi gặt lúa xong thì không phải là sàng lúa đấy sao?! Hơn nữa trong tên của họ cũng cùng có một chữ ‘e’ nữa!...”

Vị giáo sư cuối cùng không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, vắt giò chạy ra khỏi toilet.

~~**

~~Sau khi Đơn Nhất rời khỏi toilet, Vệ Quốc mới từ khu trong bước ra. Anh đã nghe rõ rõ ràng ràng đoạn đối thoại giữa hai người. Anh có thể tưởng tượng ra được hình ảnh vị giáo sư già kia miệng sùi bọt mép mắt trợn trắng như thế nào khi bước ra ngoài. Nhưng anh cũng chỉ là một người tội nghiệp cũng từng bị Đơn Nhất ám hại qua, nên chỉ có thể bày tỏ sự kính trọng thâm sâu đối với vị giáo sư đó trong lòng mà thôi.

__ Ah! Tiểu Lữ! Đợi một chút! – Một giọng nói tuy đã có phần lớn tuổi nhưng vẫn rất khỏe sang sảng vang lên.

Lữ Vệ Quốc quay đầu qua, trông thấy ông bác bảo vệ của kí túc xá tay đang cầm một túi nhựa đi về phía anh.

Vệ Quốc nở một nụ cười rạng rỡ với ông;

__ Ông bác, có chuyện gì à?

Ông bác nhanh nhẹn chạy đến trước Vệ Quốc, cầm túi nhựa dúi vào tay anh, đảo mắt nhìn xung quanh, xác nhận không có ai mới mở miệng nói:

__ Tiểu Lữ, vào buổi tối mấy ngày trước bác đang trực thì nghe ‘bộp’ một tiếng, bước ra cửa thì thấy thứ này nằm rớt ngay trước cửa kí túc xá, nghe âm thanh đó giống như là ai đó đem nó vứt từ tầng trên xuống. Pin hay gì đó đều có đủ, lại còn tốt chưa bị rớt hư. Bác đợi mấy ngày nay mà vẫn không thấy ai đến hỏi, có lẽ là không ai cần đến nữa nên bác đem đến cho cháu. Dù sao thì bác cũng không dùng đến, bọn thanh niên như cháu cứ lấy nó chơi đi! Dù gì cái này cũng là đồ đắt tiền, nếu có ai hỏi, cứ nói là không biết! A! Bác phải đi đây! Kí túc xá không thể không có người trông coi!

Bô lô ba la nói ra một tràng, ông bác xoa xoa đầu Vệ Quốc, rồi hối hả rời đi.

Vệ Quốc nhìn theo bóng dáng ông bác, lại nhìn chiếc túi nhựa trong tay, nghĩ đây có lẽ là thứ gì đó quan trọng, bèn nhanh chóng quay về phòng.

Về đến phòng, mở túi nhựa ra xem, trong đó là một chiếc cặp đựng laptop màu đen.

Mở cặp ra xem, Vệ Quốc đờ người.

Trong đó là một chiếc laptop màu đen hiệu Dell vẫn còn rất mới.

Giải thích:

* 2 câu mà Đơn Nhất hát là nhại lại lời của 1 bài hát nổi tiếng tên là “Nước quên tình(Vong tình thủy)”(của Lưu Đức Hoa, trong đó có mấy câu như sau:

Hãy cho tôi một ly nước quên tình
Đổi tôi một đêm nước mắt không rơi

Hãy cho tôi một ly nước quên tình Đổi tôi một đời không phải đau thương

6. Chương 6: Baidu Truyền Tình (thượng)

Dù ấy năm nay mức sống của Vệ Quốc cũng chỉ miễn cưỡng ở mức dưới trung bình, ngày ngày chất chiu khổ cực chỉ đủ sống nhưng anh vẫn có thể xem tivi và lên mạng.

Dell – cái tên máy mà dù Vệ Quốc không biết nó trong tiếng Trung được đọc như thế nào nhưng trên tivi, tạp chí hay trên những bảng báo giá đặt kế bên mấy chiếc laptop của hiệu này đều ghi những con số mà anh đến mơ tưởng cũng không dám.

Trong thâm tâm của Vệ Quốc thì đây là một thứ xa xỉ phẩm.

Anh trước giờ chưa từng nghĩ mình sẽ có một cái máy tính, giả chẳng là có đi nữa thì cũng là sau khi anh sở hữu một căn hộ nhỏ ở Ngũ Hoàn và tuyệt đối không phải hiệu này.

Nhưng bây giờ thì anh đã sở hữu một cái, tuy không phải mới tinh nhưng nói chung vẫn gọi là có. Không tốn một cắc bạc, laptop từ trên trời rơi xuống. Việc tốt thế này, vậy mà anh cũng gặp được.

Vệ Quốc hoàn toàn không nghĩ đến ai là chủ nhân của chiếc laptop, có phải đồ vứt đi hay không, có khi nào người chủ muốn lấy lại không ... Anh chỉ run rẩy đôi tay lấy máy từ trong cặp ra, vuốt tới vuốt lui.

Bỗng dưng, anh đặt máy xuống, đi ra phòng ngoài khóa cửa lại rồi trở vào bên trong cũng khóa nốt cái cửa lại, sau đó mới đặt máy tính lên giường của mình.

Mở nắp ra, khẽ chạm vào nút mở nguồn.

Sau một tiếng ‘vù vù’, laptop đã được mở.

~~**

~~Sau khi khởi động máy, Vệ Quốc cũng bình tĩnh lại.

Anh chính là dạng người dễ bị kích động nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Cái máy này cũng được, hay nói đúng hơn là, nó rất tốt. Một thứ đắt đỏ như vậy thế mà Vệ Quốc lại có được không tốn xu nào, không một xu nào! Vệ Quốc không cho rằng bản thân là người chính trực gì cho cam, nếu như trên đường nhặt được 10 đồng, chắc chắn không nói lời nào mà nhét vô túi liền; 50 đồng, thì đó sẽ là một số tiền kha khá; 100 đồng, hẳn nhiên là vẫn bỏ vào túi tuy trong lòng có chút tội lỗi; nhưng nếu như nhiều hơn thì anh chắc chắn sẽ đứng đó chờ để trả lại khổ chủ.

Nếu từ đó mà xét, thì cái laptop này chính là một tài sản lớn, thuộc vào phạm trù anh bắt buộc phải đem trả lại khổ chủ.

Tuy như thế thì không phải với ông bác đã đem máy tặng anh, nhưng vẫn phải đem trả người ta thôi! Bất quá nói với người đó là do ông bác nhặt được, kêu người đó đến cảm ơn ông bác vậy!

Trong khi đang miên mang nghĩ thì máy đã được mở, cả mặt mã cũng không có, trực tiếp vào màn hình windows.

Vừa trông thấy màn hình desktop, trong đầu Vệ Quốc trống rỗng trong vòng 3 giây, đợi đến khi anh phản ứng lại được và biết người trên màn hình là ai, anh cười nhạt, lập tức cầm gậy lên đập nát cái lương tâm đang lơ lửng cao bằng ‘vật trả cổ chủ’ đang còn trong trứng nước.

Trên màn hình desktop, bạn Đơn Nhất của chúng ta đầu mang tai thỏ đang làm bộ dạng nhu nhược yếu đuối.

~~**

~~Không phải Vệ Quốc không hoài nghi chủ nhân thật sự của chiếc laptop này, dù sao đi nữa, hình ảnh Đơn Nhất phiên bản tai thỏ trên desktop không chứng minh được điều gì cả, hoàn toàn có khả năng là do một fan nào đó của Đơn Nhất dùng hình cậu làm nền desktop để khuyến khích bản thân ngày ngày chăm chỉ học tập phần đầu đi lên — tạm không tính đến khả năng cực thấp của giả thiết này.

Nhưng từ khi Vệ Quốc phát hiện trong ổ đĩa D có một thư mục được đặt tên là ‘mấy tấm hình mà cá nhân rất vừa ý’, và sau khi mở ra thưởng thức hết một đồng hình chất lượng cao không dưới mấy trăm tấm về chân dung ngọc ngà của bạn Đơn Nhất (Có những bức nhà quê hai lúa và cả những bức mơn mớn xuân tình như ‘thần Cupid trưởng thành’), Vệ Quốc đã hiểu thế nào là ác nhân ác báo, laptop bị rơi vào tay anh, rõ đáng đời!

Mỗi ổ đĩa đều được Vệ Quốc xem qua kĩ càng, hầu hết là những bức hình thiết kế lập thể mà Đơn Nhất làm, cũng có một số word; đương nhiên là anh không mở ra xem, anh không phải loại người thích đi xâm phạm vào đời tư kẻ khác. Mò tới mò lui, anh thấy một tập tin trò chơi tên ‘Từ ngữ thay thế UU1001*’, mở ra xem toàn là những game lớn, nhưng cũ hết rồi, mới nhất cũng chỉ là ‘Tiên Kiếm 4’.

Vệ Quốc hết hứng, vừa định tắt máy, bất chợt nhớ ra mình có thể lên mạng, mạng thì cái gì mà không có chứ? Trong căn phòng nhỏ của anh hiện không có dây cáp, nhưng vẫn còn may, tất cả những máy tính trong tòa nhà này đều có nối mạng, chỉ cần kiếm thời gian nào đó nối dây vào phòng anh là xong.

~~**

~~Hai ngày sau, Vệ Quốc nhận lúc không người chú ý nối dây cáp mạng vào phòng mình (cái này gọi là ăn cắp tài sản xã hội chủ nghĩa đó!), kết nối vào máy, soạt soạt soạt, thế là đã lên được mạng, tốc độ lướt web cũng rất nhanh, sau một hồi lang thang web Vệ Quốc cảm thấy hết hứng, trong lòng nghĩ bản thân tốn công tốn sức bận rộn cả buổi, ngày cả mạng cũng lên không vui, đúng là chán mà!

Hay là anh cũng đi chơi BoomSpeed? Không, anh ghét mấy trò tranh đua thắng thua. Hay là chơi mấy trò nhảy múa khiêu vũ vậy? Thôi, anh không có mấy cái thần kinh phản xạ.

Nghĩ cả buổi mà chả ra được gì, tiện tay đăng nhập baidu, anh nhìn cái giao diện đơn giản vô cùng của nó, bắt đầu đờ ra, dù sao thì tiền mạng không phải anh trả, không cần đau lòng!

Baidu, baidu.

Đột nhiên anh nhớ đến chủ nhân của chiếc máy này, không phải là vì nguyên nhân mùi mẫn nào đó mà anh nhớ đến người đó đâu, chỉ là chợt nhớ đến mấy ngày trước trong toilet nghe được tên tài khoản từ miệng người ấy nói ra.

‘Hãy cho tôi một ly nước tráng dương’.

Cơ hồ như có ý thức, tay của Vệ Quốc cầm chuột dời đến góc phải phía trên giao diện của baidu, nhấn vào ‘Đăng nhập’ ... giao diện thay đổi... lại nhấn vô ‘Đăng ký’...

Đợi đến khi Vệ Quốc hoàn hồn lại, thì anh đã có một tài khoản baidu rồi.

Tài khoản đó mang tên: ‘Đổi tôi một đời không bị liệt dương’

~~**

~~Anh vào giao diện của ‘Quản lý thông tin cá nhân’, thêm ‘Hãy cho tôi một ly nước tráng dương’ vào bạn bè, nghĩ một hồi, lại gửi một tin nhắn đến ‘Hãy cho tôi một ly nước tráng dương’.

Vệ Quốc không phải là người biết gửi tin nhắn kết bạn, anh vẫn còn vì chuyện mấy hôm nay mà ôm hận trong lòng, nên muốn nhân cơ hội này hù dọa Đơn Nhất một lần. Nhưng dù sao anh cũng chưa từng viết qua thư hăm dọa (người bình thường cũng đâu ai viết qua), vậy nên sau khi ngồi ngó laptop suy nghĩ mất 1 tiếng đồng hồ lẽ 60 phút, rốt cuộc thì anh cũng “biên tập” ra được một bức thư hăm dọa, đọc tới đọc lui mấy lần, xác định ý mà bản thân muốn nói rất rõ ràng, ngữ điệu hăm dọa rất hùng hồn. Lúc này anh mới hài lòng ấn vào nút ‘send’ để gửi đến đối phương.

Bức thư đó được viết như sau:

“ Đơn Nhất

Tôi biết cậu là Đơn Nhất!
Tôi đã chú ý đến cậu rất lâu rồi!
Nhưng cậu không biết tôi là ai!
Tôi vẫn sẽ mãi chú ý đến cậu!!! Sẽ mãi chú ý đến!!!
Cậu vĩnh viễn sẽ không biết được ngày ngày tôi đã chú ý đến cậu như thế nào!
Laptop của cậu hiện trong tay tôi!
Mấy bức ảnh bí mật kia của cậu tôi cũng đã xem qua!
Tôi nói cậu biết! Tất cả mọi thứ về cậu tôi đều biết rõ!
Cậu đã một mình lẻ bóng lâu rồi phải không?!
Tôi ở đây nguyên rửa cậu!
Yêu thương mãi mãi sẽ không bao giờ đến bên cạnh cậu!
Cậu là cái đồ đại biến thái!!!”

Ha ha ha ha ha ha ha. Vệ Quốc càng nghĩ càng thấy mình quả là lợi hại, đối với một người bị con gái bỏ mà nói (việc này là anh biết được từ ‘Tuần san giải trí học đường’), nguyên rửa người đó vĩnh viễn không có được tình yêu là tương đối độc địa.

Nhưng Vệ Quốc không biết rằng, đối với Đơn Nhất mà nói, tình yêu, chí ít là đến hiện tại, không phải là quan trọng lắm.

Hơn nữa đối với một người lúc còn đi học môn ngữ văn luôn dưới điểm trung bình như anh càng không biết rằng, tiếng hoa, nó bác đại tinh thâm như thế nào.

Cùng là một đoạn văn, chỉ cần đổi ngữ điệu đi thì ý nghĩa mà nó biểu đạt sẽ hoàn toàn khác hẳn a....

Giải thích: *Từ ngữ thay thế UU1001: là 1 chương trình khi thấy các từ ngữ sai phạm (ví dụ những từ ngữ liên quan sex, bạo lực, bị cấm...) hệ thống sẽ tự động thay thế những từ đó bằng những từ khác. Khi cụm từ “Từ ngữ thay thế UU1001” xuất hiện trong fic, có nghĩa là cụm từ này đang thay thế ột cụm từ sai quy phạm.

7. Chương 7: Baidu Truyền Tình (hạ)

Nhà Đơn Nhất rất khá giả. Tuy rằng ba mẹ cậu không phải dạng kim lĩnh* gì, nhưng thu nhập phải nói là tương đối khả quan. Có một câu nói rất hay: Nền móng kinh tế quyết định thượng tầng kiến trúc — nhà cậu có tiền nên ba mẹ cậu có điều kiện đi khắp nơi trên thế giới, tầm mắt được mở rộng hơn. Từ đó mà tâm trạng vui tươi hơn, người nghĩ cũng thoáng hơn, tính tình do thế cũng phóng khoáng hơn.

Tất tần tật những tính cách nói trên của ba mẹ cậu đã được thể hiện rất rõ ràng trong chuyện của Đơn Nhất. Không những không phản đối việc cậu theo nghệ thuật hành vi mà ba mẹ cậu còn thần nhiên chấp nhận hết mấy chuyện như đánh lộn, gây tai vạ, mời phụ huynh hay trừ hạnh kiểm lúc cậu còn học cao trung. Người mà, ai mà không có lúc gây lỗi lầm? Lại không phải làm ra chuyện gì thập ác đại tội không thể dung tha, qua rồi thì cho nó qua đi.

Không nói chi xa xôi, chỉ nói mấy chuyện gần đây thôi.

Ngày hôm đó Đơn Nhất gọi điện cho ba mình, nói với ba là cậu làm mất chiếc laptop hiệu Dell giá 1 vạn 2 kia rồi. Ba cậu trầm mặc một hồi lâu rồi hỏi chuyện là sao, thế là cậu một mười một chín nói ra hết. Sau khi nghe xong ba cậu chỉ dặn một câu: “Lần sau đừng kích động bột thể nữa.” rồi gác máy.

Qua ngày thứ hai cậu nhận được một chiếc laptop mới tinh được gửi bằng chuyển phát nhanh đến.

Hiệu Apple, giá thị trường 1 vạn 8.

Bắt đầu từ khi cậu nhận được chiếc laptop Apple này, bỗng dưng có một cảm giác xôn xao lên não cậu — Cậu, sắp chuyển vận rồi.

~~***

~~Sự thực chứng minh suy đoán của Đơn Nhất có mức đúng đắn nhất định.

Chỉ ít thì số đào hoa của cậu cũng đã bắt đầu nở rộ.

Đơn Nhất có một thói quen, đó là lên ‘Baidu biết**’. Cậu thường xuyên sử dụng những kiến thức về lĩnh vực nghệ thuật của mình để giải đáp các thắc mắc về một số vấn đề liên quan nghệ thuật của người khác trên mạng.

Hôm nay cậu cũng đăng nhập vào tài khoản baidu (chính là cái ‘Hãy cho tôi một ly nước trắng dương’), thì thấy phía trên bên phải trang web hiển hiện dòng chữ ‘Có 1 tin nhắn mới’, nhấn vào xem, không ngờ là một người lạ có tên ‘Đổi tôi một đời không bị liệt dương’ gửi tin cho cậu.

Sự thực là chỉ nội nhìn thấy tên tài khoản đó cậu cảm giác như có một luồng điện giật trong người, chính là cái feel khi gặp phải ‘chân mệnh’. Vậy nên, cậu tay chân lúng túng mở tin nhắn ra xem.

“Đơn Nhất

Tôi biết cậu là Đơn Nhất!

Tôi đã chú ý đến cậu rất lâu rồi!

Nhưng cậu không biết tôi là ai!

Tôi vẫn sẽ mãi chú ý đến cậu!!! Sẽ mãi chú ý đến!!!

Cậu vĩnh viễn sẽ không biết được ngày ngày tôi đã chú ý đến cậu như thế nào!

Laptop của cậu hiện trong tay tôi!

Mấy bức ảnh bí mật kia của cậu tôi cũng đã xem qua!

Tôi nói cậu biết! Tất cả mọi thứ về cậu tôi đều biết rõ!

Cậu đã một mình lẻ bóng lâu rồi phải không?!

Tôi ở đây nguyên rửa cậu!

Yêu thương mãi mãi sẽ không bao giờ đến bên cạnh cậu!

Cậu là cái đồ đại biến thái!!!”

— LÀ THƯ TÌNH!!! (= = +)

Suýt chút nữa là Đơn Nhất rống lên khóc bù lu bù loa. Trời ơi là thư tình! Từ sau khi bị bạn gái đầu tiên mắng ‘biến thái chết tiệt’ thì đến giờ cậu chưa thể quen với ai nữa, không được người khác tỏ tình, và cũng không nhận được bất kì lá thư tình nào!

Nhưng ngay ngày đầu tiên có lại laptop, cậu, đã bắt đầu chuyển vận đào hoa rồi sao?

“Đơn Nhất!

Tôi biết cậu là Đơn Nhất!”

Xem xem, người ta đã phí công tốn sức như thế này để dò hỏi tên tài khoản của cậu!

“Tôi đã chú ý đến cậu rất lâu rồi!

Nhưng cậu không biết tôi là ai!”

Ai, thật xin lỗi, cậu đã quá chuyên chú vào nghệ thuật hành vi rồi, không chú ý đến ánh mắt rực lửa tình yêu ở xung quanh mình.

“Tôi vẫn sẽ mãi chú ý đến cậu!!! Sẽ mãi chú ý đến!!!

Cậu vĩnh viễn sẽ không biết được ngày ngày tôi đã chú ý đến cậu như thế nào”

Cậu cơ hồ có thể tưởng tượng ra cảnh người si tình ấy miệt mài cắn chặt khăn tay, ánh mắt mê đắm nhìn cậu như thế nào!

“Laptop của cậu hiện trong tay tôi!

Mấy bức ảnh bí mật kia của cậu tôi cũng đã xem qua!”

Cái người... cái người si tình thế này! Không ngờ yêu cậu đến nỗi đi thu thập mọi thứ về cậu! Còn rất nghiêm túc cẩn thận xem hết tất cả mọi tấm ảnh về cậu nữa chứ!

“Tôi nói cậu biết! Tất cả mọi thứ về cậu tôi đều biết hết rồi!”

Uhm, có lẽ trong tay người ấy đã có tất cả mọi tư liệu về cậu rồi?!

“Cậu đã một mình lẻ bóng lâu rồi phải không?!

Tôi ở đây ngay bên cạnh cậu!

Yêu thương mãi mãi sẽ không bao giờ đến bên cạnh cậu!

Cậu là cái đồ đại biến thái!!!”

Ha ha ha, chẳng lẽ người ấy cho rằng Đơn Nhất cậu là một kẻ ngu ngốc hay sao? Lời nói này, những lời rõ ràng như thế này! Rõ ràng rành rành là những lời làm nũng của một đứa trẻ không đạt được tình yêu mà!

Khi gõ những dòng này, người ấy nhất định là vừa chuôi môi nhỏ xinh vừa e thẹn gõ bàn phím, khát khao muốn có nhưng lại không dám thừa nhận tình ý của mình! Nhưng đến cuối cùng cũng khe khẽ làm một động tác — Chữ đầu hàng của 3 dòng cuối ghép lại với nhau, vừa hay làm thành câu:

“ TÔI YÊU CẬU ” !!!

Không những thế, người ấy còn đặc biệt đi đăng ký tên tài khoản tương xứng với cái của cậu để làm thành tài khoản tình nhân — “Đổi tôi một đời không bị liệt dương”!

Thật là một đứa trẻ e thẹn đáng yêu mà!

Đơn Nhất không do dự, đôi tay lướt nhanh trên bàn phím laptop, nháy mắt gõ xong một tin nhắn, gửi đến ‘Đổi tôi một đời không bị liệt dương’.

Cái tin nhắn diễn đàn đó được ghi như sau:

“Tôi cũng thích cậu, chúng ta quen nhau đi!”

~~**

~~Khi Lữ Vệ Quốc nhận được tin nhắn có nội dung là “Tôi cũng thích cậu, chúng ta quen nhau đi!”, phản ứng đầu tiên của anh là muốn ném laptop xuống bồn cầu xông nước quách cho rồi, đương nhiên đến cuối cùng anh không làm thế .

Anh hoàn toàn không hiểu tại sao một bức thư hăm dọa khí thế hùng hồn lại bị Đơn Nhất hiểu lầm thành một bức thư tình ngôn từ khẩn thiết. Chẳng lẽ cậu ấy quá thiếu thốn yêu thương? Dẫn đến trung khu thần kinh xuất hiện vấn đề? Hay là do không có bạn gái để phát tiết trong một thời gian dài nên tình tròng lên não rồi? — Hay do chủ đề của lần nghệ thuật hành vi này là ‘ Dùng thái độ của công tử đào hoa cười ngạo tình trường để từ đó thể hiện con người chỉ đang theo đuổi dục vọng thân xác ngắn ngủi chứ không chú trọng đến giao hòa nội tâm ’ ?

Anh thực sự không hiểu Đơn Nhất đang nghĩ gì mà Vệ Quốc thì lại không xuống nước được để trả lời cậu rằng “ Lạ cậu tôi viết thư hăm dọa chứ không phải thư tình a!” (Nếu vậy thì chẳng khác nào thừa nhận bản thân gặp trở ngại trong việc biểu đạt ngôn từ). Hết cách, Vệ Quốc chỉ còn nước đi một bước tính một bước, gửi tin nhắn trả lời Đơn Nhất.

“ Được ... Chúng ta quen nhau vậy.....”

Những dấu ba chấm ở cuối biểu hiện nội tâm thấp thỏm do dự hoài nghi lo âu bất an buồn bực của Vệ Quốc.

Nhưng những dấu đó trong mắt Đơn Nhất là trở thành biểu hiện đáng yêu vừa hưng phấn xen lẫn sợ hãi, muốn chối lại tiếp muốn nói lại thôi muốn cười lại khóc của đối phương

Vậy là mối quan hệ tình nhân trên mạng của cả hai đã được thành lập như vậy đấy.

Sự việc này đã tác động mạnh mẽ đến tiến triển của câu chuyện, đồng thời gây dựng nền tảng vững chắc ối quan hệ thân mật của cả hai, mang đầy ý nghĩa vượt thời đại.

Giải thích:

*kim lĩnh: ở xã hội phương tây ngày xưa, người ta thường dùng màu cổ áo để phân biệt ngành nghề giai cấp của 1 người. Những người làm những việc lao động chân tay như công nhân, nông dân thường mặc áo cổ xanh, được gọi là “lam lĩnh”. Còn những người có mức thu nhập cao hơn, làm những công việc trí óc như luật sư, bác sĩ thường mặc áo sạch sẽ, tinh tươm, có cổ áo màu trắng, nên được gọi là “bạch lĩnh”. Dần dần những khái niệm này du nhập vào TQ và thêm 1 số khái niệm mới như “hồng lĩnh” chỉ những cô gái trẻ trung xinh đẹp làm việc văn phòng, “tân lĩnh” chỉ những người mới vào nghề. Còn “kim lĩnh” thì chỉ những ông chủ doanh nghiệp lớn, tổng giám đốc hay quản lý cấp cao của các công ty lớn. Ko bik mèo gãi thik nhiều thế có bị gọi là nhiều chiện hok?

**Baidu biết: cũng tương tự như yahoo hỏi & đáp.

8. Chương 8: Cuộc Chạm Trán Ở Văn Phòng

Lữ Vệ Quốc là một đứa trẻ ngoan, một đứa trẻ ngoan đặc biệt ham học.

Ngoài việc đã chán ngấy công việc đang làm nên muốn thử sức với việc khác, còn là vì cái “tham vọng” vào đây để cảm thụ một chút hơi thở của chủ nghĩa nhân văn, do đó anh cực kì chủ động và kích động chạy đến trường đại học này làm thợ điện – chúng ta tạm không nói đến “vào” ở đây là vào bằng cách nào.

Thân phận là thợ điện của tòa nghệ thuật nên anh cũng chỉ có thể đi nghe dự thính những bài giảng về nghệ thuật thôi. Hơn nữa, anh lại không có hứng thú đối với mấy môn học về những thứ như thiết kế, đồ họa (chưa kể đó là những lớp nhỏ nên anh không vào dự thính được) nên chỉ có những tiết đại cương như Lịch sử nghệ thuật, Thường thức và Ngôn ngữ nghệ thuật thì anh có thể vào nghe.

Trong những môn đó, anh thích nhất là môn Lịch sử nghệ thuật do một vị giáo sư già dạy – chính là người đã gặp Đơn Nhất trong nhà vệ sinh mà ngay sau đó bị lí luận kinh thiên động địa ‘Millet và Gostave là đồng tính luyến ái’ của cậu dọa cho bỏ chạy.

Vị này là một giáo sư học cao hiểu rộng, rất có thanh danh trên quốc tế, nhà trường cũng đã phí rất nhiều công sức mới mời được ông về đây giảng dạy, rồi cuộc lại bị Đơn Nhất dọa cho sốc đến nỗi mấy ngày nằm liệt trên giường – nhưng vẫn còn may, người ta dù sao cũng là người đã lăn lộn vật vả nhiều năm trong xã hội, quốc tế và giới nghệ thuật, có gì mà chưa thấy qua? Hơn nữa ông đã dạy Đơn Nhất từ khi cậu mới đặt chân vào trường, bị cậu dọa tới dọa lui dọa riết quen rồi, nên đợt sau khi hồn phách đã quay về người ta lại tiếp tục lên lớp thôi.

Quay về đề tài chính, ông lão này quả thật rất khá, không những giảng dạy rõ ràng rành mạch mà còn nói rất kĩ về sự khởi nguồn, giai đoạn hưng thịnh và thoái trào, cả tình trạng hiện giờ của các trào lưu nghệ thuật, đồng thời còn so sánh những trào lưu khác nhau, tìm ra sự khác biệt và liên hệ giữa chúng (đây đã không còn thuộc về phạm trù Lịch sử nghệ thuật nữa rồi), học một tiết của ông già bằng với cùng lúc học nhiều môn khác nhau.

Lần đầu tiên đi dự thính Vệ Quốc còn quy quy củ củ ngồi ở hàng ghế đằng sau, cuối cùng phát hiện ra ngồi ở phía sau toàn những đứa trẻ không thích nghe giảng cho lắm. Không phải thành tích của chúng không tốt

nhưng thiên phú của chúng đều đã biểu hiện trên thao tác thực tế hết trơn rồi, còn những sinh viên muốn nghe giảng toàn ngồi hàng trên.

Thế là lần thứ 2 Vệ Quốc ngồi ở hàng giữa, nhưng sau khi anh trả lời câu hỏi của giáo sư về ‘Điều vũ được mệnh danh là chúng vũ chi vũ có từ thời Đường*’ là điều vũ nào, ông lão bèn nói với anh “Dù là dự thính cũng có thể ngồi ở hàng đầu trong tiết của tôi.”

Cho nên đến lần thứ 3 anh trực tiếp ngồi vào hàng ghế thứ nhất – so với sinh viên thì anh rảnh rỗi hơn, công việc làm xong cũng vừa đúng lúc anh có thời gian đi giữ chỗ (và lại mỗi lần anh vào nghe những tiết Lịch sử nghệ thuật cũng đều không phải là tiết của Đơn Nhất)

Vì Vệ Quốc đã từng làm qua hướng dẫn viên du lịch, nên một số vấn đề liên quan đến nghệ thuật cổ điển Trung Quốc không làm khó được anh, nhưng còn về mảng nghệ thuật tây phương thì anh chưa hề tiếp cận qua. Có một lần, ông lão hỏi mọi người một câu về “Phong cách kiến trúc của đại giáo đường Ayasofya” mà không ai trả lời được, ngay cả anh cũng không biết trả lời sao, sắc mặt của giáo sư có chút âm u.

Từ dạo đó, để báo đáp “ông già” đã không màng đến phận “dự thính” của anh, Vệ Quốc quyết định cầm đầu nghiên cứu về Lịch sử Tây phương.

Nhưng do tư liệu về Nghệ thuật thời phục hưng – một mảng quan trọng trong lịch sử nghệ thuật tây phương quá nhiều và phức tạp, Vệ Quốc không biết bắt đầu xem cái nào thì tốt, thế là quyết định đi đến văn phòng của ông lão để hỏi trực tiếp.

~~**

~~Từ sau khi Đơn Nhất nộp bài luận Lịch sử nghệ thuật với đề tài ‘Khuyh hướng đồng tính luyến ái giữa Millet và Gostave’, cậu đợi mấy ngày nhưng không thấy giáo sư già đâu, mà cậu thì đang sốt ruột muốn biết gấp điểm số bài luận của mình. Cậu cảm thấy bài luận này mình viết không được tốt lắm, chí ít là vẫn chưa đào sâu tìm hiểu cận kề về yêu hận tình thù giữa Millet và Gostave, mà chỉ mới suy đoán đại khái đơn giản về khuyh hướng giới tính của cả hai, có thể nói là hơi nông cạn, đối với một người thành tính luôn đứng nhất như Đơn Nhất mà nói, đó thực là một thất bại trong cuộc đời hoàn mỹ của cậu.

Vậy nên cậu muốn đi đến văn phòng tìm giáo sư già để hỏi về kết quả của mình. Cậu sợ rằng nếu vì thứ mà bản thân mình chưa tìm hiểu cận kề mà để lại ấn tượng không tốt trong lòng giáo sư, từ đó ảnh hưởng đến thành tích học kì này của cậu thì – Ôi thôi, trời ơi, cậu không dám nghĩ tiếp nữa!

Thế là vào một buổi trưa đẹp trời nào đó, Đơn Nhất mang theo tâm trạng sốt ruột và khẩn thiết, đặt chân vào văn phòng của vị giáo sư già.

~~***

~~Mấy ngày nay, Vệ Quốc cảm thấy số mình xui xẻo sao đó.

Cái “việc tốt” laptop từ trên trời rơi xuống lại vì nguyên chủ nhân của máy là vị ‘biến thái chết tiệt nào đó’ mà khiến anh cảm thấy ngại ngại trong lòng, gởi cho ‘tên biến thái kia’ bức thư hăm dọa, lại bị hiểu lầm thành thư tình, cuối cùng bị ép quen với ‘biến thái chết tiệt nào đó’...

Ngay cả bây giờ! Anh chẳng qua là muốn đến đây thỉnh giáo ông thầy về một số chuyện liên quan đến nghệ thuật thời phục hưng thôi nhưng chết không cơ chứ, lại chạm mặt ‘cái thằng biến thái nào đó’ kia rồi!!!

Trời cao sao đái Lũ mỗ ta tệ bạc thế này!!

~~**

~~Đơn Nhất vừa trông thấy giáo sư già, lập tức dùng khí thế như hổ đói vỗ môi ác lang đuổi thú xông vào.

_ Giáo sư! Bài luận của em.... – Đơn Nhất chưa nói hết câu, bèn bị Vệ Quốc cắt ngang.

_ Ay ay ay, tôi nói cậu có chuyện gì hả?! Có biết cái gì gọi là tiên trước hậu sau không hả?! – Vệ Quốc đẩy Đơn Nhất đang đứng chắn trước mặt mình ra, có chút không vui nói. – Không thấy tôi và giáo sư đang bàn về nghệ thuật phục hưng sao?! Cậu có vấn đề gì thì đợi lát sao hãy hỏi!

Ban nãy trong mắt trong lòng của Đơn Nhất chỉ toàn là giáo sư, không để ý Vệ Quốc cũng đang đứng bên cạnh, nghe thấy lời anh nói, lúc này mới chú ý đến nhân vật vừa lên tiếng này.

— A? ... xin lỗi... — Cậu lại nghĩ chỉ xin lỗi thôi thì có chút không hay, liền nói. — Chẳng phải chỉ là nghệ thuật phục hưng thôi sao? Tôi đối với mảng này tương đối rành rẽ! Những việc đơn giản như thế cần chi hỏi giáo sư! Hỏi tôi là được rồi!

Nguyên ý của câu nói này là ý tốt đó, nhưng khi dừng bước bên cạnh tai của Vệ Quốc thì bị biến chất mất tiêu — dù nghe thế nào cũng giống như là Đơn Nhất đang khoe khoang.

— Sao hả? Cậu thông minh thì đồng nghĩa với việc yêu cầu người khác cũng phải thông minh như cậu à?! Lữ Vệ Quốc tôi thì không thể rồi đấy, sao hả?! Có ngon thì cậu so tài với tôi về nghệ thuật Trung Quốc xem! — Chồng mắt mà xem Vệ Quốc anh cho biến thái này chết mất xác luôn.

Vị giáo sư già cũng chỉ mới quay về hôm này, thân thể mới khỏe lên được chút thì phải nghe cuộc cãi vã của hai người đang đứng bên cạnh. Người đã từng bị Đơn Nhất dọa đến đau bao tử như ông mỗi lần trông thấy Đơn Nhất là bệnh cũ lại tái phát, cái bao tử lại phản xạ có điều kiện bắt đầu đau thắt lại, thêm nữa người “dự thính” mà ông vốn tưởng rằng ngoan hiền thông minh lễ phép lại giống như một chú mèo bị đập phải đuôi đang xù lông lên ghê ghê chiến

Giáo sư già xoa xoa bao tử... hy vọng là bệnh đau bao tử của ông không bị nặng thêm.

Vị giáo sư cuối cùng cũng đã không thể nhẫn nhịn thêm được nữa cuộc cãi vã trẻ con của hai người, ngắt đầu rống lên một tiếng trời đất biến sắc.

— HAI NGƯỜI ĐỪNG CÓ ĐÁ LƯỠI TRƯỚC MẶT TA NỮA!

Tiếng hét đã thu hút được sự chú ý của hai người, nhưng nguyên nhân khiến cả hai chú ý không phải là vì giáo sư sắp giận đến nơi.

Vẫn là một câu nói đó, tiếng Trung rất chi là bác đại tinh thâm a!

Cái từ ‘đá lười’ này, ở quê hương của giáo sư, mang nghĩa “cãi vã, cãi miệng”. Nhưng trong nhận thức của đại đa số người thì... đó là “hôn môi”, mà còn là “nụ hôn rất nóng bỏng, cuồng nhiệt, vô cùng mãnh liệt và lãng mạn đến ngất ngây”...

Hai người vì tiếng hét của giáo sư mà lặng đi mấy giây...

Ông nhân lúc cả hai còn đang hóa đá, lập tức nhanh lẹ nói:

— Nói cậu trước, Đơn Nhất. — Ông xoay qua Đơn Nhất. — Luận văn viết rất khá, phân tích hai họa gia rất cặn kẽ, luận điểm phong phú, nhưng hướng vào vấn đề không thích hợp.

Bài luận văn đó viết, cái luận điểm đó nêu ra, sự miêu tả cậu hướng vào... Nếu như ông mà không ôm chặt quan điểm ‘Millet và Gostave làm sao có thể là đồng tính luyến ái được chứ!? Tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi, cả hai tuyệt đối không phải là đồng tính luyến ái’ cho đến phút cuối cùng, có lẽ đã đồng ý với tất cả những gì Đơn Nhất viết rồi.

— Đến cậu, Tiểu Lữ. — Giáo sư hướng qua Vệ Quốc, lại liếc nhìn một cái về hướng Đơn Nhất. — Đơn Nhất là đứa trẻ có thành tích ưu tú nhất trong lớp của ta, nhất là đối với mảng Lịch sử nghệ thuật tây phương, cậu ấy có một cái nhìn rất toàn diện và độc đáo, ta tin rằng, cậu ấy nhất định sẽ có ích cho cậu, vậy nên, có bất kỳ câu hỏi gì cậu cứ trực tiếp hỏi cậu ấy đi!!

— Ngoài ra — Ông lại nói với Đơn Nhất. — Kiến thức Lịch sử nghệ thuật cổ điển Trung Quốc của cậu thực sự có chút cần nắm lại rồi đấy, hãy hỏi Vệ Quốc nhiều về mảng này!! — Tốt nhất là cậu nên học tập ở Vệ Quốc lối suy nghĩ của người bình thường!!!

— Còn ta — Ông đứng dậy phía trước bàn làm việc, cầm lấy cặp của mình — Ta chiều nay không có tiết... nên... ta đi đây. — Vừa nói xong, liền nhanh chóng chạy khỏi văn phòng.

Chuyện của hai thằng nhóc ấy, ông già ta không quản nữa! Hai người muốn cãi cứ cãi! Thích đá lười cứ đá lười!

Thế là, dưới sự tác hợp của vị giáo sư già, Lữ Vệ Quốc và Đơn Nhất, tềng tềng teng teng, trở thành đôi bạn học tập rồi

*Điều vũ được mệnh danh là chúng vũ chi vũ có từ thời Đường; đó chính là ‘ Nghê thường vũ y vũ’ () do Đường Huyền Tông sáng tác

9. Chương 9: Ngài Giáo Sư Già Tội Nghiệp

Đơn Nhất vốn thật tình muốn kết thành đôi bạn học tập với Vệ Quốc, tiếc là đối phương một chút cũng không muốn.

Ngay khi Vệ Quốc trông theo lão già kia nhớn nhोर rời đi không chút áy náy, lẽ tự nhiên, anh cũng không buồn tiếp tục ở lại trong văn phòng. Sau khi để lại một cái lờm nguýt cho Đơn Nhất và câu “Người ra sau nhớ đóng cửa!” , anh ung dung thư thả bỏ mặc cậu ở lại một mình.

Trái tim non nớt của Đơn Nhất đã nhận phải một cú đả kích nặng nề, cậu không hiểu, chẳng lẽ Vệ Quốc hỏi cậu vấn đề về phương diện học tập lại mất mặt lắm sao? Sao anh câu nệ sĩ diện đến thế? Cậu nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm ra được đáp án, chỉ có thể tạm thời lí giải là anh đồ kỵ sự uyên thâm của cậu trong lĩnh vực lịch sử nghệ thuật tây phương.

Sau khi trở về căn phòng nhỏ của mình, Vệ Quốc càng nghĩ càng thấy giận. Dựa vào đâu mà anh làm việc gì Đơn Nhất cũng nhất định phải chen chân vào? Giúp được thì còn đỡ, đằng này càng nhúng tay vào càng loạn lên!

Nói chuyện hôm nay thôi, vốn anh định nghiêm túc đi hỏi bài ông thầy nhằm muốn gây cho ông lão ấn tượng rằng “Giáo sư a thầy xem tiết của thầy em đã chăm chú nghe giảng biết bao nhiêu, em đâu có phụ lòng thầy đâu! Những điều không hiểu em bèn hỏi thầy đấy chứ. Thầy xem em là một học trò ngoan biết bao nhiêu”.

Nhưng từ khi Đơn Nhất bước vào, nội chỉ việc cãi lộn với cậu ta đã khiến anh tổn không ít nước bọt. Đáng giận nhất là không ngờ ông già giáo sư kia lại ném anh cho Đơn Nhất! Còn nói gì mà “Đơn Nhất là đứa trẻ có thành tích ưu tú nhất trong lớp của ta, nhất là đối với mảng Lịch sử nghệ thuật tây phương. Cậu ấy có một cái nhìn rất toàn diện và độc đáo, ta tin rằng cậu ấy nhất định sẽ có ích cho cậu. Vậy nên có bất kỳ câu hỏi gì cậu cứ trực tiếp hỏi cậu ấy đi!!”

Lại đi kêu một tên tiểu tử dạy anh, Lữ Vệ Quốc anh thà chết còn hơn! Anh mới là người không có hứng thú ở đó mà chơi với Đơn Nhất! Hừ!

Vệ Quốc hậm hừ hậm hực lên mạng, lang thang qua các trang web. Từ khi có chiếc laptop hiệu Dell này, mỗi lần rảnh rỗi không chuyện gì làm anh đều thích lang thang trên mạng tìm mấy tin tức lá cải giết thời gian. Những lúc không vui cũng có thể lên mạng tìm vài thứ xem xem, chuyển dời sự chú ý một chút.

Anh vào Baidu đăng nhập tài khoản theo thói quen, kết quả là trông thấy bảng hiển thị “Có tin nhắn mới”. Hừ, không cần xem cũng biết là ai gửi đến rồi.

Nhấn vào xem, quả nhiên là ‘Hãy cho tôi một ly nước tráng dương’ gửi cho anh.

Tin nhắn đó viết như sau:

“Cục cưng ơi!! Anh ức chế chết được, hôm nay anh đi tìm giáo sư hỏi về điểm số bài luận, kết quả giáo sư nói anh “vấn đề tìm hiểu không thích hợp”! Hu hu hu, anh có nghiêm túc viết mà! Hơn nữa còn nghiêm túc suy nghĩ cả nửa ngày trời, giáo sư lại đi nói vậy với anh!!

Còn nữa còn nữa, giáo sư còn kêu anh đi dạy người mà anh đã từng đả tặc qua nữa! Anh là thật lòng muốn dạy người đó nhưng người ấy lại không chịu... nhất định là đồ kỵ với anh! Cục cưng ơi, đừng nói anh phải làm sao giờ?”

Vệ Quốc lại một lần nữa muốn đem máy quảng xuống bồn cầu quách cho rồi.

Gì mà “đổ kị”! Cậu có thứ gì tốt đáng để anh “đổ kị” hả? Anh, Lữ Vệ Quốc, có cái gì đáng để đi “đổ kị” với cái tên biến thái chết tiệt kia hả?!! Cậu không phải chỉ có chút sở trường về lịch sử nghệ thuật tây phương thôi sao hả? Vệ quốc anh cũng đâu phải học sinh sinh viên, không cần phải thừa sống thiếu chết đi giành đua thành tích với cậu làm gì, rốt cuộc là do đâu mà cậu lại nghĩ rằng bản thân anh đi “đổ kị” với cậu hả?

Vệ Quốc đúng thật là đã bị lời của Đơn Nhất làm cho khóc không nổi mà cười càng không xong. Thật sự không thể hiểu nổi tư duy của kẻ biến thái này.

Thôi, anh cũng không cần thiết đi hiểu tư duy của biến thái làm chi, dù gì thì anh cũng không có ham muốn trở thành biến thái.

Nhưng tin nhắn thì vẫn phải trả lời, Vệ Quốc tùy hứng gửi một tin nhắn đồng thời thừa dịp đã kích một chút tính tích cực của Đơn Nhất.

“Với bài luận về đồng tính luyện ái giữa Millet và Gostave của cậu? Còn muốn giáo sư người ta nói gì nữa? Người ta tuổi cao sức yếu rồi, chịu không nổi sự hành hạ của cậu đâu!”

~~**

~~“Với bài luận về đồng tính luyện ái giữa Millet và Gostave của cậu? Còn muốn giáo sư người ta nói gì nữa? Người ta tuổi tác cao rồi, chịu không nổi sự hành hạ của cậu đâu!”

Sau khi xem tin nhắn này, Đơn Nhất ngây đờ ra không chỉ là một lúc.

Người đáng yêu ấy quả là lợi hại a! Ngay cả mình viết bài luận gì cũng biết luôn nha!

Đơn Nhất không phải là ngốc, ngược lại, cậu còn rất thông minh. Những chuyện bình thường, cậu chỉ cần nghĩ một chút là ra.

Là ai biết nội dung bài luận của cậu?

Lại là ai biết tên tài khoản trên Baidu của cậu?

Chỉ cần suy luận một chút là đáp án đã rành rành ngay trước mặt.

Tuy người này khiến Đơn Nhất có chút chấn động, nhưng, khoảng cách về tuổi tác không quan trọng, giới tính càng không là vấn đề...

... Bắt đầu từ ngày thứ hai sau đó, mỗi khi vị giáo sư già môn Lịch sử nghệ thuật giảng dạy, ông đều cảm thấy có một đôi mắt thăm nồng ý tình chăm chú dõi theo mình...

Tâm hồn già héo cỗi của vị giáo sư từng bị đã kích nặng nề bởi sự thờ ơ học hành của sinh viên giờ đây đã phấn chấn tươi trẻ lên lại...

~~**

~~Dưới đây là những lời nhảm của vị giáo sư già tội nghiệp (không tính trong chính văn):

Gần đây giáo sư rất happy, tiết học của lão cuối cùng cũng đã có người thích học!!

Trường đại học này không phải là ngôi trường quá chú trọng đến thành tích học tập đơn thuần của bọn sinh viên mà là loại quan tâm nhiều về năng lực.

Đối với sinh viên học viện nghệ thuật mà nói, bọn họ học những môn văn hóa cũng chỉ là để hưởng ứng lời hiệu triệu của nước nhà mà thôi. Cho dù có cúp học thì rốt cũng không phải vấn đề gì to tát lắm, chỉ cần chuyên ngành của bọn họ – nghệ thuật làm tốt là xem như vạn sự trôi chảy. Thông qua thành tích học tập rạng danh nhà trường, không đến lượt bọn họ, chỉ cần đoạt được giải quốc tế nào đó về những cái như ca hát hội họa nhạc khí...v.v là được rồi.

Có thể nói thế này, học viện nghệ thuật này chiêu sinh vào toàn bọn điên, chứ không phải một sách.

Ở mặt nào đó thì đó là chuyện tốt, chỉ ít là nó khiến học viện nghệ thuật có được danh tiếng tương đối tốt trên quốc tế, mỗi năm đều có vô số học sinh cố sống cố chết vào cho bằng được. Nhưng những học sinh đó sau khi đậu đều chỉ chuyên tâm vào nghệ thuật, môn học văn hóa đều quăng sau não hết rụi.

Mà trong những môn học văn hóa thì Lịch sử nghệ thuật đứng thứ hai trong danh sách “những môn học khô khan vô vị trong mắt sinh viên”, đương nhiên cũng không được bọn sinh viên quan tâm gì cho cam. (Đứng đầu là Ngôn ngữ nghệ thuật, học cách dùng sáu loại ngôn ngữ trên thế giới để biểu đạt các danh từ trong nghệ thuật)

Thân là giáo sư môn Lịch sử nghệ thuật, đương nhiên đã thấy qua nhiều loại sinh viên, cũng trải qua biết bao sự kiện. Giờ học ồn ào, cúp học đồng loạt, có người quậy phá... những chuyện này nhiều đến đếm không xuể. Nhất là sau khi thi dù hầu như tất cả đều rớt nhưng nhà trường mặc kệ, vẫn bắt ông làm gì thì làm cũng phải sửa toàn bộ thành đậu.

Hu hu hu, ông dễ dàng lắm sao?

Trong biển học mênh mông, ông lặn lộn...bò trườn... lặn ngụp... bơi ngựa... bơi ếch... bơi bướm... bơi tự do... thở bong bóng...

Cuối cùng cũng đã khiến ông đợi được một đứa nho tử khả giáo rồi!! Thành tích là nhất của nhất! Mỗi lần thi tuy không thể lấy trọn điểm, nhưng đều lấy được xuất sắc, là đứa duy nhất trong N năm dạy ở cái học viện này ông gặp được.

Nhưng!

Cho ông rút khăn chấm nước mắt cái

Đứa học sinh này cái gì cũng tốt, chỉ có tư duy là không được bình thường thôi!

Trong mấy năm dạy cậu, ông đã bị những tư tưởng kì dị của cậu chinh đến sắp đứng bóng. Hết mắc bệnh loét bao tử thì đến đau dạ dày, hết mắc bệnh tim thì chuyển sang cao huyết áp, có một lần xem nữa là trúng gió thành bại liệt luôn!!!

Trong lúc ông cảm thán sự u uất của cuộc đời, trời cao bất công thì ông lại nghênh tiếp đứa học sinh thứ hai!!

Nói đến đứa trẻ này, quả thật là một học sinh ngoan hiền!! Tuy chỉ là dự thính nhưng lại tương đối hiểu rộng, với lịch sử nghệ thuật Trung Quốc thời cổ tương đối rành rẽ! Sự xuất hiện của anh đã thay đổi cục diện tình hình bàn luận những vấn đề méo mó về sử tây phương giữa ông và “học sinh số một”, quan trọng nhất là – đứa trẻ này là người bình thường!!! (khóc) Không bao giờ nói ra những thứ như ‘wao wao wao Tần Thủy Hoàng thật là trâu bò đó nha người ta thích ảnh quá đi thôi người ta thật siêu muốn SM ảnh quá đi a~~ ‘

Nhưng đến cuối cùng...

(Cho ông rút áo lau nước mắt lần nữa)

“Học sinh số một” và “Học sinh số hai” lại đi cấu kết với nhau! Gian phu dâm phụ làm xăng làm bậy! Trước mặt lão nhân gia ông đây mà cứ liếc mắt đưa tình đánh yêu mắng yêu anh anh em em ngọt ngọt ngào ngào ân ân ái ái !!

Ông chán chường rồi... Ông suy sụp rồi...

— Cuối cùng!

Đương trong cảnh mù mịt tăm tối ấy Ông cảm nhận được sự ủng hộ thâm lặng của một người nào đó!!

Tuy rằng ông không biết người đó là ai, nhưng ông vẫn cảm nhận được ánh mắt rực lửa nồng nhiệt ấy... lúc ông trên lớp, khi ông tan trường, lúc ông ăn cơm, khi vào toilet...

Ánh mắt ấy vẫn mãi dõi theo ông!!! Nói với ông Fight Fight!!

Vì người đang thâm lặng ủng hộ ông, ông phải kiên cường lên! Ông phải mạnh mẽ! Ông phải cố gắng hơn nữa! Ông phải thẳng lưng ưỡn ngực! Ông phải kiên trì bất khuất! Ông phải dũng cảm tiến lên!...

10. Chương 10: Sự Kiện Chuyển Phát Nhanh

Vào buổi tối, Vệ Quốc thấy dầu gội đầu của mình đã dùng hết nên định ra ngoài mua chai mới về.

Sau khi đã dọn dẹp xong xuôi, anh bèn nhét tiền vào túi, thông dong đi ra cổng trường. Tuy trong khuôn viên trường có cái siêu thị mini nhưng giá cả lại có vẻ đắt hơn. Muốn sống qua ngày đoạn tháng thì phải tính toán tiết kiệm, đừng có nghĩ một, hai xu thì không phải là tiền.

Ngoài cổng trường là siêu thị, anh chọn bừa một chai dầu gội nào đó rồi thanh toán đi về — mất không liếc dọc liếc ngang thì tiền sẽ tiết kiệm được rất nhiều.

Tay cầm chai dầu gội quay về, kết quả là ngay tại cổng trường lại đụng độ oan gia.

~~**

~~Từ khi nghĩ rằng ‘Đổi tôi một đời không bị liệt dương’ chính là vị giáo sư già, thì Đơn Nhất ngày ngày đôi phút phút trông, muốn tìm ra chứng cứ trên người ông lão để chứng thực suy đoán của cậu.

Cậu lúc trên lớp nhìn, tan lớp nhìn, ăn cơm nhìn, đi toilet cũng nhìn, cuối cùng rút ra kết luận là “Rất tiếc, thầy ấy không phải.” Vì Đơn Nhất không tìm ra được nổi cuồng mê đắm say cậu trên người giáo sư, cũng không có cái feel siêu phàm thoát tục mà thâm tâm cậu ấp ủ về người đó. (Dù cho là ‘liệt dương’ chính hiệu, cũng làm gì có mê say đắm đuối cậu, trên người càng không có cái feel siêu phàm thoát tục gì ráo.)

Cậu ức chế, cậu bi phẫn....nên cậu quyết định ra dạo lòng vòng.

Nhưng trùng hợp ngẫu nhiên làm sao, cậu lại chạm mặt một người ở ngay cổng trường.

— Người yêu của hội trưởng tài chính hội học sinh, Triệu Tuyết Quân.

Hơn nữa, còn là phiên bản đang khóc lóc.

Đơn Nhất tự giác mình là một quý ông, chí ít thì khi trông thấy người mà mình đã gặp qua vài lần đang khóc lóc, cậu không thể nào mặt dày rảo bước đi tiếp không đoái hoài đến.

Vậy nên cậu thanh thanh cổ họng, chỉnh chỉnh y phục, và bày ra cái dáng điệu trông ngẫu nhiên, kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, lúc này mới đi đến trước mặt Tuyết Quân, dùng chất giọng quyền rũ của cậu hỏi.

— Can I help you?

~~**

~~Vệ Quốc đương nhiên không biết nguyên nhân trước sau, chỉ trông thấy Đơn Nhất đang không ngừng khuyên một cậu trai “Đừng khóc, đừng khóc nữa...”, liền nghĩ rằng Đơn Nhất đang ức hiếp con nhà người ta.

— Hừm hừm, không hổ là người của hội học sinh mà, thích ức hiếp ai liền ức hiếp, làm ột cậu trai đang yên đang lành phải khóc lóc mà còn không biết xin lỗi! – Vệ Quốc lời mận lời nhạt, châm chọc cạnh khóe.

— Đây không phải lỗi của tôi! – Đơn Nhất thấy mình bị nghi oan ức, giọng nói hậm hực, cộng thêm cái khuôn mặt “côn đồ”, ngược lại càng làm tăng thêm phần ngang ngược xảo biện.

Vệ Quốc không màng Đơn Nhất nữa, nhanh chân đi đến trước Tuyết Quân, nhẹ giọng khuyên:

— Nào, đừng khóc nữa, nói cho anh nghe xem chuyện gì nào...

Trước mặt đại đa số mọi người, biểu hiện của Vệ Quốc thường là ôn nhu nho nhã dịu dàng khiêm tốn ngoan hiền nhỏ nhẹ, nên hầu như mọi người đều thích anh, những lời bình phẩm về anh thường là “Một đứa trẻ hiền ngoan dễ gần”. Đương nhiên, Đơn Nhất không được tính trong “đại đa số mọi người” đó. Chỉ cần vừa gặp phải cậu, thì anh bèn chuyển sang trạng thái phòng bị, toàn thân mở hết mã lực, không cho Đơn Nhất một chút xú gì gọi là thân thiện dễ gần.

Bây giờ Vệ Quốc đang vận bí kíp 26 năm trui rèn của mình – “Anh trai tri âm Đột kích!” (Dựa theo quan điểm sự vật phát triển biến hóa, bí kíp này cũng sẽ biến hóa thành những chiêu thức tương ứng theo như “Em trai nhỏ nhà bên”, “Đứa cháu nhỏ ngoan hiền”, “người đứng dịu dàng” ...v.v)

Tuyết Quân chỉ là chú cừ non mới lớn, không biết gì về nhân tâm hiểm ác khó lường, không hiểu gì là trong ngoài bất đồng, vẫn còn hồn nhiên thuần khiết như một tờ giấy trắng nên lẽ đương nhiên là không chống cự lại được sức công kích của Vệ Quốc, hoàn toàn xem anh như đấng cứu thế của mình.

Chiếc miệng nhỏ của cậu vừa hé, nước mắt lại càng chảy dài.

_ Hu hu hu hu hu, anh Hu hu hu hu hu... bưu kiện chuyển phát nhanh của người ta.....

Dù cho Vệ Quốc có trâu bò đến đâu, cũng không tài nào chịu được sự công kích nước mắt của đối phương, nếu như nói ban nãy là giả bộ, thì bây giờ anh thật sự yếu lòng rồi

_ Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, bình tĩnh lại nào, nói cho anh biết chuyện gì xảy ra nào?

Lúc này Tuyết Quân mới lấy lại bình tĩnh, thút thút thít thít kể rõ sự tình cho Vệ Quốc nghe, anh mới hiểu ra đầu đuôi câu chuyện là vậy: tối này 8 giờ có tiệc sinh nhật của bạn Tuyết Quân, cậu đã đặc biệt vì người đó đặt mua một cuốn sách từ nước ngoài, nhưng do đặt quá trễ, bên chuyển phát nói ít nhất cũng phải đến 9 giờ mới chuyển đến, do biết không kịp cho buổi tiệc sinh nhật của bạn nên cậu mới ngồi đây khóc.

Cả câu chuyện, một chút xiu xiu cũng chả có gì liên quan đến Đơn Nhất cả.

Anh biết mình đã trách oan Đơn Nhất, cảm thấy ngưỡng ngưỡng nên ngại nhìn cậu, thế là chuyển qua hỏi Tuyết Quân.

_ Em là nhờ công ty chuyển phát nhanh nào?

Tuyết Quân nghĩ ngợi chút, rồi nói ra một cái tên.

_ Công ty này...? – Gương mặt Vệ Quốc lộ vẻ vui mừng, nhưng lại lập tức trầm xuống.

Anh đã từng làm ở công ty chuyển phát đó, lúc đó làm công việc điều phối, chuyên môn phụ trách điều phối các bưu kiện sao cho hợp lý. Anh vẫn nhớ rõ trong công ty ấy, ở phòng điều phối có cả một dãy tường là bản đồ điện tử thành phố, những dấu chấm đỏ tượng trưng cho các nhân viên chuyển phát mang trên người hệ thống định vị bằng vệ tinh xuyên suốt qua lại trên bản đồ điện tử*.

Các mối quan hệ của anh lúc đó cũng khá tốt, không biết những quan hệ này hiện giờ có còn dùng được nữa không.

Nghĩ vậy, anh quay sang nói với Đơn Nhất.

_ Cậu cho tôi mượn điện thoại di động một chút.

Vừa nghe, Đơn Nhất ngay lập tức móc ra di động đưa cho anh, một chút cũng không nghi ngại.

Vệ Quốc trông thấy sự phóng khoáng của cậu, không có vẻ gì là đang giận anh, mặt anh lúc này có chút đỏ lên.

Việc gấp giờ là giải quyết cho xong vụ bưu kiện cái đã! Vệ Quốc thầm nói với mình, để bản thân đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Tay cầm điện thoại, trong lòng trấn tĩnh lại, bấm nút gọi số nội bộ của công ty chuyển phát.

~~**

~~ A lô Điều phối viên bên đầu dây kia kì quái hời. Trong lòng nghĩ: có phải là gọi lộn số rồi không? Không phải là số của bất kì nhân viên chuyển phát nào cả.

_ Ah, cái đó, tôi là... – Vệ Quốc vừa mở miệng nói liền bị người kia cắt ngang.

Anh Lữ?... Anh là anh Lữ phải không?!

_ Ah, phải. – Vệ Quốc thầm nghĩ, không ngờ giọng mình lại được người khác nghe ra.

Anh Lữ, có chuyện gì à?

— Chuyện là, ở bên anh có một người bạn có nhờ mọi người bên đó chuyển bưu kiện, nói là 9 giờ mới đến...

Wo, em biết là anh nói đến ai rồi, không có cách nào khác cả, bọn em chỉ mới vừa nhận được bưu kiện của cậu ấy, vả lại hiện giờ công ty chỉ còn lại một đội vận chuyển bưu kiện qua bên phía tây à, mà trường đó lại ở phía nam, cách xa quá!

Vệ Quốc hơi trầm tư suy nghĩ chút, sau đó bèn nói.

— Thôi thì vậy nè....

~~**

~~Vệ Quốc đề ra phương pháp “nhờ đội phía tây đưa cho đội đi đến tây nam, rồi đội tây nam đưa đến bên đội phía nam”, điều phối viên cũng nể mặt anh một lần, kêu nhân viên vận chuyển làm theo**. Nhờ vậy mà bưu kiện đến được tay Tuyết Quân lúc 8 giờ kém 10 phút.

Tuyết Quân nín khóc, tươi cười cảm ơn Vệ Quốc cả buổi trời, sau cùng còn ôm Đơn Nhất và Vệ Quốc, tặng mỗi người một nụ hôn trên má, lúc này mới ôm quà tức tốc chạy đi.

Vệ Quốc và Đơn Nhất đưa tay lau dấu nước miếng trên mặt, cả hai nhìn nhau, cười lớn.

Trên khuôn mặt tuấn tú đẹp trai của Đơn Nhất điểm thêm nụ cười nam tính, khiến tim Vệ Quốc khẽ đập loạn một nhịp.

— Chuyện là... vừa nãy đã hiểu lầm cậu... xin lỗi nha!! – Để lại một câu xin lỗi không đầu không đuôi, Vệ Quốc vội vàng chạy đi. Vừa chạy vừa nghĩ, biến thái chết tiệt đó... cười lên trông đẹp trai thật...

Còn Đơn Nhất thì nghĩ – ban nãy, anh ấy hiểu lầm mình chuyện gì ta?

Sự kiện bưu kiện chuyển phát nhanh này đã tạo nên một bước ngoặt lớn lao cho toàn bộ câu chuyện, làm thay đổi địa vị của Đơn Nhất trong lòng Vệ Quốc, từ đó tạo nên một sự chuẩn bị tư tưởng cho việc Vệ Quốc “sa vào lưới tình” với Đơn Nhất trong tương lai.

Đón xem chương 11: Xem tiểu thuyết

Chú thích

*Hoàn toàn là bịa đặt, nhân viên chuyển phát nhiều thế, hệ thống định vị vệ tinh mắc thế... cho dù là chuyển phát nhanh UPS của liên bang còn chưa có tài lực hùng hậu như thế nữa nói chi!

** Chuyện này trong hiện thực hoàn toàn không thể có, nếu như có cái việc “lấy việc công làm chuyện tư” này xảy ra, công ty chuyển phát vừa vừa thì kiểm điểm trách mắng, còn nếu như là công ty lớn, thì lập tức say bye bye luôn rồi.

11. Chương 11: Xem Tiểu Thuyết

Sau khi được đồng chí Vệ Quốc tận tình giúp đỡ, cừ non Triệu Tuyết Quân vẫn cứ mãi tặc lòng ghi nhớ đến anh, muốn tìm một ngày nào đó chính thức đến cảm ơn.

Vào buổi trưa đẹp trời ngày hôm nay, Tuyết Quân kéo theo một người đến trước cửa phòng anh.

~~**

~~Trong phòng, Vệ Quốc đang chuẩn bị đi ngủ thì nghe tiếng gõ cửa bên ngoài. Anh thầm nghĩ: ai đây, trưa trời trưa thật không để ai yên.

Phòng anh tuy ở góc cầu thang nhưng đến tận thời điểm này vẫn chưa một ai đặt chân tới, có thể nói là “Chưa vì khách quét lối hoa”, xem ra hôm nay phải phá lệ rồi.

_ Ai đó? – Vệ Quốc vừa mở cửa ra xem, à há, thì ra là cậu trai mà anh mới giúp đỡ mấy bữa trước. – Sao vậy? Lại là bưu kiện chuyển phát có vấn đề nữa à?

_ Không, không phải. – Tuyết Quân lắc lắc đầu. – Hôm nay em đến là để cảm ơn việc hôm bữa anh đã giúp em.

_ Việc đó à? Chẳng qua là chuyện nhỏ thôi!! – Vệ Quốc vẫy vẫy tay.

_ Không được! Em đến đây là để cảm ơn anh!! – Vừa nói, Tuyết Quân vừa cúi gập người 90 độ lớn tiếng hét vang. – Cảm ơn anh!!

Chất giọng oanh vàng của cậu suýt chút dọa anh đứng tim. Bé này cũng quá trình trọng rồi... Nhưng là con nít mà, có chút hoạt bát, “dư năng lượng” là chuyện tốt. Có câu này nói rất hay “Trường giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát trắng”, công cuộc xây dựng và phát triển tổ quốc là cần những thanh niên như thế này này!! (chú thích: Lữ Vệ Quốc năm nay 26 xuân xanh)

Người ta đã làm đến thế rồi, còn không để người ta vào nhà thì đúng là hơi bất lịch sự. Chậc, mời vào vậy! Anh thở dài nói.

_ Cửa bỗng nay mới mở ra vì người.

Sau khi nghe xong câu nói trên, mặt Tuyết Quân bỗng dưng có chút ửng đỏ. Ha, đứa trẻ này bị sao vậy?

~~**

~~_ Anh Lữ, căn phòng này anh bày trí trông cũng tươi mát quá! – Tuyết Quân ngồi trên chiếc giường phủ tấm ra in hình gấu Winnie, mắt lướt nhìn một lượt chiếc rèm có hoa văn hình xếp, tủ áo bambi. Ánh mắt khẽ đảo, trông thấy chiếc đèn bàn hình người đang cầm sinh thực khí màu đỏ được đặt trên đầu giường, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bỗng đỏ lựng, vội quay đầu sang hướng khác, nhưng lại len lén liếc mắt về nhìn thêm cái nữa.

Trông thấy dáng vẻ ngượng ngùng của cậu, Vệ Quốc tăng lơ không nói, chỉ vào người nam nhân thâm thấp hơi mập đang đứng kế bên hỏi.

_ Người này là...? Sao em không giới thiệu một chút?

_ A, đây là thầy Trần Mạc. – Tâm trí của Tuyết Quân đã hoàn toàn bị chiếc đèn bàn hút đi hết, tuy lòng dặn lòng là đừng xem nữa, nhưng vẫn len lén ngó sang, vì thế, đối với câu hỏi của anh, cậu cũng chỉ trả lời qua loa cho có.

_ Thầy? – Vệ Quốc thật sự kinh ngạc, thầy giáo? Không thể nào, trẻ như thế, xem chừng cũng chỉ cỡ anh, vậy mà đã là thầy giáo ở trường đại học này rồi? Trình độ cao đến thế, e là thần đồng chứ chả chơi! Nghĩ vậy, anh không nén được bèn quan sát một lượt Trần Mạc lần nữa..

Trần Mạc không cao, trông cũng chỉ có 1m7 hơn chút, lại hơi mập. Nói dễ nghe thì đó gọi là có dáng dấp phúc hậu, nói khó nghe thì là béo tròn. Trông như một đứa trẻ mũm mĩm, rất đáng yêu. Trên khuôn mặt của anh ta mang nụ cười ấm áp dễ gần, toàn thân người như một hồ nước bình yên lặng sóng, ở cạnh cảm thấy rất dễ chịu. Người như thế quả thật trông không ra là thần đồng, hoàn toàn không giống bọn một sách chút nào. Vệ Quốc thầm cho điểm đối phương tương đối cao.

Trần Mạc trông thấy ánh mắt quan sát mình từ Vệ Quốc cũng không giận mà đưa tay ra và mỉm cười, nói.

_ Chào anh, tôi là Trần Mạc, giáo viên dạy gia chánh. – Giọng nói ôn hòa, mềm mỏng, nghe thật khiến lòng người dễ chịu.

Rồi đó, gì mà “trông không ra là thần đồng, hoàn toàn không giống bọn một sách chút nào”. Thì người ta vốn có phải đâu! Người ta là thầy giáo dạy gia chánh, chỉ cần tay nghề, còn học lực đâu có quan trọng làm chi!

Trường đại học này có môn ngoại khóa tự chọn, mà còn là mấy thứ rất chi là “xì-tin”: vẽ màu thân người, sửa chữa điện trong nhà, kỹ xảo đánh bài bridge, bình giảng Hồng lâu mộng... Môn gia chánh chỉ mới vừa được mở trong năm nay, ngoài những cái cơ bản trong nấu ăn ra còn dạy một số bí quyết nội trợ trong nhà

nữa – người đang đứng trước mặt anh, một nam nhân thuộc dạng tề gia nội trợ , đi làm thầy giáo của môn gia chánh, quả thật là hợp vô cùng.

Nhân đây cũng nói một câu, môn mà bạn Đơn Nhất biến thái chọn học là thái cực quyền.

~~**

~~Bạn Tuyết Quân cứ chăm chăm nhìn chiếc đèn bàn, trong lòng vang lên tiếng nói của một người: người ta muốn “sờ” thử quá à ! Rờ đi rờ đi rất là đáng yêu à nghen, nhất định là rất vui đó! Nhưng lý trí lại nói là không được làm vậy. Thế là bạn Quân của chúng ta rơi vào cuộc đấu tranh tư tưởng... Thấy bạn Quân Quân ác ma kéo bạn Quân Quân thiên sứ xuống vũng lầy...

_ Quân Quân, đang xem gì đó!! – Lời nói của Trần Mạc đã cứu thoát “ai kia” ra khỏi tay ác ma – Không phải cậu nói có đồ muốn tặng anh Lữ sao?

_ Hả... À! – Tuyết Quân vội vàng đứng dậy, đem chiếc túi giấy cầm trong tay từ nãy giờ cung kính đưa cho Vệ Quốc – À, là... Em thấy anh Lữ trông có vẻ rất thích xem sách, đây... đây là sách em đặc biệt tìm để tặng anh, hy vọng anh sẽ thích nó!!

_ Em thật là, sao lại khách sáo như thế làm chi? – Tuy trên miệng nói thì nói vậy, nhưng tay Vệ Quốc vẫn là cứ nắm lấy nó – Em đã có lòng thế thì anh đành nhận vậy!

... Bạn Quân Quân không biết nói gì tiếp bèn quay qua tiếp tục nhìn chiếc đèn bàn hình người.

Vệ Quốc đúng là rất thích xem sách, sách gì cũng xem. Anh cảm thấy có cuốn sách cầm trên tay để xem là một cảm giác rất đã

~~Anh hấp tấp mở túi ra, lấy từ trong ra một chồng sách.

Vừa trông thấy tên sách quen thuộc, Vệ Quốc kêu lên kinh ngạc:

_ Sách của Mạc Ngôn?

~~**

~~_ Hả? Anh Lữ anh cũng biết Mạc Ngôn à? – Tuyết Quân nghi hoặc hỏi.

_ Sao lại không biết được? – Vệ Quốc vuốt ve bìa sách nói – Anh tương đối là thích ông ấy! Những câu chuyện mà ông ấy kể đều rất chân thực, nhân vật cấu tạo cũng rất phong phú thú vị, mỗi cuốn sách của ông anh đều xem qua cả đấy!

Vệ Quốc lần giở trang sách, trầm trồ khen:

_ Nhưng anh mua toàn là sách xuất bản lần đầu, đến giờ quả thật vẫn chưa thấy bản mới như mấy cuốn này... Đúng là đẹp hơn nhiều... Hả? Đây chẳng lẽ là...

Vệ Quốc cẩn thận xem xét chữ ký ở trang bìa lót, nhìn qua nhìn lại mấy lần, lúc này mới dám khẳng định suy đoán của mình:

_ Đây là chữ ký của Mạc Ngôn?

_ Uhm! Chữ ký đó! Mỗi cuốn đều có! – Tuyết Quân mở miệng nói, sức chú ý lại lần nữa bị kéo vào vũng lầy sâu.

Vệ Quốc vội vàng đặt sách lên bàn, lần giở từng cuốn một, quả nhiên, ở trang bìa lót của mỗi cuốn đều có chữ ký của Mạc Ngôn.

_ Em lại có thể lấy được chữ ký tác giả à? Chắc là khó lắm! Anh trước giờ chưa từng nghe ông ấy có mở cuộc triển lãm sách ký tên gì cả! Nếu như lần sau ông ấy có mở, em nhất định phải thông báo anh biết nhé, anh phải đem toàn bộ sách đến đó mới được! – Vệ Quốc cảm thán nói, phải nói là anh thích chết được món quà này, nếu như không biết câu ‘nam nam thụ thụ bất thân’, thì chắc chắn anh đã vỗ lấy ôm hôn Tuyết Quân rồi.

_ Người đó không có tổ chức hội triển lãm sách đâu. – Trần Mạc đang đứng bên cạnh bỗng chen vào – Người đó sẽ không làm đâu.

— Hả? Tại sao vậy? – Vệ Quốc không hiểu, nếu như không có mở hội sách triển lãm, thì những chữ ký trên chồng sách này lấy đâu ra?

— Vì tôi chính là Mạc Ngôn, tôi ngoại hình vậy, sao dám mở hội sách kí tên được cơ chứ! – Trần Mạc cười nói.

Vệ Quốc lặng luôn.

Bạn Quân Quân đang ngồi bên cạnh cuối cùng cũng không nén được lòng, quyết định giơ ra ngón tay nhỏ xinh tội lỗi ấn cái sinh thực khí màu đỏ kia xuống.

~~**

~~Sau khi tiễn Tuyết Quân và Trần Mạc về (bởi vì không nhẫn tâm trông thấy dáng vẻ như sắp chia ly vĩnh biệt với chiếc đèn bàn hình người cầm sinh thực khí, Vệ Quốc bèn lẹ làng dứt khoát tháo nó ra đưa cho “ai kia”), Vệ Quốc cứ ôm lấy chồng sách có chữ ký của Mạc Ngôn mà ngồi đó cười thầm sung sướng.

Hi, anh sướng, thì cũng phải đi kiếm người để cùng sướng với anh.

Từ trong tủ áo lấy ra laptop (ngày thường đều giấu dưới đồng quần áo), Vệ Quốc nối dây cáp, xoẹt cái là lên được mạng.

Sau khi đăng nhập vào tài khoản baidu, mở hộp tin nhắn ra gửi một bức đến ‘Hãy cho tôi một ly nước trắng dương’:

“Hi hi, hôm nay lấy được sách có chữ ký của tác giả thích nhất là Mạc Ngôn! Sướng chết được!!”

Một chút xiu xiu cũng không nghĩ xem ‘trắng dương’ người ta có biết Mạc Ngôn là ai hay không, cũng không nghĩ đến tại sao vừa gặp chuyện vui thì việc đầu tiên nghĩ đến là đi nói với bạn ‘trắng dương’.

May ghê, ‘trắng dương’ biết Mạc Ngôn là ai.

“Chúc mừng chúc mừng, anh cũng rất thích Mạc Ngôn đấy, người đó mở hội ký tên à”

Bạn ‘trắng dương’ đang trên mạng, vừa trông thấy ‘liệt dương’ gửi tin nhắn ình bèn lập tức trả lời lại.

“Không có, Mạc Ngôn ở trong trường ta, hôm nay tôi vừa gặp được, xin được đấy!”

“Không phải chứ, là ai vậy?”

“Không nói cho cậu biết!”

Đồng chí Vệ Quốc vẫn là còn tí thông minh đấy, biết rằng nếu nói cho Đơn Nhất biết Mạc Ngôn là ai, Đơn Nhất mà hỏi Mạc Ngôn, thế nào cũng biết anh là ai, đến lúc đó là hết phim luôn.

“ = = ”

“Hi hi, đúng rồi, cậu thích ca sĩ nào?” Vệ Quốc chuyển đề tài, không muốn tiếp tục nói về Mạc Ngôn nữa.

“Sao cũng được”

Sao cũng được bằng nghĩa : cái gì cũng không được.

Vệ Quốc hỏi

“Dù gì cũng phải có một người đặc biệt thích chứ? Nói vậy đi, Phan Vĩ Bá với Lâm Tuấn Kiệt cậu thích ai?”

Vệ Quốc thì thích Phan Vĩ Bá hơn chút, trong thâm tâm hy vọng Đơn Nhất cũng thích Phan Vĩ Bá.

“Lâm Tuấn Kiệt”

... Đời người chuyện không như ý có đến 8,9 việc.

“Tại sao? Will của chúng ta dễ thương như thế, mũm mũm mĩm mĩm, nào giống Lâm Tuấn Kiệt, ốm như cành sậy vậy.”

“Anh thích cái MV ‘bắt tử chi thân (tắm thân bắt tử)’ của Lâm Tuấn Kiệt”

Hử? MV ‘Bắt tử chi thân’ ? Là gì đây...

Baidu một cái, là sẽ hiểu ngay

~~... Anh hiểu rồi, cái MV ‘bắt tử chi thân’ đó là làm theo chủ nghĩa nghệ thuật hành vi, gã biến thái đó không thích mới ghê...

“Không còn gì để nói...”

~~**

~~Sau đó hai người dùng baidu cãi với nhau phải gọi là kịch liệt vô cùng, nhưng đều cảm thấy không tiện lắm, chỉ để chờ tin hồi âm, mà cứ ngồi đó mở web quả thật rất mệt, nhất là dùng laptop nữa, quả thật là... đau khổ chết được...

Uhm, đã đến lúc nên chuyển mặt trận chiến đấu rồi.

Bạn ‘tráng dương’ nghĩ vậy, bèn gửi cho đồng chí ‘liệt dương’ một tin nhắn

“Anh nói này, chúng ta dùng Q* đi”

*Q: ý chỉ QQ. Là 1 chương trình tương tự như Yahoo messenger. Khi bạn đăng ký thì hệ thống sẽ cấp cho bạn 1 dãy số hiệu (ví dụ 0123456789@qq.com) đó cũng chính là địa chỉ mail QQ và số hiệu tài khoản QQ của bạn. Từ đó, bạn có thể đăng ký thêm tên tài khoản mà bạn muốn. Ở TQ, đa số mọi người thích dùng QQ hơn.

12. Chương 12: Sóng Gió Qq

“Anh nói này, chúng ta dùng Q đi”

Tin nhắn của bạn ‘tráng dương’ vừa đúng hợp ý đồng chí ‘liệt dương’. Anh thật sự không chịu nổi cái việc cứ suốt ngày mở web rồi.

“Được đó, nhưng tôi không có số hiệu QQ, cậu giúp tôi đăng kí một cái đi!”

Chiếc laptop này vốn là của ‘tráng dương’, lẽ đương nhiên là có cài đặt QQ, chứ nếu không thì bạn ‘tráng dương’ cũng không nhiệt tình sử dụng QQ đến thế, dù sao thì cũng đã biết được lợi ích của QQ rồi chứ đâu! Nên ‘liệt dương’ cũng không cần phải tải chương trình về, trực tiếp đăng ký là xong.

“Không cần đăng ký nữa đâu, anh đã mua một cặp số hiệu tài khoản tình nhân trên mạng rồi, cho cứng một cái.”

Khi trông thấy tin nhắn trên, đồng chí ‘liệt dương’ thừa nhận là có một cảm xúc rung động dâng lên trong lòng anh ~ tài khoản tình nhân đấy ~ tài khoản tình nhân

~Đây nói lên điều gì?

Tuy không muốn thừa nhận lắm, nhưng quả thật đã có một tí xiu xiu cảm động vì điều đó.

Nhưng cuối cùng, thực tế phũ phàng đã chứng minh rằng, bạn ‘tráng dương’ không phải thứ tốt lành gì cho cam.

~~**

~~Nhìn số hiệu QQ, lại ngó sang tên tài khoản, đồng chí ‘liệt dương’ muốn nổi điên lên được.

Trong tài khoản này chỉ có mỗi avatar của ‘tráng dương’ là đang nhấp nháy phát sáng một cách ngu ngốc, còn không ngừng lắc qua lắc lại như bị động kinh đến nơi, anh ‘liệt dương’ vừa nhấn vào avatar, khung đối thoại nảy ra.

“Hú hú, cưng thân yêu ơi~ thích món quà này không?”

“Không thích!”

“Hả? Sao vậy?”

“ĐÂY LÀ SỐ HIỆU GÌ HẢ? LÀ TÊN GÌ HẢ? THẲNG KIA!”

Quả thật là khó tránh sao đồng chí ‘liệt dương’ lại phát khùng lên, thử hỏi nếu ba số cuối số hiệu QQ của bạn là 000 mang đầy ý nghĩa dẫn dụ, còn ba số cuối của đối phương lại là 111 tràn đầy tính khiêu khích mỉa mai xem bạn có tức điên lên không.

Đồng chí ‘liệt dương’ kinh hoàng khi nhìn vào số 0 và số 1 đó, anh cảm giác chỉ một giây sau thôi là số 1 sẽ xuyên thủng qua số 0, anh như thấy được số 0 đang nằm dưới thân số 1 vùng vẫy vật vã, không cưỡng lại được. Và điều quan trọng nhất là, ‘liệt dương’ cảm thấy những số hiệu này mang một điềm dự báo kì lạ nào đó.

Ba số 1 vs ba số 0, bên nào áp đảo hơn không nói cũng biết.

‘Tráng dương’ là một đứa trẻ ngây thơ thuần khiết, đương nhiên là không giống ‘liệt dương’ có nhiều suy nghĩ tính toán trong lòng, cũng không biết mối quan hệ áp bức phong kiến giữa 111 và 000, nên đối với sự phần nộ của ‘liệt dương’ cậu bày tỏ sự thắc mắc khó hiểu của mình.

“Sao vậy? Số hiệu này hay lắm mà, khi anh mua thì nó là mắc nhất đó...”

Lời của ‘tráng dương’ như trách cứ, như tủi thân, khiến ‘liệt dương’ chỉ còn biết thầm nhủ với lòng: được rồi được rồi, mày là một thằng đàn ông, m* nó đi giận một đứa con nít làm quái gì cơ chứ? Nó không biết 1 và 0 là gì, thì mày cũng vờ như không biết là được rồi.

“Không nói số hiệu nữa, vậy cậu có dám giải thích cho tôi biết tên tài khoản này là sao không hả?”

“Hả? Tên này không phải cũng hay lắm sao... Anh phải vắt óc nghĩ hơn nửa ngày trời mới nghĩ ra được cặp tên tình nhân này đó, người khác vừa thấy là biết chúng ta là một cặp liền!”

Tiện đây nói một câu:

Tên tài khoản của bạn Đơn Nhất của chúng ta là : UU1001-từ-ngữ-thay-thế lớn không môn trốn không thoải mái.

Còn của Vệ Quốc là như vậy: UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ càng môn trốn càng thoải mái

Trong tình trạng Đơn Nhất không biết rõ giới tính của Vệ Quốc, cậu ấy có thể đặt ra một tên tài khoản mang đầy tính triết lý sâu xa như thế, không thể không nói đó là một điều bí ẩn của thế giới.

~~**

~~Vệ Quốc nhất quyết đòi sửa tên, dựa vào đâu mà anh là UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ, còn tên biến thái chết dẫm kia lại là UU1001-từ-ngữ-thay-thế to hả? Dựa vào đâu mà UU1001-từ-ngữ-thay-thế của một thằng đàn ông như anh lại không bằng UU1001-từ-ngữ-thay-thế của một thằng nít ranh hả?

... Trong tương lai, vấn đề này sẽ được chứng minh là đúng.

Đương nhiên, đó là chuyện của sau này.

Anh cố sống cố chết muốn sửa tên, Đơn Nhất cũng đòi sống đòi chết không chịu sửa. Cuối cùng, thực tế chứng minh là cảnh giới của tinh thần cố sống cố chết không thể nào bị được đòi sống đòi chết, dù gì thì cậu kia cũng nói ra được câu tràn đầy tráng khí bi hùng “Tên còn người còn, tên mất người mất”. Còn anh kia thì chỉ rên rên vài tiếng tượng trưng như “sửa tên... tôi muốn sửa tên...” và giọng điệu càng lúc càng thấp đi.

Vậy nên, bạn ‘tráng dương’ đáng yêu và đồng chí ‘liệt dương’ của chúng ta, chính thức sửa tên thành bạn UU1001-từ-ngữ-thay-thế to và đồng chí UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ.

~~**

~~Vệ Quốc lúc này đây đang bắt đầu tưởng nhớ đến quãng thời gian còn là ‘liệt dương’ của anh.

Đơn Nhất hí hửng vui mừng đi tám với Vệ Quốc.

Đơn Nhất tám đến sướng rơn, từ chính trị đến nhân văn, từ lịch sử đến kinh tế, lên trời xuống đất, vòng quanh trái đất, không gì là không nói, rành chứng minh cho bà xã thấy rằng ‘cưng xem ông xã cưng trâu bò thế này này’.

Nhưng khổ là khổ Vệ Quốc, người chưa quen dùng laptop, để có thể sánh kíp tốc độ tám của Đơn Nhất, đôi tay của anh đánh chữ đến sắp chuột rút, thế mới có thể trong một đồng câu tám của Đơn Nhất chen vào được vài câu.

Cứ tự mình nói liên hồi như thế Đơn Nhất cũng thấy mất hứng, cảm thấy bên đây cậu cứ chăm chăm mà gõ chữ, bên kia thì cứ lơ cậu, còn hứng thú gì mà nói tiếp nữa.

“Hay là vậy đi, chúng ta không nói mấy thứ này nữa.”

Đọc thấy câu nói vừa mới phát qua của Đơn Nhất, Vệ Quốc cảm động đến suýt rơi nước mắt.

“Được đó được đó, thế ta làm gì?”

“Ta mở webcam đi!”

Vừa nói, Đơn Nhất mở webcam của mình ra.

“UU1001-từ-ngữ-thay-thế to không mơn trớn không thoải mái mời UU100-từ-ngữ-thay-thế nhỏ càng mơn trớn càng thoải mái xem webcam, đồng ý hay không?”

Webcam? Xem thì xem!

Khóe môi Vệ Quốc cong lên, tay nhấn vào đồng ý.

Đơn Nhất vừa thấy bên kia nhấn đồng ý, mừng rơn lên được, hi hi, cuối cùng đã có thể xem bà xã trông như thế nào rồi

~Tốc độ mạng rất nhanh, không lâu sau, webcam đã được mở lên.

Đơn Nhất nhìn chăm chăm vào màn hình, rống lên một tiếng bi thương...

“Trời ơi! Sao bên cưng lại không có webcam vậy trời!!!!!!!!!!!!!!”

~~**

~~Rất nhanh sau đó Đơn Nhất đã lấy lại tinh thần, thì cũng chỉ là đối phương không có webcam thôi, chứ có gì to tát đâu, chỉ cần cậu có là được rồi ~ cho bà xã thấy cậu trông như thế nào, hi hi.

_ Bà xã, cưng xem, ông xã của cưng đẹp trai không!

... “Đẹp.”

Vệ Quốc bên đây không những không có webcam, mà cả micro cũng không có nốt

_ Bà xã, cưng có muốn xem qua phòng của anh không?

... “Muốn.”

Ngoại trừ từ “Muốn”, anh cũng không biết nên nói điều gì khác nữa.

Vừa đọc xong câu nói của Vệ Quốc, Đơn Nhất bèn điều chỉnh webcam quét một lượt qua phòng mình.

_ Bà xã, tuy anh là trọ ở kí túc xá, nhưng vẫn dọn dẹp rất ngăn nắp đó

~... “Ồ.”

_ Bên đó là giường ~ Kia là cửa sổ ~ Đây là bàn. – Đơn Nhất di chuyển webcam, nói.

Khoan, đợi chút! Cái kia là gì?

“Xoay webcam lại! Nhanh lên!” Vệ Quốc vội nói.

Tuy thấy kì lạ, nhưng Đơn Nhất vẫn ngoan ngoãn xoay webcam về hướng bàn học...

A! Quả nhiên mà! Là cái đó!

Vệ Quốc nhìn thấy thứ đó, cảm thấy trong lòng có thứ gì đó đập liên hồi, sốt ruột lo lắng.....

“Đó là ... ổ cắm điện?”

Đơn Nhất gật đầu khó hiểu.

__Ừ phải, sao vậy?

Sợi dây trong đầu Vệ Quốc đứt cái “phật”

“CÒN HỎI TÔI CHUYỆN GÌ HẢ? HẢ?! CÁI LOẠI Ổ CẮM KHÔNG AN TOÀN ĐÓ!!”

Tâm hồn thợ điện trong Vệ Quốc đã bị đánh thức, Đơn Nhất ở bên kia vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

__ Cái gì mà ổ cắm không an toàn? Cũng đang nói gì vậy? – Đơn Nhất hoàn toàn không biết ổ cắm mà còn đi chia ra an toàn với không an toàn*.

“Hử? Còn hỏi tôi chuyện gì à? Cái loại rẻ tiền... ổ cắm rẻ tiền đó! Thấy nó thật làm bản mắt tôi!! Không có dây dối đất! Không có dây nối đất! Chỉ có dây nóng và dây nguội!! Cái loại ổ cắm này mà cậu cũng dám dùng hả!!!”

__ Loại ổ cắm này không phải cũng tốt lắm sao? – Vừa nói, Đơn Nhất còn chìa tay ra chạm vào ổ cắm – Anh trước giờ dùng nó, thấy vẫn tốt mà...

“Hả!!! Cậu lại còn dám đưa tay trực tiếp chạm vào cái vật nguy hiểm đó!!! Cậu đi đổi ổ cắm ngay cho tôi!!! Mai đi đổi liền!!!!”

~~**

~~Ah, lại là một ngày ồn ào cãi vã nhưng không kém phần tuyệt diệu~~

13. Chương 13: Thực Nghiệm Xã Hội (thượng)

Phải nói là không nơi nào lại coi trọng chất lượng giáo dục như trường học !!

Vậy nên cũng là điều dễ hiểu khi có cái quy định thép như sau: Mỗi học kì một lần đi thực nghiệm xã hội, thời gian của mỗi lần là một tuần, các sinh viên tự tổ chức thành từng nhóm nhỏ đi lao động công ích, tất cả mọi sinh viên đều phải tham gia.

Thân là “đầu đàn” của bọn sinh viên, các thành viên của hội học sinh đương nhiên là phải dẫn đầu gương mẫu cho những người khác noi theo, cũng có nghĩa là, lần đi thực nghiệm xã hội này bọn chúng có muốn trốn cũng không thoát nổi.

“Hội học sinh” nghe thì oai vậy, gì mà “tận tụy phục vụ sinh viên dưới sự chỉ bảo của giáo viên”, “giải quyết tất cả chuyện to chuyện nhỏ mà sinh viên quan tâm” vân vân và vân vân, nhưng nói thẳng ra đó chỉ là hang ổ tụ tập một đám sinh viên có thành tích xuất sắc. Sở dĩ gọi là “hang ổ”, bởi vì bọn này đều là những người thần kinh có vấn đề, nhất là những sinh viên có thành tích ưu tú, tâm hồn của họ thường có chút méo mó cũng là điều khó tránh, cho dù tâm hồn không méo mó lệch lệch thì thể nào cũng có vài thói quen khác người. Nếu không thì với kẻ có tư tưởng quái dị như Đơn Nhất làm sao mà vô hội nổi.

Vậy nên gọi cái nơi tụ tập của bọn tâm lý biến thái này là “hang ổ” là còn dễ nghe lắm rồi.

Cộng thêm cái trường này thuộc dạng là hỗn tạp (công lập + tư nhân + dân lập...), mọi thứ đều để sinh viên tự phát triển, không quản lý nghiêm ngặt gì cả, nên những đứa tâm lý biến thái này mới càng ngày càng coi trời bằng vung, gây loạn gây họa trong trường.

Nhưng dù nói thế nào đi nữa thì sinh viên vẫn không thể cãi lời thầy, hội học sinh cũng không thể chống lại nội quy. Lao động xã hội công ích bắt tham gia thì phải tham gia, bao nhiêu con mắt ngó vô đó, có muốn trốn cũng không có cửa.

Mọi người trong hội học sinh mang theo “gia quyến” “vợ con” làm thành một “nhóm nhỏ” gồm có: Hội trưởng, hội phó hội học sinh cùng hai cô bạn gái, hội trưởng kế hoạch, hội trưởng tuyên truyền (chính là Từ Diễn Canh), hội trưởng thể dục, hội trưởng nghệ thuật (bạn Đơn Nhất của chúng ta đó), hội trưởng tài chính cùng “bạn tốt” Triệu Tuyết Quân, Trần Mạc, cộng thêm 2 tướng tài đặc lực dưới trướng Từ Diễn Canh (chuyên môn ghi chép lại những sự “phấn đấu” của hội học sinh), đếm sơ qua cũng có đến 12 móng. Cả một bọn như thế thì đi đâu để lao động đây?

...Viện dưỡng lão? Đi rồi.

...Trường mẫu giáo? Không có kiên nhẫn mà chơi với bọn nít ranh đó.

... Khu dân cư? Thôi dẹp đi!

...

_ Đ* m*, trời nắng nóng nực thế này! M* nó khỏi ra ngoài, ở trong trường luôn đi! – Câu này của hội trưởng thể dục như điểm tỉnh những kẻ đang vò óc suy nghĩ kia.

Tuyết Quân với Trần Mạc bỗng như giác ngộ ra, nhìn nhau cười gian, cùng mở lời nói:

_ Vậy thì, chúng ta đến...

~~**

~~_ Vậy thì, chúng ta đến tòa nghệ thuật đi!

Chỉ một câu nói, đã quyết định đồng chí Vệ Quốc sắp phải hứng chịu một ngày bi thảm.

Anh với Tuyết Quân là quan hệ gì? Là mối quan hệ được chiếc đèn bàn hình người cầm sinh thực khí nối kết chặt chẽ với nhau.

Anh với Trần Mạc là quan hệ gì? Là mối quan hệ giữa độc giả với tác gia.

Anh với Đơn Nhất là quan hệ gì? Là mối quan hệ quấy rối nhau.

Trong lúc Vệ Quốc đang chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc thì cả ba người này đứng từ trên trời rớt xuống, ngôn từ khẩn thiết về mặt thành khẩn van xin anh đồng ý cho cả bọn làm “lao động” trong “lãnh địa” của anh.

Tuy đồng chí Vệ Quốc biết rằng trên đời này làm gì có bữa tiệc nào là miễn phí, nhưng dù sao Tuyết Quân đứng cạnh chớp chớp đôi mắt lấp lánh ánh sao nhìn anh, Trần Mạc cũng vẻ mặt buồn thương luyến tiếc, anh cũng chỉ có thể giả vờ lơ đi bạn Đơn Nhất đứng bên cạnh đang cố đóng vai anh thư hào kiệt xả thân vì nghĩa, khê khằng gật nhẹ đầu.

Rõ ràng là nói chỉ “mấy người” thôi! Thế nguyên cái bọn này là từ đâu chui ra đây?!

Vệ Quốc vẻ mặt buồn thảm, giơ ngón trở ra đếm đầu người:

_ 1, 2, 3... 7,8...12...

12 , cộng thêm anh nữa là 13.

Một con số tràn đầy sự xui xẻo.

~~**

~~Và thực tế chứng minh rằng, con số 13 quả đúng là không may mắn chút nào.

Vệ Quốc vừa mặc xong bộ đồng phục làm việc của mình – nón xanh áo khoác xanh và khẩu trang màu xanh được đeo lủng lẳng trên tai chứ chưa mang vào, thì đã bị bọn họ quây quanh lại nhìn ngó.

Người nhiều thế đã gây nhiều phiền phức cho bản thân Vệ Quốc rồi, nên bọn họ đương nhiên cũng phải tự biết điều mà đi ca ngợi bộ đồng phục xanh dưa leo của Vệ Quốc một chút.

Đứa này nói:

__ Cỏ cây sum xuê!

Người kia tiếp:

__ Trần ngập ý xuân!

Kẻ nọ lại nói:

__ Thay da đổi thịt!!

Thằng kia chêm vô:

__ Rực rỡ khoe sắc!!!

Cuối cùng thì người có năng khiếu văn chương nhất là Trần Mạc đã đưa ra một câu mang đầy tính khái quát:

__ Đây mới chính là sắc xuân trai trẻ!

Sẵn tiện nói một câu, Trần Mạc năm nay 25 mùa lá rụng.

Chỉ Vệ Quốc là tự in một lời bình phẩm thật thà nhất

__ Trái dưa leo già nhăn nheo.

Nói sao thì cũng là xanh.

Hội trưởng tuyên truyền Từ Diễn Canh đưa tay đẩy gọng kính, khẽ khàng nói:

__ Trông đáng vẻ này, nếu đổi lại là màu xanh lam thì...

Vệ Quốc toàn thân run bật, bỗng nhớ đến mấy dòng chữ nhỏ phía trên bên phải của “Tuần báo giải trí học đường” – Chủ biên: hội trưởng tuyên truyền Từ Diễn Canh. Bỗng chốc cả người anh toát mồ hôi lạnh.

Đơn Nhất không đầu không đuôi chồm qua hỏi anh:

__ Này, cái bộ màu xanh lam lần trước của anh đâu rồi? Bữa trước gặp anh ở toilet là xanh lam mà, sao giờ thành xanh lá rồi?

__ Ô la la ~ Ra là thế đấy hử ~ -Cả bọn cười gian chia ánh mắt về phía Vệ Quốc.

__ Không phải! Không phải!... Mọi người hiểu lầm rồi! Bọn tôi tuyệt đối không phải!...! – Vệ Quốc càng giải thích càng rối, tức đến nói không nên lời.

Đơn Nhất vẫn ngu ngơ ở đó hỏi tiếp:

__ Xanh lam đâu? Bộ xanh lam đâu rồi?!

Vệ Quốc bị cậu làm giận quá mất khôn, lớn tiếng hét:

__ M* nó tôi xem nó là thằng “em nhỏ” của cậu cắt m* nó đi rồi!! – Chất giọng này phải nói là kinh thiên động địa, chỉ trong một câu mà có đến 4 từ chửi tục*, hét xong cả đám kia đứng đờ ra luôn.

Bên kia, tướng tài dưới trướng Từ Diễn Canh phóng bút xoẹt xoẹt trên quyển sổ nhỏ cầm trên tay – Tin cập nhật của “Số đặc biệt! Hội trưởng hội nghệ thuật Đơn Nhất của trường ta cùng với một nam nhân A giấu mặt thân bí hồ hẹn bí mật trong toilet nữ!” – “Quan hệ giữa hai người đã tiến triển đến một mức độ thân thiết đặc biệt!!” Tiêu đề phụ “Biên niên tình sử yêu hận tình thù nào ai biết?”

Giờ anh có nhảy xuống nước tiệt trùng Walch cũng đổ mà rửa sạch nỗi.

~~**

~~Chuyện nhảm hơn nửa ngày, đến giờ mới bắt đầu công việc “lao động”.

Vệ Quốc không phải là dạng chính nhân quân từ gì, rành rành là một thằng có thù ắt báo.
Vốn anh định phân 2 người một tổ, mỗi tổ quét một tầng, rác với toilet thì tự anh dọn dẹp.
Bây giờ hay rồi.

__ Hừm hừm, một người 2 gian toilet, không quét dọn sạch sẽ thì không được về!

__ Hả?... – Cả bọn nhát loạt than trời – Quá nhiều rồi đó...

Tuyết Quân luyến quỳnh chạy qua níu tay Vệ Quốc

__ Anh Lữ... Cái này, cái này là quá nhiều rồi! Người ta quả thật làm không xuể!

Trông bộ dạng tội tội của Tuyết Quân, lại đảo mắt nhìn thêm một lượt cả bọn. Uhm, bọn họ mới chỉ nhất thời hú họa mà thôi, vẫn chưa làm gì chạm nọc đến anh, anh trừng phạt họ vậy đúng là có hơi quá đà.

__ Khụ khụ, vậy thì vậy đi... – Vệ Quốc thanh thanh cổ họng – Vậy không để một người quét 2 gian nữa...

__Ồ yeah!! – Cả bọn hoan hô.

__ Đợi đã, tôi vẫn chưa nói hết! – Vệ Quốc cắt đứt thời khắc hạnh phúc của cả bọn, tiếp tục nói – Trừ Đơn Nhất, Từ Diễn Canh và cái bạn đang cầm cuốn sổ trên tay ra, thì 1 người quét một gian!!

Tuy rằng mọi người vẫn không mấy cam tâm lắm, nhưng thay vì là 2 gian toilet, giờ giảm xuống phân nửa cũng là tốt lắm rồi.

__ Vậy còn chúng tôi thì sao? – Đơn Nhất chen mồm vào hỏi.

Vệ Quốc xoay người qua phía cậu, khoe môi khe khẽ cong lên, nở một nụ cười thâm sâu khó dò.

Trông thấy nụ cười phảng phất vẻ gian tà của anh, tim Đơn Nhất bỗng đập trật một nhịp.

Vệ Quốc điềm tĩnh ung dung nói:

__ Các cậu? Còn lại 15 gian toilet, mỗi người 5 gian, ai cũng đừng hòng trốn...

14. Chương 14: Thực Nghiệm Xã Hội (hạ)

Cuối cùng thì Vệ Quốc cũng không để ba người kia tự dọn dẹp hết cả 15 gian toilet.

Không phải tự dưng lòng trắc ẩn trời dấy trong anh mà là vì anh không thể chịu đựng thêm mức độ “oanh tạc” của ba người kia đối với toilet mà trước đó vốn đã sạch sẽ sẵn rồi..

Phải làm công việc dọn dẹp “bãi chiến trường” sau đó mới nghĩ thôi đã thấy ức chế.

__ Rốt cuộc thì mấy người đến đây để làm gì hả? – Vệ Quốc cầm chổi gõ vào đầu Đơn Nhất – Rốt cuộc là muốn gì hả? M* nó tự dưng nhảy ra nói là muốn làm lao công cho tôi! M* nó tôi biết trên đời này làm quái gì có chuyện làm không công bao giờ! Dựa vào trình gà của mấy người, ở đó còn dám nói là đến giúp đỡ à?

__ Chúng tôi thật sự đến để giúp mà... – Đơn Nhất trông như nàng dâu nhỏ chịu ầm ức, khiến Vệ Quốc càng nhìn càng tức ói máu.

__ Giúp ? Cậu còn dám nói đấy hả ? Càng giúp càng rồi! Nói! Mấy người rốt cuộc đang có âm mưu gì?! – Lê đương nhiên là anh không bị Đơn Nhất dụ dỗ mê hoặc, hỏi ngay vào vấn đề chính.

Những người kia đứng quây quanh hai người, tuy thấy tội nghiệp bọn Đơn Nhất, nhưng đúng thật là ba người kia có lỗi.

Ngay cả đứa kí giả chuyên săn tin lá cải cũng không dám lấy bút ra viết lên giấy mấy dòng đại loại như “Vợ đập chồng! Chuyện bình thường ở huyện ý mà! ”, mấy người kia thì càng không dám hó hé gì.

Thấy không hỏi được gì từ Đơn Nhất, Vệ Quốc quay phắt qua, vẻ mặt hung tợn hướng về phía phó hội trưởng hội học sinh hỏi:

— Cậu nói! Các cậu có mục đích gì?!

Phó hội trưởng giật mình, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi nhìn anh, nhưng một lời cũng không thốt ra được.

— M* nó, tôi kêu cậu nói! Nói!!

Bạn phó hội trưởng run run mở miệng:

— Well... because...

— M* nó đừng có nói tiếng anh với tôi! Đem đứa biết nói tiếng trung ra đây!! – Vệ Quốc ngắt ngang lời của phó hội trưởng.

Cô bạn gái của hội trưởng hội học sinh đứng bên cạnh bèn mở lời:

— A... chuyện là vậy... để em giải thích chút...

~~**

~~Từ miệng bạn nữ sinh kia, Vệ Quốc cũng đã hiểu được đại khái câu chuyện.

Nhà trường yêu cầu hội học sinh đi thực nghiệm xã hội.

Thực nghiệm xã hội là đi kiếm nơi nào đó lao động công ích một tuần.

Thế là cả bọn định đến chỗ của anh làm chơi một ngày lấy lệ.

Quan trọng nhất là, hy vọng anh có thể đóng một con dấu trên cuốn sổ “thừa nhận lao động” của bọn họ để chứng minh rằng cả đám đã lao động giúp anh một tuần, và lại còn hoàn thành công việc rất tốt.

— Sao các cậu lại nghĩ rằng, trên tay tôi có con dấu? – Vệ Quốc thở dài, nói ra thắc mắc của mình.

Lúc bấy giờ, 12 người đang đứng trước mặt anh bỗng trợn tròn mắt

— Cái gì? Anh không có con dấu?!!!

— Tôi không có. Tôi làm quái gì mà có con dấu được? – Vệ Quốc chỉ ra sai lầm của bọn họ. – Trước tiên, qua lời kể của các cậu, cái gọi là “con dấu” mà các cậu nói có lẽ là “con dấu công chứng” của mấy thứ đại loại như tổ chức xã hội hay công ty hoặc bệnh viện gì đó, tôi chỉ là “cá nhân”, làm sao mà có con dấu được?

— Thứ 2, cho là chữ ký cá nhân cũng được đi, nhưng ý của nhà trường là muốn các cậu ra ngoài lao động, chữ ký của một lao công nhỏ nhoi trong trường có ích sao?

— Điều cuối cùng, mấy cậu chỉ làm ở đây có một ngày, sao lại dám khẳng định là tôi sẽ cho các cậu chữ ký?

Cả bọn câm lặng..

Vệ Quốc cười tươi.

Cả bọn buồn bực đứng đó câm lặng.

Vệ Quốc tiểu nhân đắc chí cười tươi.

...

— Anh Lữ, anh không nhần tâm vậy đâu, đúng không? – Tuyết Quân nhẹ giọng hỏi nhỏ.

Uhm đúng, Vệ Quốc cũng không thật sự nhần tâm thế.

— Anh Lữ ~ ~ ~ ~ – cả một đám nam sinh nữ sinh không lớn không nhỏ bu lấy anh, đồng loạt trưng ra bộ mặt đáng thương tội nghiệp (xin tặng lời ai kia theo nghệ thuật hành vi) – Xin anh mà ~ ~ anh nhất định có cách mà ~ ~ ~

~Dịu giọng nhỏ nhẹ + “trẻ con non nớt ”...

Vệ Quốc giơ cờ trắng, oanh liệt đầu hàng.

__ Ai cho tôi mượn chiếc xe đạp, tôi đi đây một chuyến.

~~**

~~Nửa giờ sau, Vệ Quốc cầm mấy quyển sổ “chứng nhận lao động” có con dấu công chứng của “khu tiểu dân cư xx” trên tay quay về dưới những ánh mắt lấp lánh ánh sao.

__ Hả? Đây không phải con dấu của khu kế bên trường ta đó sao? Anh Lữ, sao anh lấy được hay thế? – Tuyết Quân tràn đầy bất phục hồi.

__ Hừ hừ, anh Lữ của em đã từng làm việc một thời gian dài trong khu tiểu dân cư đó, còn leo lên đến chức chủ nhiệm, dựa vào các mối quan hệ lúc đó của anh, kiếm một con dấu chẳng phải là chuyện gì khó khăn. – trong lòng Vệ Quốc sướng rơn, ngẩng đầu tru dài, hú hú, cảm giác có người sùng bái thật quá đã.

__ Woa, anh Lữ, anh quả lợi hại quá đi ~ ~ ~ – Tuyết Quân không phụ sự kỳ vọng của mọi người, dùng chất giọng trẻ con của mình khen ngợi anh.

__ Xoàng thôi xoàng thôi, chỉ đứng thứ 3 thế giới thôi. – Mũi của Vệ Quốc ghé lên tận trời xanh. Người này á, chính là vậy đó, từ cái hồi trứng mới thụ tinh đã tài giỏi thế này rồi, không phục cũng không được.

Đơn Nhất đứng cạnh trông gương mặt cười vui của Vệ Quốc mà thầm nghĩ trong lòng : sao mình lại có cảm giác, hình như anh ta công việc gì cũng làm qua rồi vậy?

Cậu không hề biết rằng trong lần “thân mật tiếp xúc” đầu tiên của cả hai trong tương lai không xa, một trong những công việc mà Vệ Quốc đã từng làm sẽ khiến cậu thu được không ít lợi lộc...

15. Chương 15: Audition Ký

Nhà trường cho sinh viên một tuần để đi lao động công ích, trong tuần đó tất nhiên sẽ không có mấy chuyện nhảm ruồi như lên lớp, họp hành, thi cử gì ráo rồi. Đám khôn lỏi, tinh ranh trong hội học sinh đã dùng một vài thủ đoạn không tiện nói ra để lừa đồng chí Vệ Quốc giúp bọn họ miễn ra đầu công chứng, giải quyết xong vấn đề “lao dịch” một tuần, vậy nên mấy ngày nay bọn họ rất chi là rảnh rỗi.

Lẽ tất nhiên cả bọn không thể cứ ở lì trong trường được, lỡ không may chạm mặt hiệu trưởng hoặc chủ nhiệm khoa gì đó thì chết toi, biết nói gì để giải thích?

Không thể ở trong trường thì ta ra ngoài chơi, nhưng mười mấy đứa tản ra tự do đi chơi thì khó mà đảm bảo rằng sẽ không gặp phải chuyện gì không hay, nên mới nói cả bọn đều phải đi với nhau, nói cách khác là, picnic tập thể ấy mà.

Mười mấy móng gồm nam sinh nữ sinh cùng nhau đi khu vui chơi, phải nói là chơi rất “high”, chỉ chờ mình Vệ Quốc là vẫn tiếp tục công việc của anh ở tòa nghệ thuật. Không phải là bọn họ muốn qua cầu rút ván, mà do Vệ Quốc cảm thấy vé vào cổng khu vui chơi là quá mắc, một thân một mình, anh cứ sống cần kiệm vẫn là tốt hơn cả.

~~**

~~Vệ Quốc làm xong công việc bèn lên mạng, lướt web.

Đây là lần đầu tiên anh lên mạng vào ban ngày, mà còn là trong tình trạng không bị sự quấy rối làm phiền của tên biến thái kia, cảm giác phải nói là: sướng. Nhưng cứ thế online trên mạng, anh cũng cảm thấy chán, hết lần này đến lần khác lôi cái QQ ra xem avatar đang trong chế độ invisible xám trắng của “UU1001-từ-ngữ-thay-thế to không môn trốn không thoải mái”, không hiểu sao cứ thấy trong lòng có gì đó hụt hẫng.

~~**

~~Vệ Quốc đang cảm thấy khó chịu, Đơn Nhất bên đây cũng không thấy dễ chịu gì hơn.

Vốn là cậu định sẽ ở lì trong phòng cả ngày, ngó xem “UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ càng mơn trớn càng thoải mái” có đang online không, nào ngờ bị bọn kia gán cho tội danh “thoát ly tổ chức”, phải kéo cậu ra cho bằng được.

Mà cậu thấy khu vui chơi cũng không có gì hay ho, nhìn mấy người mặc đồ hình nộm, bắt luận là động tác hay hóa trang một chút xiu cũng không mang tính nghệ thuật hành vi, động tác phát bong bóng trông sao mà ngu ngốc thế, quả thật là làm bẩn đôi mắt nghệ thuật của cậu mà.

— Haiz, cu cậu kia, có chuyện gì vậy? Sao buồn bực như thế? – Hội trưởng thể dục trông bộ mặt buồn rười rượi của cậu, chủ động bắt chuyện.

— Khổ sở vì tình.

— Ra là vì chuyện đàn bà à? Đàn bà con gái toàn như vậy cả thôi, cứ ở cạnh nhiều nhiều, dễ dàng nhiều vào là ok hết ảy mà!!

— Mỗi người một nơi.

— Ra là tình yêu xa cách à... Vậy thì có chút phiền phức rồi, nhưng cũng thế thôi à, lên mạng tám chuyện, viết thư tình... nói chung là chắc chắn sẽ có cách để liên lạc với nhau mà.

— Không rõ thích gì.

— Uhm, không biết sở thích của nàng thì đi vun đắp sở thích chung của cả hai là được rồi!!! Đúng rồi, nàng có thích lên mạng không?

— Biết sơ mà thôi.

— Cũng biết điều độ quá đó chứ... không sao không sao, cho nàng chơi Audition đi! Trò đó là game online xanh*, không đến nỗi nghiện mà cũng hay ho lắm, cả hai mỗi người đi đăng kí một tài khoản, bỏ chút tiền ra sắm sửa quần áo, tìm cái phòng rồi thăng hoa đi!!

— ÔNG NÓI CÁI GÌ ?!!! – Mấy câu trước đó cậu không để tâm nghe lắm, chỉ câu cuối là lọt vô được tai cậu – TÌM CÁI PHÒNG.

— TUI NÓI ! CHƠI TRÒ CHƠI ! MẶC QUẦN ÁO ! TÌM CÁI PHÒNG ! THĂNG HOA ĐI ! – Hội trưởng thể dục bị giọng hét kinh thiên động địa của cậu hù giật mình, thế là phản xạ có điều kiện cũng hét lại. Sau khi hét xong vắt giò lên cổ chạy, vì ai mà thấy đôi mắt đỏ ngầu hiện giờ của Đơn Nhất không bỏ chạy mới ghê.

Khi trò chuyện với người khác, Đơn Nhất chỉ lo nghe những từ then chốt mà thôi, tất cả các câu trò chuyện sau khi vào đầu cậu hầu hết đều bị cậu sắp xếp lại. Nên mấy câu khó hiểu, không theo trật tự cú pháp thông thường cậu vẫn có thể hiểu được, nhưng có nhiều lúc, uhm, dễ dẫn đến trường hợp là hiểu sai ý.

Mà những từ then chốt trong câu nói của hội trưởng thể dục là “Chơi trò chơi”, “Mặc quần áo”, “Tìm cái phòng”, “Thăng hoa đi”

4 từ, tổ hợp các cách sắp xếp trật tự, A44** , có 24 cách sắp xếp...

Và cách sắp xếp trật tự 4 từ trên trong đầu Đơn Nhất, tương đối, dễ khiến người khác liên tưởng, hay nói cách khác là, dễ khiến người ta hiểu lầm.

... Tìm cái phòng... chơi trò chơi... thăng hoa ... mặc quần áo...

....

....

....

Vọng lại tiếng kêu thất thanh của Tuyết Quân:

— Ah a a ~ ~ ~ ~ ~ Đơn Nhất sao lại chảy máu mũi thế ~ ~ ~ ~ ~

**

~~Máu mũi của Đơn Nhất chảy rất chi là “dữ dội”, cả bọn moi móc hết tất cả khăn giấy có trên người cống nộp cho cậu, lu bu hơn nửa buổi trời máu mũi mới chịu ngừng chảy, lại ngó xem đương sự, tâm trí vẫn đang du ngoạn ngoài vũ trụ chưa quay về !

Tuyết Quân lằng xằng quay quanh Đơn Nhất này giờ, giờ dừng lại tự nhiên thấy toàn thân bải hoải mệt lử, cũng không còn sức lực chơi nữa, một hai đời về. Cậu muốn quay về nên hội trưởng tài chính vĩ đại của chúng ta đương nhiên cũng đi về theo. Trông thấy hội trưởng tài chính đi về, Trần Mạc cũng không muốn chơi nữa. Lại thấy cũng không còn mấy ai kiên quyết muốn ở lại chơi thêm, vả lại mấy trò muốn chơi cũng đều chơi hết rồi, vậy nên trừ hội trưởng hội học sinh ở lại cùng phó hội trưởng chơi thêm chút nữa, mấy người kia bèn xóc Đơn Nhất lên, thẳng tiến về nhà thôi!!

Trên đường về đi ngang qua viện bảo tàng, ngó thấy mấy tấm bảng rôn treo bên ngoài, ra là trong mấy ngày này sẽ có 3 cuộc triển lãm sắp diễn ra tại đây, cả bọn thấy vé vào cửa cũng không mắc lắm, có lẽ là trong mức Vệ Quốc chấp nhận được, thế là quyết định ngày hôm sau sẽ đến đây xem triển lãm, kéo thêm đại ân nhân Vệ Quốc theo.

~~**

~~Vệ Quốc vốn đã tắt máy tính, nhưng sau khi Tuyết Quân đến thông báo cho anh biết ngày hôm sau cả bọn chuẩn bị đi viện bảo tàng, Vệ Quốc trong lòng thầm quyết định ngày mai sẽ đảm nhận vai trò hướng dẫn viên, ọi người trầm trồ nể phục anh. Hi hi.

Dù sao thì anh cũng đã có căn bản, nhưng nếu không tìm thời gian ôn lại, thì kiến thức đã học đó có thể sẽ quên đi.

Thế nên anh lại “leo” lên mạng lần nữa, muốn tìm một số nội dung liên quan đến cuộc triển lãm, nhằm chuẩn bị trước, để mai còn biết mà giới thiệu, hướng dẫn mọi người.

QQ là theo chế độ tự động đăng nhập, nên anh vừa mới ló mặt lên, bèn nghe tiếng “tích tích tích” cứ vang lên không ngừng.

Vệ Quốc nhú mày kích vô “UU1001-từ-ngữ-thay-thế to không môn trốn không thoát mái”, màn hình nảy ra một khung đối thoại.

“Cùng thân yêu, chúng ta tìm phòng đi!!”

~~**

~~Sự thực là trên đường quay về trường, hội trưởng thể dục đã nhấn mạnh từng chữ từng chữ một và giải thích lại nhiều ý của mình, đồng thời cố gắng giúp cậu sửa lại trật tự sắp xếp 4 từ kia, đến cuối cùng còn nhấn mạnh:

— Chính đồn tư tưởng! Nhìn thẳng sự thật!

Mãi cho đến lúc xác định suy nghĩ của Đơn Nhất đã quay về với chính đạo, cậu mới ngáp ngừng rời khỏi.

Cậu kia vừa mới đi khỏi, đôi mắt của Đơn Nhất liền “phùng” một cái sáng rực, cậu nhảy phắt lên, dùng tốc độ tên bắn phóng thẳng về phòng, nhanh chóng lẹ làng bật laptop, thấy thẻ nạp tiền audition lên bàn cái “bộp”. Tải về, đăng kí, nạp tiền, không bao lâu mọi thứ đã xong xuôi. Khởi động trò chơi, tạo nhân vật (tên nhân vật là UU1001-từ-ngữ-thay-thế to không môn trốn không thoát mái và UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ càng môn trốn càng thoát mái), mua sắm quần áo thú cưng...

Đợi đến khi xong xuôi hết, thì cũng đã tốn không ít thời gian.

Cậu dùng tay gạt mồ hôi, thở phào một hơi rồi lên QQ, gửi tin nhắn cho đồng chí UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ.

“Cùng thân yêu, chúng ta tìm phòng đi!!”

~~**

~~Vệ Quốc tự nhủ với lòng rằng: Đơn Nhất, là một đứa trẻ ngoan.

Là anh, đã hiểu lầm ý của cậu.

Vệ Quốc tự nhủ với bản thân nhiều lần như thế, rồi sau đó cố gắng nén lại suy nghĩ muốn cầm gậy đập chết Đơn Nhất cho rồi. Anh hít thở vào một hơi thật sâu, rồi trả lời tin nhắn.

“Tìm phòng gì?”

Đơn Nhất nhanh nhẩu đáp lại.

“Phòng để cùng chơi!”

... Bình tĩnh, bình tĩnh.

“Phòng để cùng chơi cái gì?”

“Phòng để U1001-từ-ngữ-thay-thế to với U1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ cùng chơi trò thăng hoa đó!”

Thật sự thì Đơn Nhất rất vô tội “U1001-từ-ngữ-thay-thế to với U1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ” là chỉ 2 nhân vật cậu tạo ra, “trò thăng hoa” ý chỉ việc luyện tập nhảy audition trong phòng.

Nhưng đồng chí Vệ Quốc không hiểu điều đó, mà còn nghĩ rằng mình đã hiểu đúng rồi.

“Chơi trò thăng hoa gì?”

Đơn Nhất gõ bàn phím tiếp:

“Thì là chỉ có cùng với anh, à, đúng rồi, còn có chó mèo nữa! Mọi người cùng đổ mồ hôi cùng happy đó!”

Vừa trông thấy hàng chữ này, trong đầu Vệ Quốc liền có 1 suy nghĩ: thằng nhóc này muốn chơi trò người x thú!

Muốn làm phản rồi!

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì mặc quần áo!!”

“Mặc quần áo gì?”

Đơn Nhất bèn đắc ý nói:

“Anh đã mua rất nhiều quần áo đẹp! Có màu đen nè!! Dây da nè!! Đồ che mắt nè!! Sexy and magic!!”

... Anh văn của Vệ Quốc không tốt lắm, nhưng anh biết UU1001-từ-ngữ-thay-thế là gì, sexy là gì, tuy không rõ lắm từ magic nghĩa gì, nhưng hoàn toàn không khó khăn gì để anh suy luận ra đó có nghĩa là *beep* .

Thằng nhóc ranh này, không ngờ lại muốn *beep* anh????!!

“Đúng rồi, đúng rồi, nếu như chúng ta chơi tốt, thì còn có thể hôn nhau và make love nữa!!”

(trời đất chứng giám! Trong audition có bước nhảy gọi là “hôn môi”, và có một bước nhảy khác tên là “make love”... Hai bước nhảy này đòi hỏi hai bên phải phối hợp ăn ý với nhau, trình khó hơi cao...)

.....

....

...

“ĐỒ NGỐC XÍT ! CẬU ĐI CHẾT ĐI !!!!!!!!!!!!!!!”

16. Chương 16: Viện Bảo Tàng Ký

Vì những lời ngốc xít của Đơn Nhất mà tâm trạng của đồng chí Vệ Quốc rất ư là tồi tệ.

Vệ Quốc lên giường ngủ trong tâm trạng tồi tệ thế, hẳn nhiên anh ngủ không được ngon giấc lắm.

Thường ngày rất hiếm khi ngủ mơ vậy mà tối đó Vệ Quốc có 1 giấc mơ, anh mơ thấy mình bị nhốt trong một căn phòng đen như mực, anh muốn thoát khỏi đó nhưng không cách nào ra được. Trong lúc đang tuyệt vọng thì bỗng đâu Đơn Nhất từ trên trời rơi xuống, hét vang: “Hôn môi đi! Make love đi!”

Cái ngữ điệu đó không hiểu sao nghe rất giống giọng điệu của người Nga.

Sau đó bỗng nhiên Đơn Nhất biến thành UU1001-từ-ngữ-thay-thế to thiệt là to.

UU1001-từ-ngữ-thay-thế to đó cứ rượt đuổi theo sau anh đòi hôn, anh cứ thể chạy bán sống bán chết, nhưng đến cuối cùng vẫn bị bắt lại, rồi trăn trối nhìn mình bị một UU1001-từ-ngữ-thay-thế to cưỡng hôn, tiếp đó bàng hoàng thấy bản thân bị biến thành một UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ có khoác áo bên ngoài.

Rồi thì anh thức giấc.

Sau khi tỉnh dậy thì chữ đầu tiên thốt ra từ miệng anh là “Shit!!”

Kì lạ là trong giọng nói của anh lại mang chút ngữ điệu của người Nga.

Người bị mắng là ai, không nói cũng biết.

Vào ngày hôm sau khi Vệ Quốc mang cặp mắt thâm quầng như mắt gấu trúc đến điểm hẹn, trong khi tất cả quan tâm hỏi han thì chỉ duy có mình bạn Đơn Nhất là hỏi 1 câu phải nói là ngốc xít chết được:

— Ặi! Anh Lữ, anh kẻ mắt đen làm chi vậy?

Tư duy của biến thái không lúc nào là không biến thái cả.

~~**

~~Đơn Nhất không hiểu tại sao bà xã thân yêu UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ của mình lại tức giận thế.

Nguyên vọng của cậu rất đơn giản, nhỏ bé, cậu chỉ muốn giao lưu nhiều hơn với UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ mà thôi. Cứ cảm thấy giữa cậu và UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ luôn có một hố sâu khoảng cách. Nên cậu nghĩ đơn giản rằng chỉ cần giữa hai người có nhiều đề tài để chuyện trò với nhau thì cả hai sẽ càng gần gũi nhau hơn.

Khi gọi tin nhắn “Cưng thân yêu, chúng ta tìm phòng đi!” đến UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ, thì trong đầu cậu đang bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh ‘UU1001-từ-ngữ-thay-thế to không môn trốn không thoải mái’ đẹp giai cùng với ‘UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ càng môn trốn càng thoải mái’ xinh đẹp thỏa sức quay cuồng lẫn lộn môn trốn nhau trong phòng.

Tên của căn phòng đó cậu cũng đã nghĩ ra rồi, là “Càng môn trốn càng khỏe khoắn”

Nhưng UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ không những không tiếp nhận tâm ý này của cậu, mà sau còn dùng lời lẽ công kích chửi mắng cậu rồi out luôn, để lại một mình cậu bơ vơ lẻ loi trên net.

Cái sự thê lương lúc đó không phải ai cũng có thể thấu hiểu được.

Quả là đã cười lên đầu cậu ngồi luôn rồi mà!

Đơn Nhất thầm nhủ với lòng, hôm nay cưng thân yêu cười lên đầu cậu ngồi, thì bữa khác sẽ đến lượt cậu cười lên eo của bà xã thân yêu.

Hãy chờ đấy!

Thời thế rồi sẽ đổi thay, trời cao sẽ không đối xử tệ bạc với người đẹp giai như cậu đâu.

~~**

~~Trong bầu không khí vẫn nhuộm màu hòa bình, cả đoàn người cứ thế dất dứ nhau đi đến viện bảo tàng.

Trời xanh mây trắng, tâm tình tốt tươi..

13 người trong đó có 11 mong là sinh viên, cầm thẻ sinh viên cứ thể được miễn phí vé cổng. Vệ Quốc cười gian, tay cầm thẻ chứng nhận hướng dẫn viên du lịch, thông thả ung dung lướt vô trong không cần mua

vé. Chỉ có Trần Mạc là thăm chút, hôm nay không phải ngày nhà giáo, cũng chẳng phải quốc khánh, và càng không phải ngày quốc tế lao động, nên, thẻ giáo viên là vô dụng, phải mua vé.

Sau khi vào viện bảo tàng, điểm danh một lượt, 13 móng đều có đủ. Vệ Quốc đeo thẻ chứng nhận hướng dẫn viên trước ngực, vờ thản nhiên nói:

— Hôm nay theo sát anh Lữ đây nhé, xem xem anh Lữ của các em trâu bò thế nào!

Ánh mắt lấp lánh ánh sao ngưỡng mộ lại lần nữa xuất hiện trong mắt Tuyết Quân.

— Anh Lữ, anh thật là lợi hại quá đi! Không ngờ hướng dẫn viên du lịch anh cũng làm qua nữa!!

Vệ Quốc là thích được người khác sùng bái mình, nhất là được các cậu trai non nớt sùng bái. Chỉ số thỏa mãn hư vinh trong anh, không ngừng được dâng cao với sự trợ giúp cật lực của bạn cừu non Quân Quân.

Vệ Quốc quay ngoắt đầu nói:

— Đó là đương nhiên! Anh Lữ của em có gì mà chưa làm qua?! Hôm nay sẽ cho bọn em mở mang tầm mắt xem cái gì được gọi là hướng dẫn viên chuyên nghiệp!!

Đơn Nhất đứng đằng kia thăm xòe bàn tay ra đếm: điều phối viên của công ty chuyển phát nhanh, chủ nhiệm khu tiểu dân cư, lao công, hướng dẫn viên... toàn là những công việc không có mối liên quan gì với nhau ráo, vậy mà anh ấy làm cũng nhiều nhỉ.

Nhưng cậu không biết rằng, tất cả những việc trên, gộp lại chưa đến phân nửa những công việc mà Vệ Quốc đã thật sự mãn qua.

~~**

~~Viện bảo tàng chia làm 2 viện đông tây, đông viện hiện đang triển lãm những văn vật di sản trong hầm cổ Tứ Xuyên, tây viện thì triển lãm điêu khắc phương tây. Vệ Quốc tất nhiên là không dẫn mọi người qua tây viện rồi, đối với nghệ thuật tây phương anh hoàn toàn không biết tí gì thì sao mà nói, vậy nên anh kéo cả bọn trực chỉ đông viện mà tiến.

Tầng thẳng một tiếng, Vệ Quốc mở lời nói:

— Cuối triều Nam Tống, đất nước rơi vào chiến tranh loạn lạc, nhiều phú hộ giàu có trước khi lên đường chạy nạn đã đem bảo vật chôn xuống hầm, họ một đi không trở lại. Vào thế kỷ 20, những hầm cổ này lần lượt được phát hiện, và những văn vật di sản của hầm cổ Tứ Xuyên mà chúng ta đang xem chính là những bảo vật được tuyển chọn từ ‘Hầm cổ đồ sứ thời Tống lớn nhất được phát hiện trong nước’ và ‘Thiên hạ kim ngân đệ nhất kho’.

Đã là văn vật cổ nên đương nhiên là chỉ được nhìn không được sờ. Vậy nên tất cả đều được đặt trong một lồng kính để ngăn mọi người chạm vào.

Vật đầu tiên mà cả bọn xem là những vật dụng của nữ giới được tìm thấy như hộp phấn son, vòng cổ, trâm cài v.v

Những thứ này Vệ Quốc đều biết, chỉ cần mở miệng là giới thiệu được liền.

Nhưng, anh vừa định mở miệng thì bị ngắt ngang.

— Đơn cổ là trâm, song cổ là thoa, giữa chiếc trâm chiếc thoa đó, đã có biết bao nhiêu thiếu nữ nhất tiểu khuynh thành, lại có biết bao nhiêu nam nhi vì nhất tiểu đó mà ngã gục? – Người thốt lên những lời thiết tha trên chính là bạn gái của hội phó hội học sinh, một nữ sinh có khuôn mặt lạnh lùng. Quả là ngạc nhiên khi một người lý trí bình tĩnh như cô bé lại có thể thốt ra những lời cảm tính như thế.

Dù cho cảm xúc tràn trề bao nhiêu, cũng không thể cắt ngang lời anh vậy chứ! Vừa thấy cô bé ngừng lại, đang chuẩn bị mở miệng nói.

Thì, lại bị cắt ngang lần nữa.

Từ Diễm Canh mở lời than thở:

— Ay, sao lại vì một mối tình si, mà cam tâm dùng cả đời người đổi lấy? Điên rồi điên rồi.

Vệ Quốc vừa mở miệng:

— A ...

Thì Trần Mạc liền tiếp nói:

— Cười người điên rồ, chẳng qua chỉ là một mối tình si, luân hồi chuyển thế, còn lại có chẳng chỉ là những vật xa hoa phù phiếm để lại cho hậu thế hồi tưởng về một quá khứ xa xôi mà thôi.

Ba người ánh mắt giao nhau, ánh mắt đó, như là đã tìm được tri kỷ thất lạc lâu năm.

Người này nói:

— Tề Bạch Thạch, bát sứ men xanh, người phải chẳng thấy được quầng sáng óng ánh trắng ngần tỏa ra từ hũ rượu trong tay cung nữ* kia dưới làn ánh trăng trắng bạc đêm nào?

Kể kia tiếp:

— Gác bút này bồn rửa kia, từ xưa đến nay cố gắng sức mình không mệt mỏi, đã theo bầu bạn không biết bao nhiêu văn nhân mặc khách vượt qua những lần khó khăn bế tắc trong cuộc đời.

Tiếp theo là:

— Hãy xem hộp son phấn bằng sứ trắng kia, không biết đã chứa đựng biết bao nhiêu hồng nhan bạc phận bị chôn vùi trong đó?

Thế là, cả ba bắt đầu dùng những ngôn từ hoa mỹ để miêu tả tất tần tạt những gì mà cả bọn trông thấy.

Ba người so nhau cảm khái, ba người đọ nhau u uất, ba người bì nhau nhảm ruồi...

Trong lúc đó, bạn hội phó này giờ im hơi lặng tiếng không nói không rằng bỗng 2 mắt sáng rực, hét thốt thanh một tiếng, tiếp đó dùng giọng điệu quai quái hét vang:

— A! Món đồ sứ này cổ đến mức khiến ta sùng kính ngưỡng vọng, thật khát khao được ôm nó vào lòng và gọi một tiếng tổ phụ ơi!!

Sau đó, cậu nhảy một phát vồ lấy...

Sau đó, cả bọn cùng câm lặng...

Sau đó, bảo vệ xuất hiện...

Sau đó, cả bọn được trân trọng mời đi ra viện bảo tàng...

~~**

~~Trên đường về tâm trạng của mọi người đều xấu tệ. Tuy được miễn phí tiền vé cửa, nhưng bị mời ra ngoài giữa chừng cũng dễ khiến người ta bực bội.

Hạ Hạ, bạn gái của phó hội trưởng, cũng là 1 trong tổ hợp 3 người súc thơ tuôn trào ban này, đang không ngừng xối xả chỉ chiết chàng hội phó nhà ta.

— Anh được sinh ra dưới ngọn cờ đỏ thắm của Tổ quốc, được sống trong mật ngọt hòa bình độc lập của quốc gia! Sao lại không hiểu chuyện đến thế kia chứ? Viện bảo tàng là nơi gì mà anh lại dám gào rống hú hét thế kia?! Những văn vật đó là gì mà anh lại dám tùy tiện nhảy xổ vào ôm chầm lấy? May là còn có lớp kính bên ngoài, lỡ không may những cổ vật đó bị vỡ, xem anh lấy gì mà đền tiền người ta!

Lưu Lưu (bạn gái hội trưởng) đứng bên cạnh khuyên cô:

— Đừng việc gì cũng nhắc đến tiền, tiền là vô tội mà.

Hạ Hạ gật đầu:

— Được, em không nhắc đến tiền nữa, em đã nói với anh biết bao nhiêu lần rồi hả? Khi thấy đồ mà mình thích thì đừng có chỉ biết nhảy vào vồ lấy! Kết quả sao hả? Anh xem hôm nay mình đã làm ra chuyện hay ho gì rồi?!

Hội phó tiu ngửu gặt đầu:

— It's all my fault...

— Ưỡn ngực! Ngắc đầu! Thóp bụng! Đứng thẳng người lên nhìn mọi người nói xin lỗi!! – Hạ Hạ lớn giọng ra lệnh.

Bạn hội phó vội vàng chạy đến trước mặt cả bọn, nhỏ giọng ngượng ngùng nói:

— Xin lỗi! Hôm nay đều là lỗi của mình!!!

— Nghe không rõ! Nói lớn lên ! – Hạ Hạ mắng.

Phó hội trưởng hít vào một hơi thật sâu, hét lớn:

— Xin lỗi! Mình sai rồi! Lần sau không dám nữa! ! Xin hứa !!

Vệ Quốc đứng cạnh nhìn Hạ Hạ, một cô bé có vẻ ngoài rất xinh đẹp, bỗng nhiên tỉnh ngộ ra vài điều.

Phụ nữ, là một tác phẩm nghệ thuật.

Tác phẩm nghệ thuật chân chính không hề tồn tại trên thế gian này.

17. Chương 17: Khuyên Mua Di Động

Cùng với sự kết thúc hoành tráng của công cuộc tiến hành thực nghiệm xã hội của lũ sinh viên là tình trạng mây đen ảm đạm vây quanh Vệ Quốc.

Sau mấy ngày chiến trạng lạnh với Đơn Nhất, cuối cùng do không kháng cự lại sự ân cần thăm hỏi cộng tạ lỗi từ Đơn Nhất và một chút xiu xiu cảm giác cô độc trong lòng, Vệ Quốc vẫn là quyết định tha thứ cho cậu.

Tuy Đơn Nhất từ đầu chí cuối không hiểu là mình đã làm sai điều gì, nhưng vẫn cứ nhất mực nói lời xin lỗi! Cứ mỗi khi rảnh là cậu bèn online trên qq ôm cây đợi thỏ, mỗi khi thấy avatar của UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ vừa sáng lên là cậu lập tức lóc cóc gõ “Xin lỗi” gửi qua, cuối cùng trời không phụ lòng người, UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ thân yêu cũng đã chịu gặt đầu nói lời tha thứ cho cậu.

Và cũng chính cái lần ngồi chờ đợi trên mạng để nói lời xin lỗi này đã khiến cậu ngộ ra một điều : chẳng lẽ từ rày về sau cậu chỉ có thể gặp bà xã thân yêu trên mạng thôi sao? Không thể được?!! Chẳng may lần sau lại xảy ra chiến tranh lạnh nữa, lỡ như UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ không lên mạng nữa thì sao, vậy hóa ra cậu sẽ không tìm gặp được bà xã của mình nữa à? Không được, tuyệt đối không được! Cậu phải tiến thêm bước nữa, phải có cách liên lạc thực tế hơn.

Thế là sau khi hai người ân ái ái anh anh cưng cưng thăm thiết ngọt ngào tình nồng đắm say, thì Đơn Nhất nói ra suy nghĩ của mình:

“ Nho nhỏ (tên gọi thân mật của UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ) , cưng cho anh số điện thoại di động đi !!”

~~**

~~“ Nho nhỏ , cưng cho anh số điện thoại di động đi !!”

Vừa trông thấy dòng tin nhắn trên, Vệ Quốc đang uống nước chợt phun hết ra ngoài.

Gì thế này? Được voi đòi tiên à? Người nhỏ mà gan không nhỏ nhỉ, tha thiết muốn phát triển quan hệ với anh đến vậy sao?

“To (tên gọi thân yêu của UU1001-từ-ngữ-thay-thế to), tôi không có di động...”

Lời Vệ Quốc nói là sự thật, ra xã hội cũng được mấy năm nay rồi, nhưng quả thật anh chưa hề mua điện thoại di động qua.

Khi còn là học sinh thì do không có tiền, sau này ra làm đầu bếp cho người ta thì ngày ngày chúm mũi trong bếp, cần quái gì đến di động; rồi lúc làm nhân viên bán hàng và hướng dẫn viên du lịch thì được công ty cấp phát cho di động để dùng (hết làm nữa thì tất nhiên là bị tịch thu lại); khi làm chủ nhiệm ở khu tiểu dân cư, điều phối viên công ty, lễ tân thì có điện thoại bàn... hơn nữa anh cũng không có nhu cầu liên lạc với mấy ai, tuy quan hệ giữa anh với mọi người đều rất tốt, nhưng đối với anh họ cũng chỉ là khách qua đường, bè nước gặp nhau mà thôi, anh không hề có ý muốn chủ động liên lạc với ai, lại thêm việc sống rày đây mai đó, khiến người ta cũng khó mà liên lạc được với anh.

Nhưng giờ nghĩ lại, anh đúng là cũng cần một cái di động thật. Anh thật lòng muốn kết bạn với Trần Mạc, Tuyết Quân, thêm nữa tuổi tác ngày càng lớn, anh cũng hy vọng có được vài người bạn thân đáng có gì còn chăm sóc quan tâm lẫn nhau sau này.... Thêm chuyện của Đơn Nhất, đợi sau khi “chuyện tình online” này lắng xuống, anh rất mong được làm bạn với cậu.

“Hả? Cũng không có di động? Không phải chứ?!”

“Thật đó, tôi gạt cậu làm gì! Tôi không có việc gì cần dùng đến nó đương nhiên là không mua rồi...”

“Trời đất quỷ thần ơi, thời đại này rồi mà lại có người không có di động?! Cũng rồi cuộc có phải là người trẻ tuổi không đấy...”

Lữ Vệ Quốc anh năm nay đã 26 mùa lá rụng, già rồi!!

Anh có thể hiểu được tâm tư của Đơn Nhất muốn có số di động của anh. Anh thì mỗi ngày đều có thể trông thấy Đơn Nhất, nhưng Đơn Nhất thì lại không biết anh là ai, nên cậu cố gắng tìm mọi cách để được tiếp xúc nhiều hơn với “Nho nhỏ” cũng là điều dễ hiểu.

“Cũng mua di động đi ! Mua di động đi ! Mua đi mà !”

Vốn Vệ Quốc cũng đã có ý muốn mua, lại thêm cậu cứ rủ rì rừ rừ khuyên mua đi, mua đi, càng khẳng định thêm ý muốn mua di động của anh. Nhưng mà... mới có một chút là đã đồng ý rồi, như thế có quá hời cho Đơn Nhất không?

“Di động... di động thì cũng được đi, nhưng... nhưng mà cước phí điện thoại rất mắc ...”

Những lời Vệ Quốc nói không phải bịa, nghe người ta nói, cước phí trọn gói một tháng của M-zone là 50 đồng gồm nhiều lắm cũng chỉ có 900 tin nhắn, với cái sự “bà 8” của Đơn Nhất, thì nhiều đó sao đủ dùng đây!!

“Nho nhỏ, không sao đâu, bạn của anh nói hiện có cặp sim tình nhân, sim số tình nhân thì được miễn phí tin nhắn, nhưng mỗi tháng sẽ khấu trừ 3 đồng, dù cho di động tắt rồi vẫn có thể gửi tin nhắn cho nhau!”

... Cả cái này cũng nghe ngóng tin tức rồi? Rõ ràng là có âm mưu.

Nhưng Vệ Quốc cũng rung rinh rồi...

“ ... ”

“Hi hi, hai ta tha hồ gửi tin nhắn! Tha hồ gửi! Mua di động đi mà ~ mua di động đi ~ ~ vậy thì bất kì lúc nào cũng có thể trò chuyện được với cưng ~ “

Bất kì lúc nào?

Vệ Quốc do dự ...

“ ... ”

“Mỗi tối, hai ta còn có thể... hi hi... còn có thể...”

Có thể?

“Có thể gì?”

“Hi Hi, alo s*x đó... anh muốn lâu lắm rồi!!”

... “Là vàng thì sẽ tự phát sáng.”

“ Nho nhỏ, cũng nói gì không hiểu?”

... “Là nam thì toàn là đáng bị đập.”

“ ... ”

~~**

~~Vệ Quốc muốn mua điện thoại, nhưng lại không muốn động đến tiền dưỡng lão của mình. Anh vừa là thợ điện kiêm luôn lao công của trường, nên lương là lương của 2 việc. Ngày thường toàn là dùng tiền lương lao công để tiêu xài, lương làm thợ điện thì bỏ tiết kiệm để sau này mua nhà dựng dưng già.

Ngay từ khi mới bước chân ra xã hội anh đã lập chí để dành tiền dưỡng già rồi, và lúc đó cũng tự nhủ với lòng, trừ khi đổ bệnh nặng, ngoài ra nhất quyết không dùng đến số tiền đó.

Mỗi tháng dùng 600 đồng tiền lương lao công để tiêu xài, đối với anh cũng là dư dả lắm rồi. Nhà trường bao ăn, ở, thường ngày những thứ cần dùng như quần áo, vật dụng hàng ngày v.v cũng chỉ mất mấy trăm đồng. Tính ra, mỗi tháng anh dùng chỉ có 200, 300 đồng, số tiền còn lại cũng cho vô tiết kiệm luôn.

Tiền đã cho vô tài khoản tiết kiệm rồi thì không được đụng đến. Vệ Quốc biết rõ như thế.

Nhưng giờ quả thật anh đang cần 1 di động.

Vệ Quốc đã đến trung tâm điện máy xem qua, anh đặc biệt thích một chiếc di động thuộc dòng điện thoại Bird, gần đây đang khuyến mãi với giá 699 đồng, chất lượng cũng khá tốt. Ác là giờ trên tay anh không có tiền.

Hay là, cứ lấy từ tiền tiết kiệm ra?

Nhưng làm thế anh cứ cảm thấy bồn chồn bức bối sao sao ấy, không thoải mái.

Vì chuyện này mà anh đã loay hoay đi tới đi lui trước trước cửa ngân hàng bên cạnh cổng trường này giờ.

Rút tiền?

Không rút.

Không rút thật sao?

Thôi thì cứ rút đi vậy...

Rút thiệt sao?

Hay là thôi vậy?

...

.....

.....

_ Anh gì ấy ơi, cảm phiền tránh qua chút, ngân hàng chúng tôi đã đến giờ đóng cửa rồi, lát nữa xe chuyển tiền sẽ đến đây.

~~**

~~Cứ loay hoay do dự này giờ, giờ ngân hàng người ta đóng cửa rồi, Vệ Quốc cũng chưa đưa ra được quyết định gì.

Anh nhăn mặt chau mày quay về, trông như là đang có thâm thù đại hận gì với ai đó.

Đương lúc đó, Đơn Nhất đang cùng với một bà giáo sư dán tờ rơi lên tường tòa nghệ thuật, trông thấy Vệ Quốc, bèn nhanh nhẩu chào hỏi anh.

_ Ay da, Lữ sư phụ, anh sao thế?

Vừa thấy khuôn mặt rạng rỡ sắc xuân của Đơn Nhất, Vệ Quốc tức muốn học máu. Hay rồi, tôi đang rầu có nên động đến tiền dưỡng già của mình để mua điện thoại không, còn cậu thì ở đó vui vẻ tự đắc... Trông cái bản mặt xấu xí của cậu kia!! Đồ địa chủ ! Đồ quan liêu! Đồ đại tư bản! Đồ bóc lột !

Tâm trạng không vui, nên lời nói thốt ra cũng không khách khí.

__ Chả sao cả.

Giọng điệu gay góc cục cằn. Ngay cả nhím xù lông cũng chẳng gay góc và cứng nhắc bằng lời anh.

Với cái đầu óc đơn giản vô tư của mình, Đơn Nhất hoàn toàn không phát hiện Vệ Quốc có gì khác lạ, vẫn cứ tò tò ở đó bày tỏ sự quan tâm của cậu.

__ Anh xem, sắc mặt của anh trông không được tốt lắm... Ay da, xem kìa, tối sầm hết rồi kìa! Dạo gần đây đi cầu không ra à? Cần thận chút chứ anh, ăn nhiều chuối vào, tốt cho đường máu!!

... Biến thái của nhà người ta là biến thái, còn biến thái của nhà anh là đồ biến thái chết tiệt !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

(Thở dài: Từ lúc nào, Đơn Nhất trở thành biến thái của “nhà anh” rồi?... =_ =||)

~~**

~~Vệ Quốc lười ở đó mà đoái hoài tới Đơn Nhất, quay đầu qua nhìn bà giáo sư đang mãi mê dán tờ rơi kia.

Vệ Quốc làm việc trong tòa nghệ thuật, nên đối với những giáo viên đã từng đứng lớp ở đó, không ít thì nhiều đều có quen biết.

Bà giáo sư dạy vẽ phác thảo là một bà cô già, giờ đang đứng trên một cái ghế chuẩn bị dán tờ rơi.

__ Giáo sư ơi, giáo sư đang làm gì đó?! Việc này cứ để cháu làm giúp cho ! – Đối với một đứa trẻ ngoan luôn tâm niệm câu “kính lão đắc thọ, tôn trọng người nhà” như Vệ Quốc, đương nhiên là không thể để một bà già leo cao thế, dù cho bà già này được bọn sinh viên đặt cho cái biệt danh là “Bà già thép”.

Giáo sư cười nói

__ Ra là Lữ sư phụ đấy à, lâu quá không gặp. Ta chỉ là đang dán tờ rơi thôi, còn đứa sinh viên kia nữa mà, không cần phiền đến anh đâu!

__ Không không không, vẫn là cứ để cháu làm vậy!! – Vệ Quốc dìu bà bước xuống ghế, tay cầm lấy tờ rơi định dán lên thì chợt thốt lên.

__ Đây là tờ rơi quảng cáo gì vậy?

__ Ồ, vốn là chiều mai có một lớp vẽ phác thảo, nhưng người mẫu mà ta vốn liên hệ trước đó bị dị ứng, toàn thân nổi mẩn, anh nói xem người mẫu khỏe thân mà toàn thân toàn mẩn đỏ thì ta sao cho bọn sinh viên vẽ được đây?!! Gấp gáp quá mà lại không tìm được người, nên ta đành dán tờ rơi trong trường để xem có sinh viên nào chịu làm không. – Bà giáo sư vẩy vẩy lớp bụi trên thân, nói.

__ Người mẫu khỏe thân? Hơi căng rồi, nếu chỉ là người mẫu thường chắc chắn sẽ có không ít người chịu làm, đằng này lại là khỏe thân... – Vệ Quốc vừa nói vừa lắc đầu.

__ Nên ta mới nhấn mạnh là “Đãi ngộ đặc biệt”!! – Giáo sư chỉ chỉ góc tờ rơi.

__ Đãi ngộ đặc biệt? Còn có tiền công nữa sao? – Vệ Quốc chợt khựng lại, một luồng ý nghĩ chợt lóe qua đầu anh.

__ Đương nhiên là có tiền công rồi!! Người mẫu mà ta tìm vốn cũng có tiền công mà, bây giờ lại gấp nên đương nhiên tiền phải cao hơn ấy chứ!!

__ Vậy khoảng bao nhiêu?

__ Khoảng 7, 8 trăm đồng ... Giá vậy là cao nhất rồi đó, chiều hôm nay với chiều mai, tổng cộng là 10 tiếng đồng hồ.

Vị chi mỗi một giờ là 70 đồng.... Chỉ là khỏe thân thôi mà...

Vệ Quốc thăm khuyên bản thân, rồi ngược đầu lên nhìn bà giáo sư già, rành rọt từng chữ một hỏi.

— Cháu, được không ạ?

18. Chương 18: Người Mẫu Khoả Thân (thượng)

Khi Vệ Quốc thốt ra câu “Cháu, có được không?”, dừng nói bà giáo sư, ngay cả bản thân anh cũng giật mình.

Ồ, không ngờ Lữ sư phụ cũng thoáng quá chứ! Trông không ra đấy! Một người phóng khoáng, tư tưởng cởi mở đi trước mọi người như anh, chắc chắn là người tiên phong của thời đại! Nói không chừng, Lữ sư phụ rất có thể là một người theo nghệ thuật hành vi ngấm đó nha!

Nghĩ thế, ánh mắt của Đơn Nhất hướng về anh đã được chuyển thành sự sùng bái chỉ trong tích tắc.

Người theo nghệ thuật trình diễn không ít cũng không nhiều, nhưng những người được công chúng biết đến đa số là nghệ sĩ công khai, còn những nghệ sĩ có tài năng thật sự thường rất kín đáo, thâm tàng bất lộ, chỉ có thể từ ánh mắt của họ mà đoán được vài phần mà thôi. Các nghệ sĩ ngấm này, mới chính là những người dẫn dắt thời đại chân chính, những thân phận khác mà họ dùng làm lớp vỏ bọc che dấu bên ngoài thường ghê gớm hơn nhiều, từ người mẫu cho đến các nhà thiết kế, không đâu là không có, họ thúc đẩy sự phát triển của xã hội, làm gia tăng GDP, là công thần của quốc gia, là mẫu mực của thế giới!

Mà đây là lần đầu tiên cậu nghe nói nghệ sĩ của nghệ thuật hành vi lại là một lao công.

Đây mới gọi là tàng long ngọa hổ, đâu đâu cũng có cao nhân ẩn mình.

~~**

~~ _ Lữ sư phụ muốn làm à? – Bà giáo sư có chút bất ngờ.

_ Chuyện này, được không ạ?... Gần đây, à ừm, cháu có hơi kệt chút – Vệ Quốc ngần ngại, người mẫu khả thân của người ta chắc hẳn đều là những cô cậu trẻ trung xinh xắn, anh 26 tuổi rồi còn bon chen gì vô đây, có chút không biết tự lượng sức rồi. Nghĩ vậy, anh vội vàng nói tiếp – Chuyện này, chỉ là cháu nói chơi vậy thôi, cháu biết mình chắc chắn không được đâu! Giáo sư cứ xem như cháu nói đùa thôi, nói đùa thôi nhé!!...

Bà giáo sư im lặng không nói, ngấm nghĩa anh từ trên xuống dưới. Bề ngoài Vệ Quốc trông chỉ mới hơn 20, trẻ trung, da dẻ lại trắng trẻo, cho làm người mẫu cũng không phải là không được.

Sinh viên lớp vẽ phác họa đều là năm 1, dù gì cũng chưa vẽ người thật qua bao giờ, bọn chúng khi trông thấy người mẫu khó tránh khỏi ngượng ngập, như thể nhất định sẽ ảnh hưởng đến việc phát huy khả năng. Nên khi chọn người mẫu cho lớp này, thường nếu không là nữ thì cũng là những bạn nam toàn thân bắp thịt cuộn cuộn. Hai dạng thể hình này sinh viên cũng nhìn thạch cao vẽ nhiều rồi, dễ tìm được cảm giác quen thuộc hơn.

Nhưng nhìn Vệ Quốc... Không phải là bà muốn làm khó, xem thân hình gầy gầy thế kia, dám chắc khi cởi hết cũng như cái màn hình phẳng, không bắp thịt cũng chả cơ bắp. Đối với sinh viên, những thân hình nam nhân không có bắp thịt rõ nét là một thử thách khó khăn, sinh viên thường khó vẽ ra được cảm giác lập thể của thân người. Nhưng nếu giờ đi tìm người khác... cũng không chắc là sẽ tìm ra được...

Giáo sư lưỡng lự một hồi, thôi, đành vậy!

_ Tiểu Lữ, ta đâu có nói là không được đâu!

Vệ Quốc mắt chữ A, mồm chữ O.

_ Thật sao, giáo sư đồng ý?

Bà giáo sư già gật gật đầu.

— Ta hiện giờ cũng không tìm được ai khác, nên cứ cậu vậy!

Vệ Quốc bật cười.

— Vậy mai phải làm phiên giáo sư rồi, cháu không có kinh nghiệm về việc này, nếu có sai sót gì mong giáo sư chỉ bảo thêm nhé.

Bên kia, Đơn Nhất đang dùng ánh mắt mê say đắm đuối nhìn anh. Quả không hổ danh cao nhân! Nhìn khí chất này mà xem, không đơn giản chút nào!!

~~**

~~Chiều ngày hôm sau chính là tiết học vẽ phác thảo của sinh viên năm nhất do giáo sư dạy. Theo như thói quen của bà, đây là tiết học vẽ phác họa người đầu tiên của sinh viên năm 1 nên cần phải tìm một sinh viên năm trên đứng cạnh kèm cặp, vừa có thể làm gương, lại đồng thời truyền đạt được một số kinh nghiệm của lớp trên cho đàn em, thêm nữa nếu có chuyện gì xảy ra thì còn có thêm một tay giúp đỡ.

Rất không may, người mà giáo sư chọn lại chính là Đơn Nhất. Người ta là hạng nhất, bất luận là thành tích các môn văn hóa hay tài năng nghệ thuật đều thuộc loại đứng đầu, không chọn cậu thì chọn ai giờ?

Vệ Quốc đứng sau bức bình phong mắt tròn trừng, một lý do khác mà sở dĩ lúc đầu anh muốn làm người mẫu là vì nghĩ đây là tiết học của sinh viên năm 1, không liên quan gì đến cậu. Nếu như biết được biến thái Đơn Nhất cũng tới, có giết anh anh cũng không làm.

Giáo sư đi đến dặn dò:

— Lát nữa sau khi chuông reng thì sinh viên sẽ đến, giờ cậu cứ cởi trước đi, chuẩn bị tâm lý trước cho quen. Lúc ta giảng giải thì cậu có thể bước ra được rồi, để ta còn động viên bọn sinh viên nữa.

Vệ Quốc gật đầu, vừa thấy bà giáo sư đi ra thì bắt đầu cởi quần áo.

~~**

~~Ngoài kia sinh viên cũng đã đến gần đủ rồi, tùm ba tùm bầy ngồi bàn tán về tiết học vẽ này.

Vừa nhắc thấy Đơn Nhất bước vào, cả bọn lập tức xúm xít lại vây lấy cậu hỏi về tiết học.

Đừng có thấy trước mặt Vệ Quốc, Đơn Nhất cà chớn cà rớn thế mà lảm to, trước mặt người khác cậu cũng phong độ lăm đó nhé, mọi hành động cử chỉ đều rất cool, nội chỉ cần khuôn mặt tuấn tú đẹp trai và thân hình cao ráo của cậu, chắc chắn có một đồng fan theo sau chết vì cậu, với điều kiện cậu đừng sùng bái cuồng nhiệt nghệ thuật hành vi đến thế. Nhưng vấn đề là cậu lại thích nghệ thuật trình diễn mới ác, nên không ai theo đuổi cậu thì cũng không thể trách người ta được.

Đơn Nhất tăng hăng nói:

— Vẽ phác thảo thân người với vẽ thạch cao cũng không có gì khác nhau, cũng chỉ là vẽ mà thôi. Đợi lát nữa anh sẽ lên nói một số kinh nghiệm của mình trong việc vẽ người thật cho các em nghe, vì người mẫu này là người mới, nên anh cũng phải lên giúp người đó bày tư thế sao cho tiện để mọi người vẽ.

Không sai, là Đơn Nhất. Và việc này cũng là thông lệ luôn rồi, một thông lệ mà Vệ Quốc không biết.

Một nam sinh cười đều nói:

— Anh ơi, anh thấy qua người mẫu lần này chưa?

Đơn Nhất gật đầu.

— Đương nhiên là thấy qua rồi, người đó là ... ưm, có thể xem là bạn của anh.

Mọi người tức thì tròn mắt. Ra là bạn của anh Đơn Nhất, hèn chi, lại thoáng như thế! Dám cá đó thể nào cũng là một nghệ sĩ theo trường phái nghệ thuật hành vi cho xem!!

Cậu nam sinh lúc nãy lại hỏi tiếp

— Người đó trông như thế nào? Chắc trông cũng khá lắm phải không anh?

Về ngoài của Vệ Quốc trẻ măng, trông có chút non non, đường nét khuôn mặt cũng rất khá, nhưng Đơn Nhất không biết nên diễn tả về anh như thế nào, chẳng lẽ giờ cậu lại đi nói là Vệ Quốc trông rất xinh đẹp? Suy đi nghĩ lại, bèn nói:

— Người đó... người đó rất giàu về đẹp bên trong.

Cậu nam sinh kia khi mũi nói:

— Về đẹp bên trong? Về đẹp bên trong ý chỉ thứ đằng sau áo ngực, chứ không phải nội tâm chứ gì!!

Một nữ sinh đứng cạnh bèn không vui nói.

— Nói bá láp gì thế hả? Rảnh quá trứng d*ì bị đau nên nói bậy đấy à?

Cô nữ sinh này vốn là người bộc trực thẳng thắn, cũng chỉ là cô bé tùy hứng nói thế thôi, nhưng cậu nam sinh kia nổi giận, định qua đòi co với cô bé.

Đơn Nhất không biết làm sao để khuyên hai người đừng cãi nhau, cậu thường được dạy là “nhường nhịn nữ giới”, “lady first”, thế là bèn thuận theo lời cô bé nói.

— Uhm, anh cũng thấy chắc cậu ấy rảnh rồi quá trứng d*ì bị đau rồi.

Cậu nam sinh vừa nghe xong lời cậu nói, tức thở không ra hơi thiếu chút nữa là ghen chết luôn.

Đơn Nhất còn tiếp thêm một câu.

— Em xem, cậu ấy đau đến nỗi nói không nên lời luôn.

Mọi người câm lặng.

Không hổ danh là Đơn Nhất, lời nói quả là độc địa dễ sợ.

~~**

~~Khi chuông vừa reng thì sinh viên cũng đã đến đông đủ, dù gì đây cũng là tiết học đầu tiên về người thật của năm 1, sự tò mò hiếu kì không cho phép họ đi trễ.

Vì đây là dạy theo lớp nhỏ, nên một lớp cũng chỉ có hơn 20 người.

Đứng phía sau bức bình phong, Vệ Quốc đang trong tình trạng trần như nhộng, thời tiết không quá lạnh, nhưng giờ anh đang trần trụi nên vẫn cảm thấy có chút lạnh lạnh.

Sau khi nghe thấy giáo sư đã giảng dạy một số điều cần lưu ý cho sinh viên, anh nghĩ, ra sớm cũng là chết, ra trễ cũng là chết, thôi thì cứ nhắm mắt nhắm mũi bước ra sớm để còn nhanh quen với công việc. Anh bình tĩnh lại, cố vũ bản thân, cắn răng bước ra ngoài.

Vừa thấy Vệ Quốc từ sau bức bình phong đi ra, phản ứng của mọi người là “Ah~”, “Á~”, “Hả~”, “Ồ~”, “my god”, lúc đầu ai cũng tưởng là nữ, ai dè bước ra lại là một người nam. Dám ra ngoài trong tình trạng mặc “bộ quần áo mới của nhà vua” không là biến thái thì chính là người mẫu. Và rõ ràng Vệ Quốc là người mẫu cho lần vẽ này.

Nam sinh nghĩ: không ngực không mông có yết hầu có UU1001-từ-ngữ-thay-thế, sao từ nữ biến thành nam rồi?

Nữ sinh nghĩ: trông cũng được, mà sao da dẻ còn trắng trẻo mịn màng hơn cả mình? Lát nữa phải đi hỏi anh ấy dùng sữa tắm hiệu gì mới được.

Đơn Nhất nghĩ: đây là Lữ sư phụ á? Cởi hết rồi ngay cả mình cũng chả nhận ra!

~~**

~~Bà giáo sư nhìn khắp lượt Vệ Quốc, trong lòng không dấu nổi sự ngạc nhiên: không ngờ thân hình Tiểu Lữ cũng khá quá chứ! Tuy rằng không phải loại thân hình tam giác ngược tiêu chuẩn của đàn ông, cũng không bắt thật cuộn cuộn như mấy tay lực sĩ thể hình, nhưng trên thân hình trông có vẻ mảnh khảnh ấy lại có những đường nét cơ bắp rất manly, lúc đầu bà còn lo lắng thân hình gầy như cây sậy của Vệ Quốc sẽ

khiến sinh viên khó vẽ, không ngờ lần này lại tìm được một người mẫu khá đên thế Ai da, những múi đó... cơ bụng thật sao? Quả là lợi hại..

Vệ Quốc chịu trận dưới ánh mắt soi xét của những người xung quanh, cảm giác da đầu như tê rần lại, anh bắt đầu thấy hơi hận khi nhận công việc này.

Anh cố gắng tự ru mình: được rồi, Lữ Vệ Quốc, bình tĩnh, bọn họ chỉ là bắp cải mà thôi! Bắp cải! Chính là món mà tối qua mày mới ăn đấy!

Nghĩ thế, anh đã cảm thấy dễ chịu hơn chút, anh dùng ánh mắt lựa chọn bắp cải để quét khắp lượt những người phía dưới.

Nhìn thấy bà giáo sư già vẫn rất quắc thước, có tinh thần...

Uhm, đây là một bắp cải nhiều tuổi rồi.

Trông thấy một cô nữ sinh xinh xắn...

Uhm, kia là một bắp cải xinh đẹp thướt tha.

Ngó thấy một nam sinh có quả đầu nhuộm vàng...

Uhm, đằng này là bắp cải lá vàng, thiếu dinh dưỡng, phát triển không được tốt lắm.

Bà giáo sư chìm đắm trong sự tự hào về con mắt nhìn người của mình cả buổi trời, giờ mới sực tỉnh lại quay qua nói với Đơn Nhất.

— Đơn Nhất, đến cậu rồi đó!

Nghe thấy câu này, Vệ Quốc chết trân.

Đơn Nhất từng bước từng bước đi lên bục, tay đưa ra, miệng nở nụ cười lịch lãm nói với anh.

— Hợp tác vui vẻ.

Chết rồi, đây là một quả bắp cải cường tráng to lớn.

Anh ăn không nổi đâu !!!!!

(Người sẽ bị ăn, là ai đây...)

19. Chương 19: Người Mẫu Khoả Thân (hạ)

Đơn Nhất đi lên bục, đưa tay ra bắt tay với Vệ Quốc.

Nhưng Vệ Quốc lại không hề muốn bắt tay với cậu.

Ngặt nỗi phía dưới biết bao nhiêu cặp mắt như đèn cao áp rọi thẳng vào chỗ này, dù anh không muốn cũng phải làm.

Anh không tình nguyện những cũng đành đưa tay ra bắt lấy tay cậu.

Tay Đơn Nhất to gấp 2 lần so với tay Vệ Quốc, hoàn toàn ôm gọn lấy tay anh trong lòng bàn tay của mình. Vệ Quốc phát cáu nắm chặt thật chặt tay cậu, ra sức bóp lấy cho hả giận.

Nhớ lúc trước khi còn là đầu bếp, bắt luận là đang học ở trường nghề hay đã ra làm ở tiệm ăn, ngày ngày cầm chảo suốt hơn 4 năm trời, cái chảo lớn đó nặng gần 20 kg, vậy mà anh có thể một tay nâng nó lên đảo qua đảo lại, đảo suốt cả ngày, riết cũng luyện ra được lực kéo với lực nắm rất mạnh. Lúc này anh cố sức nắm chặt lấy tay Đơn Nhất, mặt cậu lập tức nhăn nhó như khi ăn ớt.

Đó là tay phải của họa sĩ, vậy mà Vệ Quốc cũng đành lòng nặng tay.

Khi anh buông tay ra, thì trên tay Đơn Nhất hiện rõ một vòng thâm tím.

Sinh viên phía dưới trông thấy rõ mồn một, rủ rỉ rù rì bàn tán với nhau

— Cái anh người mẫu này, dám cá là có ý với anh Đơn Nhất, mà xem anh ấy nắm tay anh Đơn Nhất đến không chịu buông ra, thấy chưa, nắm chặt đến thế kia mà!

Người nọ tiếp.

— Đều là người theo nghệ thuật hành vi, chắc chắn là anh hùng tiếc anh hùng rồi.

~~**

~~Đơn Nhất không hiểu mình đã đắc tội gì với Vệ Quốc, cậu nhận thấy bản thân ngay thẳng thành thật không thẹn với lòng, suy đi nghĩ lại vẫn thấy giữa cậu và anh đâu có hiềm khích gì đâu? (Tác giả: dám nói 2 người không có hiềm khích gì với nhau hử?)

Bỗng dưng cậu chợt tỉnh ngộ ra: ồ, đây chắc hẳn là cách Lữ sư phụ bày tỏ tâm trạng của anh, dù sao cũng là người mới, lại khỏa thân nên có chút bất an, mới thông qua cách nắm tay để biểu lộ cho cậu biết sự lo lắng buồn bực của anh?!

Nghĩ vậy, Đơn Nhất liền dùng ánh mắt an ủi vỗ về hướng vào anh.

Trông thấy ánh mắt đó của cậu, Vệ Quốc nghĩ thầm: thẳng ranh này trâu bò nhỉ? Lại còn dám dùng ánh mắt thách thức mình?...

Vệ Quốc không chịu lép vế liền ném cho Đơn Nhất một cái trừng mắt, rồi ngoảnh đầu sang một bên, ở đó lười mà nhìn cậu tiếp.

Thấy vậy, Đơn Nhất cười thầm trong lòng, không ngờ Lữ sư phụ cũng biết e thẹn ngượng ngùng nữa.

....

.....

.....

Hai người này trời định là không thể trò chuyện với nhau rồi, vừa nói là cãi, mà lại cãi theo kiểu ông nói gà bà nói vịt nữa mới chết.

~~**

~~Đơn Nhất đứng trên bục nói một số kinh nghiệm trong việc vẽ người thật cho phía dưới nghe, rồi chỉ vào Vệ Quốc khoa tay múa chân một hồi, nhắc nhở lớp đàn em chú ý một số chi tiết khi vẽ sau đó mới để anh ngồi xuống.

Đó là một chiếc ghế bằng sắt có lưng tựa, Đơn Nhất để anh ngồi nghiêng, chân này gác lên chân kia, một tay đặt lên chân, còn tay kia gác hờ lên lưng ghế, đầu hơi nghiêng tựa vào tay.

Cậu bật đèn chiếu sáng, ánh đèn trắng chiếu rọi trên thân người Vệ Quốc, tạo nên lớp bóng đổ.

Bà giáo sư gật gật đầu, không hổ danh là sinh viên được bà coi trọng, tư thế mà cậu chọn cho Vệ Quốc vừa không làm Vệ Quốc cảm thấy quá mệt, nhưng đồng thời cũng tạo ra một độ khó nhất định đối với sinh viên. Thế ngồi tương đối khó vẽ hơn thế đứng, vì nó liên quan đến sự thay đổi tỉ lệ và những vấn đề về mảng sáng tối phức tạp hơn nhiều, đối với nhiều sinh viên thì đây là một thử thách nho nhỏ.

Vệ Quốc có chút ngại ngại, bản thân anh trước giờ chưa từng xem trọng gã biến thái chết tiệt này, không ngờ tên biến thái này quả thực cũng có vài cân lượng tài năng, chỉ từ ánh mắt tán thưởng của giáo sư thôi cũng đủ biết là cậu ấy đã chọn cho anh một tư thế không tồi, mà anh cũng cảm thấy rất thoải mái...

Tuy lúc này hai người có chút khúc mắc, nhưng cậu ấy chịu giúp anh như vậy, quả thực là người tốt... Hơn nữa đáng vẽ nghiêm túc của Đơn Nhất khi giảng dạy kinh nghiệm cho đám nhóc ranh phía dưới, nghiêm túc đến nỗi... khiến anh cảm thấy có chút xa lạ...

Rất nam tính.

__ Làm phiền rồi. – Vệ Quốc nhỏ giọng nói, có đánh chết anh, anh cũng không nói ra được câu “cám ơn” với cậu.

Đơn Nhất gật gật đầu, không nói thêm gì và bước xuống bậc.

Trong lòng Vệ Quốc thầm nghĩ: thằng nhãi này... uổng ình ban nãy còn khen cậu ấy rất nam tính, chắc hẳn vẫn còn giận dỗi vì chuyện hồi nãy! Thiệt là, chẳng lẽ phải bắt mình xin lỗi thì mới chịu sao? Nhưng do cậu ấy thách thức mình trước mà!

Sự áy náy vừa mới dâng lên trong lòng ngay lập tức biến mất luôn.

Đơn Nhất ở phía dưới thì nghĩ: da dẻ của Lữ sư phụ đẹp quá, rờ mà cứ thấy mịn màng dễ sợ, lát nữa hỏi anh ấy dùng sữa tắm gì, để đi mua 1 chai đem tặng cho UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ.

~~**

~~Tuy rằng trong tình trạng trần như nhộng ngồi trước mọi người thấy có hơi ngại ngại, nhưng Vệ Quốc là một người có sức thích ứng rất nhanh với hoàn cảnh, chỉ một lúc sau anh đã thấy bớt ngại ngùng hơn rồi.

Chỉ ngồi một chỗ thì rất chán, vừa hay người ngồi gần anh nhất lại chính là Đơn Nhất, Vệ Quốc bèn chú ý đến dáng vẻ ngồi vẽ của cậu.

Trông cậu như một nhà nghệ thuật, đang dùng ánh mắt siêu phàm thoát tục, nhìn thấu hồng trần để xem xét mọi việc.

Vệ Quốc bắt giác ngay người nhìn cậu.

Đơn Nhất vừa ngẩng đầu lên, mắt giao với ánh mắt của Vệ Quốc. Cả hai cùng nhìn nhau hồi lâu, sau cùng Đơn Nhất khe khẽ mỉm cười với anh

Mắt của Vệ Quốc trong thoáng chốc đỏ bừng cả lên.

Nhưng anh lại không thể ngoảnh đầu đi, chỉ còn cách khẽ khép rèm mi lại không nhìn cậu

Vệ Quốc thầm nghĩ: thiệt là, thằng nhóc này cũng lãng mạn quá đi...

Đơn Nhất nghĩ: Lữ sư phụ ngay cả một hột mụn cũng không có, lát nữa phải hỏi anh ấy xài sữa rửa mặt hiệu gì mới được, đang còn đi mua cho UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ nhà mình.

Sinh viên phía dưới thì rù rì với nhau:

__ Thấy chưa, quả là có quan hệ với nhau mà!

Sinh viên nọ tiếp.

__ Xem kiểu này chắc đã sớm móc ngoéo với nhau từ lâu rồi!

~~**

~~Trong lúc cả căn phòng vang lên tiết sột soạt vẽ trên giấy, thì một nữ sinh mặt đỏ bừng đứng dậy nói.

__ Cái đó... anh ơi...?

__ Sao rồi? – Đơn Nhất hỏi.

__ Cái đó, cái chỗ đó làm sao vẽ? – Giọng của cô bé không lớn, nhưng mọi người đều nghe thấy.

__ Hả? Chỗ nào?

__ Thì là chỗ đó đó!

__ Rốt cuộc chỗ đó là chỗ nào?

__ Chỗ đó đó! Là cái chỗ đó đó!

__ Em làm ơn nói rõ ra, là chỗ nào?

__ Ai ya, chỗ em nói chính là chỗ đó đó đó!!!!!!!

....

.....

.....

Ngay cả Vệ Quốc cũng biết được ý của cô nữ sinh kia chính là chỉ “người anh em nhỏ” của anh, vậy mà Đơn Nhất cứ mãi không chịu hiểu cho.

Những người khác đều im lặng không nói, ngồi đợi xem kịch hay, Đơn Nhất vẫn cứ ở đó một mực đối đầu với cô bé, đến nỗi ngay cả anh cũng không nhận được.

__ Chỗ mà cô bé muốn nói chính là cái chỗ mà nam sinh có nhưng nữ sinh thì không á! – Vệ Quốc chen vào nói.

Ồ, Đơn Nhất vẻ như đã hiểu ra, anh xoay đầu qua nhìn kĩ vị trí mà cô nữ sinh kia ngồi, lại xoay qua chăm chú Vệ Quốc. Như đã nghĩ ra được điều gì đó, cậu nhún mày, bước nhanh đến chỗ ngồi của cô bé, ở đó lại hướng mắt nhìn Vệ Quốc lần nữa, cuối cùng mở miệng nói ra một câu đầy thắc mắc.

__ Em à, ở chỗ này của em đâu có thấy được yết hầu của người mẫu đâu mà vẽ?

....

Tất cả câm lặng.

~~**

~~Đợi đến khi Đơn Nhất biết được thứ mà cô nữ sinh kia muốn nói đến là “người anh em nhỏ” của Vệ Quốc thì thời gian cũng đã trôi qua rất lâu rồi.

Đã là học vẽ, cô nữ sinh này ắt hẳn không ít thì nhiều cũng đã vẽ qua bộ phận đó của tượng điêu khắc nam, nhưng chỗ đó của mấy bức tượng điêu khắc thường rất to, thuận tiện cho việc phác thảo, hơn nữa vấn đề vẽ bóng không quá phức tạp.

Nhưng “người anh em nhỏ” của Vệ Quốc ấy à, trong một chừng mực nào đó rất đúng với cái nickname trên QQ của anh. Cộng thêm tư thế ngồi, vẽ bóng rất phức tạp, mà tân binh năm 1 cũng chỉ biết đến vẽ 3 đến 4 lớp bóng mà thôi.

Đơn Nhất lại một lần nữa nhìn kỹ “người anh em nhỏ” của Vệ Quốc, nghĩ một hồi, bèn nói.

__ Dù sao thứ đó cũng không quan trọng lắm, cứ trực tiếp dùng bóng đen tô khuất nó luôn đi, mặc kệ nó!!

Dù sao thì thứ đó cũng không quan trọng lắm....

Cứ trực tiếp dùng bóng đen tô khuất nó luôn đi....

Mặc kệ nó !!

Vệ Quốc máu giận sôi sục.

Giờ anh rất muốn đập bàn ném ghế dứt áo ra đi luôn cho rồi, nhưng lại nghĩ đến quả bắp cải nhiều tuổi đang đứng kế bên cùng với hai mươi mấy mầm bắp cải con phía dưới, anh lại không đành lòng.

... Nhưng một quả bắp cải cường tráng, dù có ngon đến đâu cũng chỉ là bắp cải mà thôi, thằng nhãi ấy dám mặc kệ “người anh em” của ta, thì ta cũng mặc kệ thằng nhãi ranh đó. Hừ.

Cũng chỉ là một quả bắp cải. Ngon lắm sao!!

Bắp cải bắp cải bắp cải, BẮP CẢI!!!

Tuy đã nhủ với lòng như thế, nhưng trong lòng anh vẫn rất bức bối khó chịu.

~~**

~~Tâm trạng của Vệ Quốc chỉ đến hai ngày sau, khi trên tay cầm lấy một xấp nhân dân tệ mới vui tươi trở lại.

Tay cầm lấy 8 tờ 100 nhân dân tệ, rất bỏ công anh đã ráng nhẩn nhẩn trong 2 ngày qua.

Vệ Quốc xoay qua nhìn xấp bài vẽ trên tay giáo sư, mắt khê đảo một vòng, hỏi

— Cái đó, cháu có thể xem xấp bài tập này được không?

Bà giáo sư gạt đầu, cười rạng rỡ như đóa cúc nở, nói.

— Đương nhiên là được!

Rồi đưa xấp bài vẽ cho anh.

Anh lật giở từng trang một, chăm chú xem từng bức vẽ.

Có lẽ trước giờ sinh viên chưa từng vẽ qua thân hình tuy mảnh khảnh nhưng lại có các đường nét cơ bắp đầy nam tính, nên luôn thấy xuất hiện lỗi,, không chỗ này thì cũng chỗ kia, người thì quá chú ý đến bắp thịt dẫn đến thân thể trông rất dày, có người tuy có chú ý đến đường nét hình thể, nhưng lại cho cảm giác các cơ bắp như được dán lên. Còn có người vì không giỏi vẽ thể ngồi, dẫn đến tỉ lệ thân người sai trầm trọng... Nói chung là hầu hết đều không không tốt lắm.

Chỉ có một tấm, có thể nói là đã phác họa được cơ thể của Vệ Quốc một cách hoàn mỹ nhất. Tuy mảnh khảnh nhưng tay chân tràn đầy sức lực, trên thân người có hơi gầy ấy lại có các đường nét cơ bắp rõ rệt, tư thế ngồi chuẩn không cần chỉnh, không hề có sai sót gì trong tỉ lệ...ngay cả cái bộ phận kia trong bản vẽ tuy dùng mảng tối vẽ khuất đi, nhưng cũng có thể thấp thoáng thấy được hình dạng do được người vẽ dùng phương pháp nhiều lớp bóng chồng lên nhau vẽ ra.

Trông như là một bức ảnh đen trắng, mọi thứ đều được khắc ghi lại.

Vệ Quốc có thể đoán ra ai là chủ nhân của bức vẽ này.

Tay anh như run rẩy khi lật qua mặt kia của bản vẽ để xem tên của người ấy.

.....

.....

.....

Vệ Quốc tức giận ném bức vẽ đi, dùng dùng bước ra ngoài.

Bà giáo sư về mặt khó hiểu trông theo bóng dáng rời đi của anh, vừa nhặt bức tranh lên lật xem mặt sau, cũng tức đến nổi suýt ngất đi.

Mặt sau của bản vẽ đó được viết như sau.

Vật liệu: Thịt người.

Sáng tối: rất nhiều lớp.

Bề mặt*: da người

Đường nét: cơ bắp

Chất lượng: dùng mắt đo thì khoảng 55 kg

Màu sắc: đây là vẽ phác họa, đương nhiên là trắng đen rồi.

20. Chương 20: Gửi Tin Nhắn

Nhưng nói gì thì nói Đơn Nhất vẫn là người mà Vệ Quốc không sao giận lâu được.

Tuy anh rất bất mãn với những ngôn từ ngốc xít của Đơn Nhất trong tiết học về đó, nhưng sau khi trở về căn phòng nhỏ của mình đánh một giấc, tỉnh dậy không còn nhớ gì về nó. Qua ngày hôm sau vẫn vui tươi dúi 7 tờ nhân dân tệ đỏ tươi kia vào túi trực chỉ cửa hàng điện tử bên cạnh trường mà tiến.

Dù điện thoại hiệu Bird rẻ, nhưng trên thị trường Trung Quốc nội địa lại không được yêu thích lắm, ngược lại những dòng điện thoại ngoại quốc lại bán rất chạy. Nên dù cho Bird có giảm giá khuyến mãi ra sao đi nữa, điện thoại vẫn không bán được.

Sở dĩ Vệ Quốc chọn Bird là có 2 lý do như sau. Đầu tiên là vì chất lượng tốt, khi anh còn ở trường nghề, người bạn cùng bàn của anh chơi điện thoại trong giờ học, giáo viên đòi tịch thu, người đó ắt nhiên là không chịu. Giáo viên nhất quyết đòi tịch thu cho bằng được, người đó cũng khăng khăng không chịu đưa ra, đến cuối cùng người bạn học đó nóng lên, nói “Em thà quăng nó đi cũng không đưa ra đâu!”, rồi cầm di động ném qua cửa sổ. Sau khi tan học, người đó lại ung dung đứng đỉnh đi xuống lượm lại di động, vẫn xài ngon ơ như không chuyện gì xảy ra. Mà, phòng học của anh là ở tầng 3. Chính vì thế anh trước giờ đều mong muốn có được một chiếc di động hiệu Bird.

Lý do thứ 2 là giá tiền rẻ, 699 đồng 1 chiếc di động, ngoại trừ việc không hồng ngoại không Bluetooth không xem txt không thể phát wma, những tính năng còn lại gì cũng có đủ, đối với anh mà nói thì thế là quá đủ rồi.

Anh bước vào cửa hàng thẳng tiến đến quầy bán di động Bird, gương mặt sát khí đằng đằng.

Nhân viên bán hàng cứ ngỡ anh đến cướp, mặt trắng toát sợ hãi.

Anh bước đến tay đập quầy cái rầm.

__ Bird ?

Những chiếc vỏ di động được trưng bày trên quầy đều nảy hết lên vì cái đập tay của anh.

__ Vâng.... – Nhân viên bán hàng sợ đến nỗi nói không ra hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn có rúm lại như sắp khóc đến nơi.

Anh lướt mắt quét qua những vỏ điện thoại trưng bày ở quầy, mấy kiểu điện thoại giảm giá 699 đều được bày ở vị trí bắt mắt, có 2 kiểu cũng khá được, đều có 2 màu, một đen tuyền và một trắng xanh.

Tuy anh cảm thấy là nam thì nên lấy cái đen kia, nhưng vấn đề là kiểu đó ngoại trừ màu đen thì cũng chỉ là màu đen, ngay một chút xíu xiu sắc trắng trên thân máy cũng không có, chẳng khác gì cục gạch đen xì. Thế là anh chọn chiếc trắng xanh xen kẽ kia.

Anh dùng 2 ngón tay cầm điện thoại mẫu lên xem, chiếc điện thoại nhỏ gọn chưa đến một nửa tay anh.

__ Đây là... 699? – Anh hỏi.

__ Dạ dạ vâng!! – Cô bán hàng gật đầu thật mạnh. – 699! 699!

Tiếp đó cô thấy Vệ Quốc nở nụ cười gian tà.

__ Điện thoại này... 699?

Cô nhân viên bán hàng sợ hãi nghĩ, nếu chiếc di động này là của cô, thì tặng không anh luôn cũng được.

Vệ Quốc cầm điện thoại vờn qua vờn lại trong tay, cô bán hàng cứ có cảm giác chỉ một giây sau chiếc di động sẽ vỡ nát trong tay anh thôi

__ Món đồ chơi này, tôi lấy. – Vệ Quốc cười hòa nhã nói. – Lấy cái khác mới hơn, cái mới đấy.

~~**

~~Khi bước ra cửa hàng Vệ Quốc vẫn nghĩ, thái độ phục vụ của nhân viên ở đây tệ quá, khi mình nói chuyện thì mặt cô ấy cứ co rúm lại như cái bánh bao chiên, lúc mình ra về thì lại cười tươi như hoa! Thái độ phục vụ này... đáng bị kiện.

Nhưng dù sao anh cũng là đàn ông, không nên đi so đo với một cô bé làm gì, đến cuối cũng không kiện con gái nhà người ta.

Kế bên cửa hàng chính là một tiệm bán số sim điện thoại, Vệ Quốc bước vào trong chọn một số sim bình thường, và mua thêm một cặp sim tình nhân, hai con số cuối của cặp sim đó, một cái là 00 và một cái là 11.

Số sim bình thường là dùng để liên lạc với người khác, ví dụ như Tuyết Quân, Trần Mạc thì cho họ số sim này. Còn cặp số tình nhân thì đương nhiên một cái đưa cho Đơn Nhất, còn một cái thì để cho anh dùng. Anh cũng đã suy nghĩ đầu đó hết rồi, số sim tình nhân này á, anh vĩnh viễn sẽ không bắt máy dù cho bất kì số nào gọi đến, vì sợ lỡ một ngày nào đó Đơn Nhất chán trò cút bắt này rồi, đổi số khác gọi cho anh thì khổn.

~~**

~~Vệ Quốc đi ra bưu điện, lấy tờ giấy bọc bên ngoài sim số bỏ vào bì thư gửi vào kí túc xá của Đơn Nhất, trong thư anh cũng đã nói cho cậu biết số của anh. Cái sim mà Vệ Quốc gửi cho cậu chính là thẻ có hai số 00 cuối, anh không đời nào mà lại đi đưa số 11 cho Đơn Nhất. Bất luận ra sao, Vệ Quốc cũng không muốn nằm dưới cơ Đơn Nhất.

Nhưng trên thực tế, anh đã gửi nhầm rồi, sim mà anh gửi đi chính là cái thẻ có số 11 ấy.

Cái thẻ giới này là vậy đó, không thành công thì thành thụ.

Một thời là 0, cả đời là 0.

~~**

~~Đơn Nhất nhận được thư của Vệ Quốc, giở ra liền thấy bên trong là một thẻ card điện thoại, trên giấy còn ghi số của thẻ này và số của Vệ Quốc,

Hi hi, bà xã quả là tốt, còn mua số di động cho ông xã nữa... Uhm, đáng lẽ ra phải là ông xã mình mua mới đúng.

Cậu luống ca luống cuống tắt di động, thay vào thẻ sim tình nhân. Sau đó hồi ha hồi hả bấm tin nhắn gửi cho 11

“Cưng yêu dấu~ Cảm ơn số của cưng, ông xã nhận được rồi~”

Không đến 10 giây sau, cậu bèn nhận được tin nhắn mới, hí ha hí hửng mở ra xem, trên đó viết là —

“Cưng yêu dấu~ Cảm ơn số của cưng, ông xã nhận được rồi~”

Đơn Nhất chưng hửng, sau đó lập tức hiểu ra, bà xã của cậu lúc gửi đã nhầm lẫn hai thẻ sim với nhau rồi.

Cậu là 1, còn bà xã cậu mới là 0.

(Tác giả: quả là một câu nói có nhiều ý nghĩa thâm sâu ~)

~~**

~~“Cưng yêu dấu~ Cảm ơn số của cưng, ông xã nhận được rồi~ Chụt Chụt~”

Vệ Quốc nhận tin nhắn mà Đơn Nhất gửi lại lần nữa.

“Hi hi, chụt chụt~~”

Vệ Quốc nở nụ cười ngây ngô, bấm tin nhắn trả lời lại.

Không lâu sau đó, tin nhắn mới của Đơn Nhất lại đến.

“Bà xã, cưng lộn rồi, cưng không phải là 1, anh mới là 1! Cưng là 0...”

Vệ Quốc ngu người ra, câu này ý là sao? Đơn Nhất không thể biết được anh là nam, cho dù có biết đi chẳng nữa, thì Đơn Nhất cũng không thể nào biết cái gì là 1 cái gì là 0 mà...

“Cái gì mà 1, 0 ở đây, cậu đang nói gì vậy?” Vệ Quốc quyết định giả ngu.

“Số di động đó, anh là 11, còn cưng mới là 00.”

...

Phù, hết hồn.

Lúc này Vệ Quốc mới nhận ra số của mình là 00... Chẳng lẽ anh không thể nào thoát được kiếp làm 0 sao?...
= =+

“Ồ, cậu là 1 vậy.”

“Bà xã, cứng mua di động rồi hả? Hiệu gì vậy?”

“Bird, chất lượng cũng tốt lắm.”

“Bird? Cái hiệu dỏm đó à? Ay da, nếu biết sớm thì anh mua cho cứng phải hơn không!! Vừa hay có thể mua giống chiếc của anh làm cặp điện thoại tình nhân~~”

Khi đọc được tin nhắn của Đơn Nhất, Vệ Quốc nộ khí xung thiên, gì mà “Cái hiệu dỏm đó”? Bird thì sao nào? Đơn Nhất cậu cũng chỉ là dùng điện thoại hàng ngoại mà thôi, khoe khoang cái nổi gì hử? Hơn nữa ở nước ngoài, Sony, Nokia cũng không bằng Bird của Trung Quốc. Cậu lấy gì để khoe mẽ hả? Anh thế này được gọi là “sánh bước cùng thế giới” đó biết không hả?

Vệ Quốc tức sôi máu vì câu nói của Đơn Nhất, tiền mua di động là do tự anh kiếm lấy, đứa trẻ ranh còn dựa vào cha mẹ để ăn cơm như Đơn Nhất thì có tư cách gì mà nói “Anh mua cho cứng phải hơn không”?

Vệ Quốc bấm lia lịa gọi lại một đoạn như sau:

“Thằng nhóc ranh như cậu ý là sao hả? Tiền mua di động của tôi là do chính bản thân tôi kiếm lấy, cậu chẳng qua chỉ là dựa dẫm vô cha mẹ, lấy tư cách gì mà chê di động của tôi hả?! Hơn nữa Bird là sản phẩm của Trung Quốc, cậu xài hiệu nước ngoài thì trâu bò lắm hả? M* nó còn ở đó nói là mua điện thoại cho tôi?! M* nó tôi tốt lành gì cũng là thằng đàn ông, việc quái gì phải dựa vô cậu?!”

Đợi đến khi nhấn nút “send” gửi đi rồi Vệ Quốc mới ngẩn ra: chết rồi, sao mình lại giận quá mất khôn đi nói ra bản thân là nam kia chứ?

Shit, mọi chuyện thế là xong.

21. Chương 21: Nỗi Hồ Đồ Của Con Trai

“Thằng nhóc ranh như cậu ý là sao hả? Tiền mua di động của tôi là do chính bản thân tôi kiếm lấy, cậu chẳng qua chỉ là dựa dẫm vô cha mẹ, lấy tư cách gì mà chê di động của tôi hả?! Hơn nữa Bird là sản phẩm của Trung Quốc, cậu xài hiệu nước ngoài thì trâu bò lắm hả? M* nó còn ở đó nói là mua điện thoại cho tôi?! M* nó tôi tốt lành gì cũng là thằng đàn ông, việc quái gì phải dựa vô cậu?!”

Nhận được tin nhắn trên, Đơn Nhất ngây người một lúc lâu.

Cậu thật sự không ngờ rằng chỉ vì một câu nói muốn lấy lòng bà xã của mình lại khiến cho bà xã đại nhân phản ứng dữ dội đến thế. Cậu thật sự chỉ muốn làm vui lòng bà xã mà thôi, hơn nữa tiền của cậu không hoàn toàn là do cha mẹ chu cấp. Từ khi còn nhỏ cậu đã tham gia các cuộc thi lớn nhỏ, tiền thưởng có khi từ mấy ngàn đến mấy mươi ngàn cũng không chừng, và chi tiêu của cậu hầu hết là lấy từ những món tiền này. Tiền thưởng của lần này dùng hết rồi, thì lại đi thi, cứ thi là cứ có tiền.

Nên còn được những người trong ngành gọi là sát thủ tiền thưởng.

... Nhưng mấy thứ đó không phải chuyện quan trọng, chuyện quan trọng giờ chính là câu nói cuối cùng trong tin nhắn “M* nó tôi tốt lành gì cũng là thằng đàn ông, việc quái gì phải dựa vô cậu?!”

Thực sự thì cậu cũng đã loáng thoáng đoán ra được giới tính của UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ rồi, cậu ngày ngày ngồi tám “nhỏ nhỏ”, quả thực cách nói chuyện và lối suy nghĩ của cục cưng không giống phái nữ lắm.

Mà Đơn Nhất cậu cũng đâu phải là chưa có bạn gái qua, cái cách nũng nịu của con gái (chính là “đáng ghét mờ~ cái anh biến thái này~”) đâu phải là cậu chưa lãnh hội qua, trong khi UU1001-từ-ngữ-thay-thế trước giờ chưa từng nói những lời nũng nịu như thế với cậu bao giờ (= =+). Cục cưng là nam chắc rồi.

Khi cậu nghi ngờ giáo sư là “nhỏ nhỏ” thì ắt nhiên cũng đã từng nghi ngờ qua giới tính thật sự của cục cưng, nên cậu mới đặt ra 2 nickname là UU1001-từ-ngữ-thay-thế to với UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ để thử, nhưng lúc “nhỏ nhỏ” cố sống cố chết phản đối nickname kia cho bằng được cũng rất giống phản ứng của một người nữ sinh (trên thực tế hề thằng đàn ông nào mà bị gọi là UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ cũng đều bất mãn cả, chuyện này không liên quan gì người đó là nam hay nữ.)

BÀ XÃ LÀ BÓNG ?!!!!

Cũng không thể nói như thế được, vì từ đầu chí cuối bà xã cậu đâu có nói mình là nữ đâu, tất cả cũng chỉ do cậu tự phỏng đoán mà ra thôi.

Xem ra cậu đã quá không quan tâm đến bà xã mình rồi, thân là ông xã người ta mà thế, đáng bị đòn.

Cậu cảm thấy cánh mũi nghèn nghẹn, người ta là bà xã gì đây! Còn cậu lại là ông xã gì đây?!

Đôi tay cậu run rẩy bấm tin nhắn gửi cho “nhỏ nhỏ” để thể hiện bản thân cậu đã thật lòng hối cải.

“Bà xã, xin lỗi, là anh lơ là cưng rồi! Về sau ông xã sẽ không như thế nữa đâu!! Hu hu hu hu ...”

~~**

~~“Bà xã, xin lỗi, là anh lơ là cưng rồi! Về sau ông xã sẽ không như thế nữa đâu!! Hu hu hu hu ...”

Vệ Quốc xem xong tin nhắn bèn đực mặt ra chả hiểu gì, ý của tin nhắn này là sao?

Trong tình huống này, thường thì đáng lẽ Đơn Nhất phải trực tiếp gọi qua đây mắng anh “Cái đồ bóng lại cái dám lừa gạt tình cảm của tôi” sao? Nếu không thì cũng gửi tin nhắn nói lời tuyệt giao, cắt đứt quan hệ, mỗi người mỗi ngả, từ rày về sau ân đoạn nghĩa tuyệt, đúng không?

Nhưng giờ chuyện này nghĩa là sao đây? Không những nói toàn những thứ không liên quan gì đến điều anh nói, mà bản thân tin nhắn của cậu anh cũng không rõ nghĩa là sao.

Nếu như nói tư duy của người khác là kiểu tư duy nhảy cóc, thì tư duy của biến thái nhà anh là kiểu nhảy cóc gấp 3 lần.

“Ý cậu là sao?” Vệ Quốc gửi tin nhắn hỏi.

~~**

~~“Ý cậu là sao?”

Vừa nhận được tin nhắn trên, Đơn Nhất liền cảm thấy mắt mình ươn ươn nóng nóng. Xem! Bà xã đã không còn muốn quan tâm đến cậu nữa rồi! Đơn Nhất cơ hồ có thể thấy được hình ảnh bà xã dùng vẻ mặt ‘ở đó lười mà quan tâm tới cậu’, bấm đại vài chữ rồi gửi qua! Cậu đã xin lỗi vậy mà bà xã cũng vẫn làm lơ cậu sao!!

Bà xã không có lỗi, lỗi nhất định là ở cậu! (Rành rành một kẻ thê nô +_+)

Đúng! Chắc chắn là do cậu xin lỗi vẫn chưa đủ lực! Bà xã vẫn thấy cậu chưa đủ thành khẩn!

Được rồi, tiếp tục mổ xẻ lỗi lầm của bản thân! Lỗi lầm sai sót gì cũng ôm hết vào mình.

“Lời của bà xã nói đúng quá đi! Là vàng thì nhất định sẽ phát sáng, là nam nhân thì chắc chắn đáng bị đòn! Anh chính là cục vàng đáng bị đòn đó!!”

Không lâu sau bà xã trả lời lại.

“Cậu có chắc là mình hiểu được lời tôi nói? Tôi là nam đó!!”

“Bà xã đại nhân đương nhiên là nam rồi!!” Giờ thì cậu đã hiểu. Bà xã là một nam nhân tốt của thời đại mới, quan tâm cậu, yêu thương cậu, hướng dẫn cậu!!!!

Đơn Nhất nghĩ đến ở một tương lai không xa, tại bờ biển của Hà Lan/ Na Uy/ Iceland/ Thụy Điển/ Đan Mạch, có một căn nhà gỗ “tổ ấm tình yêu” của cả hai, cậu sẽ xuống bếp nấu cơm cho bà xã, còn bà xã sẽ “ra đường là phụ nữ đanh đá, về nhà làm vợ hiền đảm đang*”... hai người cùng nắm tay nhau thả bộ trên bờ cát trắng dưới ánh tà dương, kế bên thỉnh thoảng có một vài con cua nhỏ bò qua....

Thật là một cảnh tượng đẹp để làm sao!! Khóc...

“Cậu cũng là nam đó!! Nam đó!!”

Đơn Nhất hít hít mũi, gạt đi dòng nước mắt ở hai bên má.

“Anh biết, cũng chính vì anh là nam, nên mới hồ đồ!!”

~~**

~~“Anh biết, cũng chính vì anh là nam, nên mới hồ đồ!!”

Vệ Quốc hết nói nổi luôn.

“Shit!”

“Bà xã cứng lại giận nữa à? Anh lại làm sai gì rồi hả?”

“Tôi là nam đó, cậu có chắc là vẫn muốn tiếp tục với tôi?”

“Anh sống là người của bà xã! Chết là ma của bà xã!!”

“Đấy là tự cậu nói đó nha!”

Vệ Quốc nhoẻn miệng cười, dù sao thì tôi cũng rất thích cậu, vậy thì ta cứ tiếp tục! Mà dù có chia tay thì tôi cũng đâu có bị tổn thất gì. (Thật không?) Nhưng những điều khoản cần có lợi cho anh thì một điều cũng không được thiếu.

“Nếu cậu đã thích đến thế, vậy thì bất cứ điều gì cũng phải chiều theo tôi!

“Đồng ý đồng ý, cái gì cũng chiều theo!”

Bên kia nhanh chóng đồng ý, bên đây Vệ Quốc cười gian tà.

“Tôi nói cậu, nhớ cho rõ, cả đời này chỉ có tôi là dè cậu! Đừng có hòng mà mơ tưởng dè tôi! Nhớ lấy!!!” (Chưa gì mà anh đã nghĩ xa xôi vậy rồi à?)

“Dè thì dè! Đừng nói là dè, cũng muốn làm gì cũng được!!”

Vệ Quốc ôm di động cười lẩn ra giường, nhóc ranh, là cậu tự động đưa đầu vào rọ đấy nhé! Dựa vào câu này của cậu, ta cứ tiếp tục vậy~

22. Chương 22: Đan Khăn Choàng Cổ

Mới chớp mắt mà đã sang tháng 11 rồi, trưa trời trưa trập, Vệ Quốc đang nằm trên giường bắn tin nhắn với Đơn Nhất thì tiếng gõ cửa vang lên.

Anh bước ra mở cửa, ra là Tuyết Quân và Trần Mạc đang đứng bên ngoài, trong tay mỗi người đều ôm một bọc gì đó.

_ Chuyện này là sao? Sao giống đi chạy nạn thế này... – Vệ Quốc đùa.

Tuyết Quân và Trần Mạc hoàn toàn không cười, chỉ chăm chăm nhìn anh.

Vệ Quốc bèn thu lại nụ cười, hỏi..

_ Rốt cuộc là sao? Xảy ra chuyện gì rồi?

Chiếc miệng nhỏ của Tuyết Quân vừa hé, nước mắt lập tức ràn rụa hai bên má, nắm lấy tay áo của anh, vẻ mặt thê lương hỏi:

— Anh Lữ, anh có biết đan khăn choàng không?

~~**

~~Mà Vệ Quốc đúng là biết đan khăn choàng thiệt.

Hồi trước, khi anh còn làm chủ nhiệm ở khu tiểu dân cư, phía dưới thường có một vài bà má dầm dề, sở thích là ngồi quây quần với nhau truyện trò uống trà đan áo len bla bla bla, Vệ Quốc thấy vui vui, cũng nhảy vào học, cái gì mà mũi lên mũi xuống anh đều rành rẽ, hoa văn dây thừng gì đó cũng biết đan vài loại, thêm len giữa chừng cũng không thành vấn đề. Tuy chưa từng mần qua mấy thứ như áo len quần len, nhưng khăn choàng cũng không phải chuyện gì khó khăn lắm với anh.

Chuyện là Tuyết Quân muốn đan khăn choàng tặng người ta, nên trong tiết học gia chánh đã nhờ Trần Mạc dạy cậu, đám nữ sinh trong lớp nghe được cũng nổi hứng, hè nhau đòi thầy giáo Trần Mạc “toàn năng” dạy đan khăn...

Nhưng vấn đề là Trần Mạc không biết đan.

Thế là Trần Mạc và Tuyết Quân chạy ra cửa hàng bách hóa kế bên thu gom len, que đan và một đồng sách như “Nhập môn đan móc”, “Kiến thức đan móc”, “Hãy làm cho ông xã khen bạn nào”, “Hôm nay, bạn đã đan chưa?” v.v, sau đó hai người chiếm đóng phòng dạy học của Trần Mạc rồi cùng vùi đầu vào “ngâm cứu”, chẳng biết “ngâm cứu” ra sao mà đến khi bị len quấn toàn thân cả hai cũng chẳng lần mò ra được cách đan.

Lúc này Tuyết Quân mới nhớ đến con người “toàn năng thật sự” – đồng chí Vệ Quốc, liền kéo theo Trần Mạc lon ton chạy đến đây.

Tuyết Quân và Trần Mạc là bạn của Vệ Quốc, tất nhiên là anh sẽ tận tâm chỉ dạy, bèn cầm que đan lên chỉ cả hai. Trần Mạc, Tuyết Quân chăm chú nhìn theo học, trông rất chi là nghiêm túc

Sau khi dạy xong, Vệ Quốc ngồi bên cạnh nhìn cả hai người họ cầm que đan một cách vụng về, len của Trần Mạc là màu đen, còn Tuyết Quân thì là màu trắng, cả buổi trời cả hai mới đan được một tí ti. Hồi lâu sau, Trần Mạc như đã quen rồi, tốc độ đan nhanh hơn, chưa gì đã vượt qua Tuyết Quân cả một khúc.

Nhìn một hồi, Vệ Quốc thấy chán quá, mắt khẽ đảo một vòng, một ý tưởng vụt hiện lên trong đầu, anh bèn cầm điện thoại lên gọi tin nhắn cho Đơn Nhất.

“Ông xã có muốn khăn choàng không?”

~~**

~~Đơn Nhất trả lời.

“Muốn ~ Cưng tặng anh ~ Cám ơn bà xã ~ Chụt chụt~~”

Nhận được tin nhắn, Vệ Quốc khẽ mỉm cười, nói vài câu với bọn Trần Mạc, rồi cầm tiền đi đến cửa hàng bách hóa.

Lương mới được phát, tiền còn nóng hôi hổi mà đã đem đi tiêu xài, nếu là trước đây ấy hử, anh chắc chắn sẽ cảm thấy rất buồn bực, nhưng giờ lại chẳng cảm thấy gì, vì tiền này là dùng cho Đơn Nhất, đáng.

Đi đến quầy bán len, đến hơn mười mấy chủng loại len, ba mươi mấy màu được bày trên quầy, khiến mắt Vệ Quốc hoa cả lên.

Anh vừa quay đầu liền thấy mấy cuộn len được bày riêng một bên, sờ thử, đây không phải loại Trần Mạc mua sao? Rờ thử cảm giác rất đã tay, có thể thấy đây là len thượng hạng.

— Loại này bao nhiêu tiền? – Vệ Quốc chỉ loại len đó hỏi.

— Loại này? Anh quả là tinh mắt, đây là hàng mới chúng em mới nhập về trong tháng này, lông cừu nhập khẩu từ Australia, giá tiền cũng không mắc lắm. – Nhân viên bán hàng cười tươi như đóa cúc nở.

— Rốt cuộc là bao nhiêu? – Anh có một dự cảm không lành.

— 40 đồng 1 cuộn.

— ... Tôi đi xem cái khác vậy! – Làm ơn, bộ giặt tiền sao?! Len mà học sinh thường mua là loại 13, 14 đồng một cuộn (một chút lông cừu + terylene tổng hợp), một cuộn là 2 lượng, một chiếc khăn choàng cần dùng 10 cuộn, nghĩa là 2 cân*. Còn loại len này nội 1 lượng đã 40 đồng, vậy đan một chiếc khăn choàng không phải là đến 800 đồng rồi sao? Có tiền cũng không thể lãng phí như thế được!

Nhân viên bán hàng vẫn tiếp tục thuyết phục.

— Anh gì ơi, anh xem, những loại len khác không thể so bì được với loại này đâu! Anh nhìn thử chất liệu, độ bền, màu sắc này xem, so với mấy loại len tổng hợp là khác xa lơ xa lắc đấy! Anh không biết đấy thôi, hôm qua có một anh mập mập đã đến đây mua những 2 cân lận đó!

Nói thừa, anh làm sao mà không biết được? “Anh mập mập” chính là Trần Mạc chứ ai! Bạn của anh! Người ta là thầy giáo, tiền kiếm nhiều, anh thì sao mà so nổi. Cũng không biết là cậu ấy đan cho ai mà lại vung tiền nhiều đến thế không biết.

Vệ Quốc cười nhạt.

— Nói như cô thì, ở đây ngoại trừ cái này ra thì toàn là sợi tổng hợp thôi nhỉ? Hử?

Cô nhân viên bán hàng bị một tiếng “Hử” của anh làm ặt mày thất sắc.

— Không phải không phải, đương nhiên không phải, chỗ chúng em tất nhiên còn có những loại len tốt khác nữa, là hàng nội địa.

— Nội địa thì sao nào? Ủng hộ hàng nội!! – Vệ Quốc nhếch nhếch mép. Nghía qua nhìn “len tốt hàng nội” mà cô nhân viên chỉ, ừ, đó có lẽ là loại mà Quân Quân đã mua.

— Đây bao nhiêu tiền?

— 30 đồng 1 cuộn.

— Hử? 30?

— Không không không, nếu anh muốn mua thì là 27.

— 27?

— Không không không, em nhớ sai rồi, 25! 25!!

So với nhiều loại len khác tuy là mắc hơn phân nửa, nhưng đây đúng là len tốt, hàm lượng terylene ít, choàng lên cổ chắc chắn rất thoải mái, Vệ Quốc quyết định mua nó.

— Loại này, lấy cho tôi 10 cuộn màu nâu ! – Nghĩ nghĩ một hồi lại nói – Thôi, 20 cuộn đi! – Sẵn tiện đan luôn nón và găng tay cho Đơn Nhất vậy!

Chưa gì đã hết veo 500 đồng, anh lại không thấy đau lòng, quả là thần kì!

~~**

~~Vệ Quốc tay cầm 2 cân len đi về, trên đường gặp phải Đơn Nhất.

Đơn Nhất đang trình diễn nghệ thuật hành vi của mình (Chủ đề: một tâm hồn hiu quạnh giữa trời gió lạnh tiêu điều), hóa trang ăn mặc trông rất thâm trầm, Vệ Quốc không muốn thấy cậu đứng bên ngoài làm mất mặt, bèn dừng trước mặt cậu.

Đơn Nhất vừa định chào hỏi anh thì chưa gì bị một câu nói của Vệ Quốc tạt cho gáo nước lạnh.

— Ai yo, bạn Đơn Nhất, dạo này ăn mặc chăm chút quá nhỉ, gần đây mới gia nhập Cái Bang à?

Đây là lần đầu Vệ Quốc ném mùi vị chiến thắng trong cuộc đại chiến “Lữ Vệ Quốc vs Đơn Nhất”, Đơn Nhất bị lời xỏ xiên của anh móc họng đến nỗi bỏ của chạy lấy người, Vệ Quốc còn ở phía sau hét lớn.

— Sao thế? Bộ chủ đề của lần này là “cụp đuôi trốn chạy như cún” hả?

Đơn Nhất suýt chút nữa ngã nhào.

Vệ Quốc cười đến nỗi miệng sắp toét đến mang tai, một chút cũng không lo nghĩ xem có làm tổn thương tâm hồn bé nhỏ ngây thơ của Đơn Nhất không, vừa ngâm nga hát vừa đi về căn phòng nhỏ của anh.

~~**

~~Trần Mạc và Quân Quân vẫn còn ngồi đó đan, Trần Mạc đã nắm được phương pháp, đan cũng gọi là nhanh, Quân Quân thì không được rồi, cứ đan nhanh là lại hụt len, chỉ có thể ở đó chằm chằm mà đan.

Vệ Quốc vừa về đến bèn nhận được tin nhắn, mở ra xem thì ra là của Đơn Nhất gửi đến.

“Hu hu hu hu, bà xã, mới hồi này trên đường anh bị một người bắt nạt, người đó chỉ trích cách ăn mặc cá tính của anh!!”

Vệ Quốc mỉm cười trả lời.

“Là ai là ai? Lại cả gan động đến ông xã của em? Em đi báo thù cho ông xã!”

“Cái đó, thôi vậy, dù gì cũng là người quen... nhưng bà xã vẫn là tốt nhất, thương anh.”

“Ừ, bà xã không thương ông xã, thì ai thương ông xã nào? Được rồi được rồi, bà xã đi đan khăn choàng cho ông xã đây, ngoan ! Chụt chụt!”

“Chụt chụt! Bà xã, anh yêu cũng chết mất thôi!! Bye bye”

Vệ Quốc ôm bụng cười lăn, trong ngoài đều là cùng một người, đều bắt nạt được Đơn Nhất, quá tốt.

Tuyết Quân trông Vệ Quốc cười đến không ra hơi, thắc mắc hỏi.

_ Anh Lữ sao vậy? Bệnh hen suyễn phát à?

Trần Mạc liếc nhìn anh, nói

_ Không phải hen suyễn, mà là bị động kinh.

~~**

~~Kể từ hôm đó, mỗi trưa Tuyết Quân và Trần Mạc đều chạy đến phòng của Vệ Quốc, ba người ngồi trên chiếc giường nhỏ của anh, im miệng ngồi đan khăn choàng.

Tuy Vệ Quốc là người đan sau cùng, nhưng người ta có cơ bản, đan gọi là nhanh thoăn thoắt, chỉ thấy đôi tay đưa lên đưa xuống trong đồng que đan với len, chưa gì đã vượt qua Tuyết Quân và Trần Mạc, là người đầu tiên đan xong.

_ Bận rộn mấy ngày nay, cuối cùng cũng đan xong rồi ~~ – Vệ Quốc vui vẻ cầm thước lên đo, 1m5, tương đối rồi. Đang chuẩn bị thu len lại thì bị Tuyết Quân chặn lại.

Gương mặt nhỏ nhắn của Tuyết Quân nhăn lại như chiếc bánh bao, lách vô giữa Vệ Quốc và khăn choàng cho bằng được, nhìn chăm chăm vào anh bằng ánh mắt của một người đang nhìn kẻ thù giai cấp.

_ Anh Lữ, anh nói thực đi, có phải anh lựa lúc bọn em không có mặt mà lên đan tiếp không?

_ Không có không có. – Vệ Quốc lắc lắc đầu, chỉ là một chiếc khăn choàng, có cần vậy không? Còn đan len?

_ Nhất định là có!! – Tuyết Quân ném đồng len xuống, tay chống nạnh chân giầy.- Anh Lữ bắt nạt em! Anh nói không thì nhất định là có!

Trần Mạc cũng đứng kế bên chêm vô.

_ Quân Quân nói không sai, mấy ngày trước còn run rẩy như người mắc bệnh Parkinson thì làm sao mà đan nhanh thế được!

Vệ Quốc khổ nói không nên lời, nhìn đồng len còn lại, anh hồi hã nói.

__ Là tôi nhớ sai rồi! Cậu xem, tôi vẫn còn có rất nhiều len chưa dùng nè, ra là tôi chỉ mới đan được có một nửa thôi!!

Lúc này Tuyết Quân mới gật gật đầu, cầm que lên đan tiếp

__ Vậy thì anh Lữ cứ từ từ mà đan, chúng em đợi anh!

Vệ Quốc gật đầu, dùng đuôi mắt len lên nhìn qua, Tuyết Quân đan chưa đến phân nửa, còn Trần Mạc mới quá nửa mà thôi.

~~**

~~Người đan xong thứ 2 là Trần Mạc, lúc Trần Mạc thu len lại thì Tuyết Quân không ngăn chặn vì lúc đó cậu ta cũng đan gần xong rồi.

Trần Mạc cầm đồng len dư ra nhờ Vệ Quốc chỉ cách đan nón và găng tay, lúc này Vệ Quốc mới cười nói là:

__ Xin lỗi, ngoài bệnh Parkinson ra tôi còn mắc chứng đãng trí của người già, không nhớ phải đan làm sao rồi.

Một câu nói khiến Trần Mạc mếu luôn.

Thế là anh ngồi đó tà tà đan, đợi đến khi Tuyết Quân cũng thu len rồi mới tăng tốc.

Đến cuối cùng, 20 cuộn len mà anh mua về chỉ còn dư 3m, không đan nón cũng chả có găng tay, chỉ đan có một chiếc khăn choàng dài 3m, Vệ Quốc lo sợ 4 cân len này sẽ làm ngột chết Đơn Nhất mất.

Anh cắt 3m len dư kia thành những đoạn ngắn, kết phía dưới khăn choàng làm tua rua. Trông cũng bồng bênh, phấp phới lắm, chỉ là dễ dãi phải thôi.

23. Chương 23: Nhờ Chuyển Khăn Choàng

Sau khi đan xong, Vệ Quốc mang khăn choàng đi giặt rồi phơi lên. Sau khi phơi khô anh lấy bàn ủi mượn từ Trần Mạc ủi sơ qua, nguyên chiếc khăn choàng lập tức mềm phẳng, dài ra không ít. Lấy thước đo lần cuối, khăn choàng cộng với tua rua dài tổng cộng 3,5m, dài hơn gấp đôi chiều cao của Vệ Quốc.

Vào một đêm trăng khuyết mây mờ, Vệ Quốc mang theo khăn choàng phẳng tiến kí túc xá nam.

Gửi theo đường bưu điện thì bắt buộc phải điền tên họ thật sự của người gửi, cách này không dùng được. Mới đầu Vệ Quốc còn nghĩ đơn giản rằng chỉ cần để khăn choàng ngay trước cửa phòng của Đơn Nhất là ok rồi, nào ngờ đến tận nơi anh mới phát hiện ra một điều, do Đơn Nhất là thành viên của hội học sinh, nên căn phòng duy nhất trên tầng cao nhất được dành riêng cho cậu, cũng có thể nói là, tầng mà Đơn Nhất ở ngoại trừ phòng của cậu ra thì không còn phòng nào khác. Nếu anh trực tiếp đem lên, thì bị nắm đuôi là cái chắc.

Hết cách, anh chỉ còn biết nhờ người chuyển dùm.

~~**

~~__ Tiểu Lữ, có chuyện gì à? – Ông bác trông coi kí túc xá nam nhiệt tình chào hỏi anh.

__ Thì qua đây để xem bác nè. – Vệ Quốc nở nụ cười ngây thơ hiền lành trong sáng vô đối.

__ Ai yo, một ông già như ta thì có gì hay ho để mà xem? – Miệng thì nói thế, nhưng trong lòng ông không khỏi vui sướng, vì một ông già như ông chỉ là người coi quản kí túc xá, trong khi kí túc xá chỉ toàn là bọn trẻ thanh niên choai choai, ông không tìm được ai để cùng chuyện trò. Giờ thấy Vệ Quốc đến nên đương nhiên ông hoan nghênh vô cùng.

Vệ Quốc cầm gói đồ lớn chứa 3,5m khăn choàng đi đến trước mặt ông nói.

— Khi cháu mới đến đây đã nhận được sự giúp đỡ rất nhiều từ bác, cháu giờ đương nhiên là phải đến thăm hỏi thăm hỏi bác rồi!

Ông vừa nhận gói đồ từ tay anh vừa cười rạng rỡ nói.

— Tiểu Lữ, cháu xem cháu kia, đến thì đến, còn mang quà cáp chi?

— ... Cái đó, gói đồ này không phải tặng bác....

—

~~**

~~Vệ Quốc đứng đó cò kéo dây dưa với ông cả buổi trời, giờ mới vào vấn đề chính.

— Bác ơi, hôm nay cháu đến là tính nhờ bác giúp ột chuyện.

Đôi mắt đang cười tít lại của ông từ từ mở ra.

— Chuyện gì?

— Cháu là có chút đồ, muốn nhờ bác chuyển giúp được không ạ? – Vệ Quốc gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng lúng túng.

Ông nhếch mày lên nhìn gói đồ.

— Là gói này ấy à?

Vệ Quốc gật gật đầu.

— Trong đó là gì?

— Là chút đồ.

— ... Cho ai thế?

— Cái đó, phiền bác chuyển cho Đơn Nhất.

— Đơn Nhất? Ý cháu là cái cậu trai kì lạ có tư duy kì quặc, hành vi kì quái, lời nói khó hiểu đến lạ kì, thành tích cao để kì cục, cuối cùng lên làm hội trưởng nghệ thuật của hội học sinh một cách kì dị, mấy ngày trước còn trèo lên nóc kí túc xá cao giọng hét ‘tên ta thì được vĩnh hằng’ ấy hả?

— ... À ờ, có lẽ chính là cậu ta.

—

— Phiền bác

— Cháu và cậu ấy... có quan hệ gì?

— Chuyện này... cháu và cậu ấy, không quan hệ gì cả.

Ông ngược mắt nhìn Vệ Quốc.

Về mặt Vệ Quốc ngây thơ một cách vô tội.

Ông chậm chậm đứng lên.

Vệ Quốc ngây ngơ nhìn ông.

Ông quay người qua, đi đến bên chiếc bàn.

Vệ Quốc vẫn trưng khuôn mặt ngây thơ nhìn ông không hiểu.

Ông như đang lục lọi tìm kiếm thứ gì đó, tiếng lật giấy “sột xoạt” vang lên.

Gương mặt Vệ Quốc lập tức biến sắc.

Ông như đã tìm được thứ mình muốn, trên mặt nở một nụ cười quái dị, dưới ánh đèn mờ tối trông mờ ảo mờ lung, như đang nhìn xuyên thấu điều gì đó.

Mặt của anh trắng bệch.

Ông cầm thứ mà mình mới tìm thấy đi về hướng Vệ Quốc.

Mặt anh tức khắc chuyển sang xanh như tàu lá chuối.

“Bộp”, ông ném 2 tờ báo xuống trước mặt anh, cười tà, nói.

— Nói đi, thẳng thắn được nghiêm trị, dối gạt càng bị nghiêm trị hơn. Hai người, rốt cuộc là có quan hệ gì? Vệ Quốc cúi đầu nhìn, 2 tờ báo này không phải gì xa lạ, chính là mặt báo của 2 kì “Tuần san giải trí học đường” chứ đâu.

Một kì được viết là “Số đặc biệt! Hội trường hội nghệ thuật Đơn Nhất của trường ta cùng với một nam nhân A giấu mặt thần bí hò hẹn bí mật trong toilet nữ!” với tiêu đề phụ là “Đơn Nhất phải lòng biến thái!!!”

Còn kì kia là “Quan hệ giữa hai người đã tiến triển đến một mức độ thân thiết đặc biệt!!” Tiêu đề phụ “Biên niên tình sử yêu hận tình thù nào ai biết?”

Vệ Quốc hóa đá, ngẩng đầu nhìn ông.

Ông nở nụ cười ngụ ý thâm sâu.

~~**

~~Dưới sức ép áp bức của bác quản lí, cuối cùng anh gơ hai tay đầu hàng, khai ra quan hệ giữa anh với Đơn Nhất.

Tất nhiên, Vệ Quốc cũng thêm mắm dặm muối vào câu chuyện để bóp méo quan hệ của hai người, miêu tả rằng đó đơn thuần chỉ là mối quan hệ giữa “người ngưỡng mộ” và “người được ngưỡng mộ” mà thôi.

Trong đó, anh sắm vai người ngưỡng mộ nhỏ bé ngày ngày đứng trong góc tối âm thầm lặng lẽ quan tâm bảo vệ Đơn Nhất, không giây phút nào là không dõi theo bóng hình cậu.

Còn Đơn Nhất chính là người được ngưỡng mộ vĩ đại có thể hô mưa gọi gió trong trường cũng như làm sóng dậy dâng trào trong lòng anh.

Chỉ đơn giản thế.

Vệ Quốc nói mà cảm động lòng người sâu sắc.

Ông nghe mà nước mắt ràn rụa hai má.

Chiếc khăn trong tay bị nước mắt làm ướt từng mảng từng mảng, ông gào khóc.

— Tình cảm gì mà vĩ đại thế này?! Vĩ đại quá! Tình yêu ơi ! TÌNH YÊUUUUU!!

Đang đêm hôm trời tối gào rú thế dễ bị nhầm tưởng là tiếng sói tru lắm đó nha.

Vệ Quốc thì ngu người ra, cảm thấy có gì đó kì quặc.

— Bác ơi, sao bác lại chấp nhận một cách dễ dàng quá vậy?

Ông lắc đầu thờ dãi.

— Ta ở đây trông coi kí túc xá của học viện nghệ thuật bao năm nay, nếu không chấp nhận được thì bị dọa cho bệnh tim bộc phát từ đời tám hoánh nào rồi.

Như để đáp trả lời nói của ông, không biết từ lúc nào mà trong kí túc xá vọng ra những tiếng “ư ư a a”, chêm vào giữa những tiếng đó là giọng nam gào hét “nhanh lên~ nhanh nữa lên~ chính là chỗ đó đó~” và giọng nam trầm khề khàng “cực cứng, cũng khá quá đó chứ

Đếm sơ sơ, ít nhất là 20 cặp.

Vệ Quốc cảm lạnh không nói nên lời.

Khẽ quay đầu, anh thấy mấy quyển sách được đặt kê bên gối ngủ của ông. Tác giả là Mạc Ngôn.

Vệ Quốc không còn lời để nói.

~~**

~~Sáng ngày hôm sau, ông đã hoàn thành trọng trách giao gói đồ cho Đơn Nhất một cách xuất sắc

Mở ra xem, thấy một đồng bùn nhùn màu nâu, phản ứng đầu tiên của cậu là “đầu của người nhuộm tóc nâu”, sau đó mới nhận ra là len thì to sợi hơn tóc gấp nhiều lần, lúc này mới biết đó là khăn choàng.

Cậu cầm một đầu của khăn choàng từ trong bọc kéo ra ngoài...

Kéo ra ngoài...

Kéo...

Kéo cả buổi trời mới ra hết, Đơn Nhất dùng mắt đo, ít nhất là 3m.

Ngay lúc này thì tin nhắn của Vệ Quốc được gửi đến, trên ghi là

“Đã nhận được quà chưa? Hy vọng ông xã thích!”

Đơn Nhất rưng rưng cảm động.

_ Bác ơi, cái này là ai gửi đến vậy?

_ Không biết. – Ông nói dối không chớp mắt – Sáng nay khi ta đi ra ngoài dạo thì nó từ trên trời rớt xuống trúng ngay đầu ta!

_ Ồ, chắc có lẽ là tiên hạc gửi đến.

Đơn Nhất biết có một câu chuyện cổ tích nhật bản, trong đó tiên hạc không những dệt vải đèn ơn, mà còn mang tặng trẻ con đến tận cửa (Tèn tén ten ten ten~ công ty chuyển phát nhanh trẻ sơ sinh Tiên Hạc~)

Cậu gửi một tin nhắn đến ‘Nho nhỏ’.

“Bà xã, cũng là tiên hạc của Nhật bản hả?”

Rất nhanh sau đó một tin nhắn từ “nho nhỏ” được gửi đến ghi như sau.

“Không phải, em là Đơn Đình Hạc hàng nội địa do chính Trung Quốc sản xuất”

24. Chương 24: Sóng Gió Khăn Choàng Cổ

Nếu như trước mặt bạn là một chiếc khăn choàng cổ dài hơn 3m, bạn sẽ choàng như thế nào?

Một chiếc khăn choàng 3m, trừ phi bạn là Tiểu Mã ca*, còn không thì chẳng thể nào choàng ra được khí chất gì cả.

Tiểu Mã ca của người ta á, giày da đen bóng, áo khoác đen, kính mát đen, mái tóc đen, chỉ duy có chiếc khăn choàng dài trên cổ là màu trắng. Cái đó gọi là gì? Là bắt mắt! Là ngẫu! Là cá tính! Là phong độ!

Làn gió se lạnh khẽ thổi qua, khăn choàng bèn phấp phới bay lên, đồng thời dẫn động biết bao con tim nam nữ cũng phấp phới bay theo?

Đơn Nhất đương nhiên không phải là Tiểu Mã ca.

Đơn Nhất là Nhất ca.

Nhất ca của chúng ta tay nâng chiếc khăn choàng nâu dài 3m của bà xã thân yêu – đồng chí Nhất tẩu, đứng đực mặt ra.

Hiện giờ mới chỉ nửa cuối tháng 11, mà đông chí thì đến tận 22 tháng 12 lận, giờ mới chỉ là mùa thu, mùa thu!

Thời tiết mới chỉ se se lạnh, tuy cũng có một số nữ sinh đã choàng khăn choàng mỏng, nhưng trong tiết trời thế này mà đi choàng một chiếc khăn len dài 3m ra đường, chỉ số ngoại đầu nhìn lại không gia tăng đột biến mới ghê.

Từ đầu chí cuối Vệ Quốc không hề nói Đơn Nhất phải mang chiếc khăn choàng này ngay bây giờ. Nhưng bạn Nhất se sua muốn chứng minh với thiên hạ rằng bà xã cậu chu đáo biết chừng nào(?) dịu dàng biết bao nhiêu (?) yêu cậu đến chừng nào (?)

Thế là, Nhất ca choàng lên chiếc khăn do chính Nhất tẩu tặng.

Dù có phải chết ngột, thì cũng phải chết trong sự bao vây của tình yêu của bà xã!

~~**

~12 giờ 10 phút trưa, Đơn Nhất choàng chiếc khăn do Vệ Quốc tặng bước lên con đường dẫn tới phòng ăn.

Một bước.

— Á!

Hai bước.

— Hả!

Ba bước.

— Oa!

Bốn bước.

— Hở!

Năm bước.

— Bạn Đơn Nhất, thân là hội trưởng hội học sinh, tôi không thể không nhắc nhở cậu, trong lúc tiến hành trình diễn nghệ thuật hành vi của mình, xin đừng quên cậu là một thành viên của hội học sinh. Đừng làm xấu mặt cả một tập thể.

Đơn Nhất đầu bốc khói giận dữ.

— Gì?! Gì mà nghệ thuật hành vi ở đây?! Gì mà làm xấu mặt?! Đây là khăn choàng tình yêu do bà xã đan cho tôi!! Có mắt không đó hả?! Tôi biết, cậu là ăn không được nho nên nói nho chua chứ gì! Tôi nói cho cậu biết nhé, khăn choàng do bà xã tôi đan ầm ập lăm đấy nhé!!

— ... Giờ mới là mùa thu, cậu không sợ nổi sảy hở?

— Nổi sảy? Dù cho có nổi sảy, thì đó cũng là sảy tình yêu.

— ...

— Tôi nói cậu biết, thân là hội trưởng hội nghệ thuật, tôi trung với hội học sinh; thân là một nam nhân, tôi tuyệt đối trung với tình yêu của mình!

— ... Cậu đi đi, cứ xem như tôi chỉ thấy một cái cây mà thôi, một cái cây trung với tình yêu nữa chớ.

Đơn Nhất hùng hổ bước đi.

Bạch Lam dõi theo bóng lưng Đơn Nhất với thân trên được quấn bởi phần dư ra của chiếc khăn choàng, cảm lạnh không nói nên lời.

(nghĩa là, khăn choàng được quấn vài vòng quanh cổ, số còn dư lại gần 2m thì quấn ngang eo, khi bước đi tua rua cứ gọi là tung bay trong gió...)

~~**

~~Cứ thế Đơn Nhất bước vào phòng ăn, nguyên một căn phòng rộng lớn vốn đang ồn ào huyền não thì bỗng im lặng như tờ.

Một nửa ánh mắt của mọi người trong phòng đều đổ dồn vào Đơn Nhất.

Còn nửa kia thì dành cho người vừa mới từ một cửa khác bước vào phòng ăn – hội trưởng hội tài chính Phong Sơ Tiểu

Trên cổ Sơ Tiểu hiện giờ cũng đang quấn một chiếc khăn choàng đen, khoảng dưới 2m, toàn bộ đều được quấn trên cổ, cho cảm giác rất giống cổ áo xếp vòng tròn đồng tâm của giới quý tộc châu Âu thời xưa.

Đơn Nhất và Phong Sơ Tiểu đụng mặt nhau dưới ánh mắt chăm chú của bàn dân thiên hạ...

Ngó thấy người khác cũng choàng khăn, Đơn Nhất cứ thấy chướng chướng sao đó, bèn nói bóng nói gió mĩa mai.

__ Haiz, tôi nói Sơ Tiểu cậu này, sao lại thế, sao lại đi lấy cái thỏi mực quấn lên cổ như thế kia chứ? Giờ cậu cũng chuyển qua nghệ thuật hành vi rồi à, lần sau có làm thì nhớ báo trước tôi một tiếng, để tôi chỉ điểm cho cậu vài chút.

__ Chẳng lẽ bạn Nhất bữa giờ đi đêm nhiều quá nên té cống rồi hả? Con mắt nào của cậu thấy tôi trình diễn nghệ thuật hành vi hở! Chẳn là Quân Quân yêu dấu của nhà tôi đan khăn tặng, nũng nịu đòi tôi mang cho bằng được đó chứ? Thật ngại quá đi, khiến mọi người cười rồi, Quân Quân nhà tôi đáng yêu vậy đấy. – Dáng vẻ của Sơ tiểu như kẻ đang chìm đắm trong biển tình yêu, lại nói tiếp. – Không nói cái này nữa, Đơn Nhất, chẳng lẽ chủ đề hôm nay của cậu là “sống như một thân cây” hả? Nếu vậy thì cậu không nên đến phòng ăn làm gì, đáng lẽ phải ra ngoài thực hiện quang hợp mới đúng chứ.

__ Đây, cái của tôi cũng là khăn choàng đó nha, bà xã nhà tôi phải mất đến mấy ngày đan tặng tôi vì sợ tôi bị lạnh đấy. Đan một cái là đến hơn 3m, theo tôi thấy, của cậu 2m chứ gì?

__ Khăn choàng của tôi tuy có ngắn hơn chút, nhưng tâm ý của Quân Quân nhà tôi dành cho tôi thì dài vô kể đấy nghen. Mà, tôi đã đặc biệt mang khăn choàng đi hỏi người bán len sợi rồi, cái này là lông cừu Australia nhập khẩu đấy nhá, 40 đồng 1 lượng, quý giá lắm đấy nhé! Đâu có giống ai kia, dài thì có dài đó, nhiều nhất cũng chỉ là 30 đồng 2 lượng là cùng, đan dài thế khéo bị ngọt chết cho xem..

__ Dù có phải chết ngọt, thì cũng ngọt chết trong tình yêu của bà xã, cách chết thế này tôi cầu còn không được đấy! Ai giống cậu, bị thất cổ chết, chả có chút gì là nghệ thuật .

__ Ồ đúng rồi, cậu là chết nghệ thuật! Thế thì ráng đừng chết ngọt chỉ trong một chiếc khăn choàng, để còn thử chết vài lần trong mấy cái khăn khác nữa nhé, có khi còn viết ra được cái gì đại loại như “Bài luận về những điểm khác nhau của việc ngọt chết trong những chiếc khăn choàng khác nhau” ấy chứ!

__ Hứ! Tư tưởng của cậu và tôi không cùng trình độ, tôi không muốn ở đó mà đàn gảy tai trâu!

__ Ai yo, giờ tôi thấy hâm mộ Romeo và Juliet dễ sợ, người ta có bất hạnh thì chí ít cũng đồng ngôn ngữ. Đâu giống tôi, còn phải ở đây tranh luận với một kẻ ăn nói không thông, đúng là lãng phí thời gian!

.....

.....

.....

Đơn Nhất là một đứa trẻ ngoan, trước giờ chỉ biết âm thầm lặng lẽ tự mình chìm đắm trong thế giới nghệ thuật mênh mông. Vậy nên, đối với trình độ biểu đạt và lí giải ngôn từ của cậu.... chúng ta có thể thấu hiểu và thông cảm cho cậu.

Còn Sơ Tiểu, chuyên ngành học là tài chính, đầu óc nhanh phản ứng lẹ, nói chuyện cũng thuộc loại chửi thề mà không hề vương lời tục tĩu. Trong hội học sinh nếu cậu mà xưng mình là “cãi lộn No.2”, thì ngay cả Từ Diễn Canh cũng không dám xưng là No.1

Đơn Nhất bại trận là điều không cần bàn cãi.

Sau khi bại trận cậu tức giận cũng là điều không cần bàn cãi.

Thế là, dưới con mắt của biết bao người, hai chiến hữu vốn quan hệ cũng khá là thân thiết bèn vì vấn đề khăn choàng cổ mà nảy ra cuộc quyết đấu kịch liệt với nhau.

Một thím bán gà kể bên lớn giọng khuyên can.

__ Ta nói hai chú em này! Hai chú đừng ồn nữa! Chỉ là chiếc khăn choàng cổ thôi mà?!

Hai người đồng thanh hét.

__ ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ 1 CHIẾC KHĂN CHOÀNG CỔ, ĐÂY LÀ TÌNH YÊU!.

Âm thanh vang vọng tận chín tầng mây, chấn động trời cao.

Hết xong hai người tiếp tục lao vào cào cấu nhau, cứ như hai con gà đá rống hết sức còm đồn đối phương vô chỗ chết mà cấu xé nhau vậy.

Bên này cả hai đỏ mặt tía tai lao vô nhau, bên kia còn có người sốt ruột nóng nảy hơn hai người.

__ Hai chú em kia tránh tránh tránh tránh....! Nước sôi nước sôi!!

Bình

Rào!

__ Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa Khăn choàng của mình !!! (x2)

.....

.....

.....

“Bà xã, xin lỗi, anh nghĩ anh nhất thiết phải tạ lỗi với cưng... anh làm dơ khăn choàng rồi...”

“Cậu, bây giờ, tức khắc, ngay lập tức, tự hiếp bản thân cho đến chết thì thôi!!!!!!!!!!!!!!”

25. Chương 25: Đêm Khuya Lên Vào Ký Túc Xá Nam Giặt Khăn Choàng

Con người ta sống chẳng qua cũng chỉ vì một phút sướng khoái để hả giận, nhịn qua được thì trời cao biển rộng, nhịn không được... 18 năm sau vẫn là một trang hảo hán.

Vệ Quốc chẳng muốn làm hảo hán, nên anh tiến hành biện pháp làm lơ toàn tập đối với việc ai kia chỉ mới ngày đầu tiên đã làm bẩn chiếc khăn do anh cực khổ vất vả đan ra, , ngoại trừ tâm trạng kích động lúc mới hay tin, vài ngày sau đó anh không thèm ngó ngang gì đến Đơn Nhất.

Ngày thứ 1.

“Bà xã... khăn choàng dơ rồi, sao giờ?”

Làm ngơ.

Ngày thứ 2.

“Bà xã... có cái mùi gì đó quái quái toát ra từ khăn choàng, như là mùi của canh hộp gà cà chua hôm đó thì phải!”

Tiếp tục lơ.

Ngày thứ 3.

“Bà xã... anh muốn choàng khăn, nhưng mùi của nó quái quái sao đó, mà trên cổ anh giờ đã nổi sảy tình yêu rồi!”

Hứ hừ hừ.

Ngày thứ 4.

“Bà xã... khăn choàng, nổi mùi chua rồi!!”

Đáng đời!

Ngày thứ 5.

“Bà xã, anh muốn mang khăn đi giặt, nhưng phải giặt sao đây? Có thể dùng máy giặt không?”

Xì, phiền!

Ngày thứ 6.

“Bà xã!!!!!!!!!!!!!! Làm sao giờ? Anh mang khăn bỏ vào máy giặt, ai dè nó không những không sạch, mà còn bị móc vào máy, cái chỗ chính giữa len bị tuột ra hết rồi...”

.....

.....

.....

Không thể nhịn thêm, không cần nhịn nữa!!!!!!!!!!

Khăn choàng là phải giặt tay, giặt tay!! Mà cho dù có bỏ vào máy giặt thì làm ơn kiểm cái nào tốt tốt chút được không?! Chiếc khăn choàng mà anh vất vả cực khổ đan ra mới vậy thôi mà bị làm hư rồi?! Làm ơn, anh phải đan rất lâu mới xong đây!!

Không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, anh tuyệt không muốn thấy đồ mình vất vả đổ mồ hôi sôi nước mắt làm ra lại bị thằng ngốc xít kia làm hư.

Vậy nên, anh quyết định đêm thăm KTX nam giặt khăn choàng!!

~~**

~~Lại là một đêm trăng khuyết mây mờ, Vệ Quốc vác theo một chiếc túi nhỏ, trong đó chứa dụng cụ tác nghiệp của anh, thập thò lên lút đi đến phía ngoài KTX nam.

Ở phía ngoài KTX nam có một khoảng sân, cánh cổng lớn của sân ngoài này đã bị khóa, nếu muốn vào trong bắt buộc phải trèo tường.

Vệ Quốc lớn chừng này vẫn chưa trèo tường bao giờ, đêm nay, là lần đầu tiên của anh.

Balô đeo sau lưng, anh ngó nghiêng xung quanh tìm cục đá nào đó đặt làm điểm tựa, anh dồn máy cục đá vào, chân dẫm lên, hai tay dùng sức, trèo lên tường.

Mảng tường mà anh trèo cũng rất khéo chọn, kế bên là một cái cây to, cành lá xum xuê um tùm, mùa hè nếu có ai đó trốn đây thì đổ mà nhìn thấy được.

Vấn đề là giờ sắp sang đông rồi, lá rơi rụng hết chỉ còn trơ lại những nhánh cây trụi lủi như là đầu ngọn lao cắm vào người anh, anh không có chuẩn bị, lại thêm đây là “đêm đầu tiên” của anh, động tác có hơi mạnh bạo, mặt đụng phải nhánh cây, “Ai da” một tiếng thế là bị bác quản lý KTX đang tuần đêm phát hiện.

Bác quản lý mắt có chút quáng gà, đêm tối không phân biệt được ai với ai, tuy có ánh sáng leo lét từ chiếc đèn pin cầm trên tay, nhưng cũng không nhìn được rõ lắm.

Nhưng dẫu sao ông cũng đã tuần đêm bao nhiêu năm rồi, những việc thế này tất nhiên là có kinh nghiệm, lập tức trầm giọng hỏi.

— Người đến là ai?

Vệ Quốc phản xạ có điều kiện, mở miệng trả lời

— Đồng nhân*

Ông lại hỏi.

— Thiên vương át hồ núi?

Vệ Quốc đối.

— Bảo tháp chắn yêu sông.

— Ta bảo ông trời nên gắng sức?

— Ông trời nhún lại cùng cổ nha.

— Thân không sắc phượng tung cánh lượn?

— Phượng hoàng trụ lông chẳng bằng gà.

— Xiêm áo dần buông không hối hận?

— Vì công thụ hiến tấm thân gầy.

— BL thời đại công thụ hiện?

— Dẫn đầu đam mỹ cả trăm năm!

Bác quản lý gật gật đầu. Ừm, có vẻ không phải gián điệp. Haiz, mấy đứa trẻ của KTX này đêm nào về muộn cũng trèo tường, lần nào cũng bị ông bắt ngay tại trận, nhưng lần nào cũng không đổi ra đúng câu ám hiệu!

Mấy đứa trẻ có thể đổi đúng ám hiệu như đứa này ngày càng ít đi. Ừm, giờ hỏi thêm câu cuối cùng để kết thúc phần hỏi đáp này vậy!

— Chàng là Kouji em là Izumi?

—

Vệ Quốc im lặng, vì câu tiếp theo quả thật anh nói không nên lời, mà dù có nói nên lời thì cũng không nên đi nói với một ông già.

Câu dưới là thế này:

Quần quýt bên nhau ngàn năm hơn.

Ông thở dài, xem ra, vẫn là gián điệp rồi.

~~**

~~Ông cầm đèn pin rọi vào mặt Vệ Quốc, lại tiến lên mấy bước, lúc này mới nhìn ra anh là ai.

— Ai yo, Tiểu Lữ, sao lại cười trên đầu tường vậy? Hiệp khách mặt nạ đen** xem nhiều quá rồi hả?

Vệ Quốc cười ngượng nói.

— À ừm, cảnh đêm đẹp, cháu đến ngắm cảnh ấy mà.

Ông nhìn chiếc balô anh đeo sau lưng, cười nhạt.

— Ngắm cảnh? Ngắm cảnh còn mang theo balô làm chi?

— À ừm... picnic! Cháu định picnic ấy mà!

Vệ Quốc im lặng.

Bác quản lý nhếch mép cười.

— Tiểu Lữ, ta đã ở đây trông coi KTX này biết bao nhiêu năm rồi, cháu cứ nói thẳng ra đến đây làm gì đi!

Vệ Quốc im lặng, chẳng lẽ bắt anh nói, giờ anh ngu ngốc cộng điên khùng đêm hôm đến đây trèo tường là để đi giặt khăn choàng cho Đơn Nhất? Giỡn hoài, anh có chết cũng không nói ra được câu nhục mặt như thế.

Bác quản lý nói tiếp.

— Cháu không nói ta cũng biết cháu đến đây để làm gì, tới tìm Đơn Nhất đúng không?

Vệ Quốc giật nảy người.

Trong lòng ông thầm nghĩ : Xi, thì là đêm khuya chạy ra gặp tình lang chứ gì, cảnh này ta coi biết bao nhiêu là lần rồi!

Ông lại nói.

— Cháu đừng có ngạc nhiên, ta cũng nói thẳng với cháu, cháu đến gặp nó ta không quản, nhưng đang đêm hôm thế này mà cháu mang cả balô to thế vào... trong đó có gì ta cũng biết luôn rồi, toàn những thứ lặt vặt cháu sẽ “dùng đến” chứ gì?

Nghe xong câu này Vệ Quốc lại kinh ngạc lần nữa. Sao bác quản lý lại biết rõ trong balô của anh chứa những chế phẩm tẩy rửa và dụng cụ may vá? Anh đến đây là để giặt khăn cho Đơn Nhất, nên mấy thứ bột giặt nước xả bàn chải kéo cắt que đan đều mang theo đủ, không thiếu thứ chi.

Trong lòng ông cười đắc chí khôn cùng: trông Tiểu Lữ có vẻ bảo thủ vậy chứ, dè dặt mấy thứ như BCS, thuốc bôi trơn đều tự mình chủ động chuẩn bị hết.

— Tuy ta cũng rất muốn cho cháu vào, nhưng trường ta có quy định, buổi tối cấm người ngoài vào KTX.

— Bác ơi ~

~Vệ Quốc van xin khẩn thiết.

— Trừ phi ...

— Trừ phi cái gì?

Ông nhanh chóng chớp lấy cơ hội nêu ra yêu cầu của mình.

— Ta thấy chiếc áo len “chủ nghĩa hậu hiện đại” mà cháu đan cho Đơn Nhất cũng đẹp lắm, ta cũng muốn cháu đan cho ta một cái, chỉ là, mấy ngày nay trời lạnh, trên đầu... cứ thấy lạnh lạnh sao đó.

Vệ Quốc tất nhiên không biết “áo len” mà ông nói chính là chiếc khăn choàng mà Đơn Nhất “mặc” trên người, nhưng anh cũng thuận theo lời ông mà gật đầu đồng ý.

— Được được được, qua mấy bữa nữa cháu làm tặng ông chiếc nón.

Lúc này bác quản lý cười tươi như đóa cúc nở, gật gật đầu, ung dung bước đi.

Vệ Quốc nhảy từ trên tường xuống trong đầu không khỏi thắc mắc: mình có đan cho Đơn Nhất chiếc áo len “chủ nghĩa hậu hiện đại” hồi nào vậy ta?

~~**

~~Tầng cao nhất của KTX mà một mình Đơn Nhất ở, tất nhiên không chỉ có mỗi một căn phòng ngủ của cậu rồi.

Trên thực tế, ở tầng này ngoại trừ phòng cậu ra còn có nhà kho, phòng giặt v.v, nơi mà Vệ Quốc nhắm đến chính là phòng giặt.

Phòng giặt rất to, máy giặt máy sấy máy hấp đều có đủ, hai bên tường đặt tổng cộng là 15 chiếc máy giặt, nhưng có thể thấy được mấy cái máy này đều cũ kĩ già khản hết rồi, nếu không thì cũng chả làm khăn choàng bị mốc vô.

Dựa theo miêu tả trong tin nhắn của Đơn Nhất, Vệ Quốc biết được cậu đặt khăn choàng trong một cái thau để trong phòng giặt.

Vệ Quốc không mở đèn, chỉ dựa vào chút ánh trăng từ ngoài cửa sổ hắt vào lờ mờ tìm tới.

Thế là, tại một góc của phòng giặt anh tìm được cái thau chứa một thứ toát ra mùi chua lét của cà chua và mùi mồ hôi cộng thêm mùi của bột giặt ngấm lâu bị biến chất.

Màu sắc đó, cảm giác như đó là một đồng len nâu bùn nhùn bị rã.

Bỗng trong lòng Vệ Quốc dâng lên một nỗi niềm muốn h*ép chết ai kia một cách mãnh liệt.

~~**

~~Sáng ngày hôm sau, Đơn Nhất vừa bước chân vào phòng giặt, không ngờ lại thấy trong cái thau vốn chứa một đồng len biến chất giờ đây lại là một chiếc khăn choàng sạch sẽ được xếp ngăn nắp đặt trong đó.

Trên khăn choàng còn có tờ giấy nhỏ ghi như sau:

“Đơn Nhất, nếu cậu còn dám làm cho khăn choàng như thế kia lần nữa, m* nó ông đây nhất định h*ép cho cậu khỏi xuống giường nổi luôn!!!”

26. Chương 26: Dân Chúng Căn Tin

Vệ Quốc là người rất biết giữ lời hứa, một khi đã đồng ý đan cho bác quản lý chiếc nón thì anh tự khắc sẽ đi làm.

Anh lon ton chạy đi mua len, đan nhanh nhanh rồi lại lon ton chạy đi tặng cho ông. Sau khi nhận được lời khen không ngớt từ bác bảo vệ, anh lại lòng vui phơi phới lon ton chạy về.

Chiếc nón len này đan vừa đúng lúc, khi anh đan xong thì cũng vừa vặn sang tháng 12. Bác bảo vệ thuộc dạng người trên đầu phải có gì đó mới thấy thoải mái. Mỗi dịp đông về đều thấy trên đầu khó chịu thế nào ấy. Từ khi có nón len, chỉ lúc đi tắm và ngủ, ông mới cởi nón xuống, còn những lúc khác chiếc nón ấy cứ như mọc rễ trên đầu ông vậy, tuyệt đối không cởi ra.

Ông đội nón thả bộ đến căn tin mua cơm.

_ Ai yo, răng mờ nón mới mua hèo? – Chú bán cơm trong căn tin nhiệt tình chào hỏi ông.

_ Đẹp không? – Bác quản lý ngoảnh đầu qua nói – Nón mới đó!!

_ Đẹp! Răng có được 30 đồng chừ? – Chú ở căn tin lại hỏi.

Bác quản lý lắc đầu, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

_ 20 đồng? Chắc rứa rồi!

Ông lại lắc đầu một cách tự hào.

_ 15 đồng?

Bác quản lý lần này rất chi là vui vẻ lắc đầu tiếp.

_ Hở, tính gạt ai mô, nón đẹp và tốt thế chừ, chắc chắn cũng phải tới 15 đồng hèo!

Ông giơ ngón trỏ ra, lắc qua lại nói.

_ Không . Mất . Tiền !!

_ Hồng mất tiền? Ồ ~ lại là xài đồ cũ của sinh viên hở?

Bác quản lý hừ một tiếng nói:

_ Sinh viên? Tôi làm quái gì phải nhặt đồ cũ của sinh viên xài!

Những người kế bên đều bật ra một tiếng “Xạo!”

Chân mày ông bèn nhếch lên, nói:

_ Tôi gạt mấy người làm gì? Cái này ấy à, là đồ hồi lộ người ta tặng tôi đó!!

__ Hối lộ gì hử?

__ Hi hi, mấy ngày trước tôi đi tuần đêm, đụng phải một người trèo tường đi gặp tình lang! Nên nhân dịp đòi đó ~

~Nói rồi ông nở nụ cười nham nhở đến lạ kì.

__ Ý da, trèo tường? Lại là một cậu trai nữa mô? Không phải tôi nhiều chuyện, nhưng mấy chuyện rứa đừng làm nữa, trường ni có quy định ra đó hèo!

__ Ông có biết người trèo tường là ai không?! Rồi có biết cậu ấy tìm gặp ai hông mà nói!

Bác quản lý giọng khinh khỉnh đáp.

__ Ai vậy ai vậy!! – Thím bán gà đứng kế bên chen miệng vào hỏi.

Cũng không trách được bà, làm việc trong căn tin phải nói là buồn chán chết được, không đi nghe ngóng hóng chuyện thì lấy gì mua vui cho đời thêm tươi? Chả phải có một câu nói rằng “chỉ duy tám chuyện, mới giải được sầu!!” đó sao?

Bác quản lý liếc nhìn xung quanh cảnh giác, nhận ra bản thân đã bị mọi người trong căn tin bu lấy thành một vòng tròn, một chút sĩ diện hão đã được thảo mãn, bèn tăng hăng nói.

__ Không biết chứ gì?! Người trèo tường chính là cậu thợ điện mới đến làm ở tòa nghệ thuật đó!!

__ Tiểu Lữ?! – Mọi người đồng thanh thốt lên một cách kinh ngạc.

Bác đầu bếp phụ trách xào cơm chiêm về mặt tiếc rẻ nói.

__ Tiểu Lữ, đứa trẻ này á à, quả thực rất tốt, tuổi thì trẻ, lại biết chịu làm chịu khó, việc nào ra việc nấy, cần mẫn siêng năng, không chủ nghĩa cộng sản cũng chẳng thối phồng khoa trương..... í lộn, ý tôi là, cậu này rất khá, không ngờ cậu ấy... cậu ấy lại...

Dì bán cơm tiếp lời.

__ Đúng vậy, không ngờ cậu ấy.. cậu ấy cũng... cũng biết trèo tường!!

Tất cả gật đầu.

Cô bé phụ trách gấp thức ăn nhếch nhếch môi nói:

__ Thì đó, ban ngày ban mặt không thể gặp tình lang, nên phải canh đêm hôm mà đi, anh ấy lại đẹp giai thế, lỡ lúc trèo tường té ngã thì biết sao đây hả!!

Mọi người gật đầu.

Bác múc canh sốt ruột hỏi.

__ Vậy chứ tình lang của Tiểu Lữ là ai? Năm mấy rồi?

Bác quản lý nở nụ cười bí mật sắp được bật mí

__ Hừm hừm... nói mọi người biết, người đó là Đơn Nhất!

Hai chữ “Đơn Nhất” vừa được thốt ra, tất cả giật nảy người kinh ngạc! Vội vàng lùi lại 3 bước, đồng thanh hỏi.

__ Cái gì? Đơn Nhất!!

Thím bán gà hỏi:

__ Đơn Nhất mà ông nói, chính là cái cậu mỗi lần đến đây mua gà đều đòi tôi quét tương ớt, sốt mayonnasei lên, còn khăng khăng đòi tôi phải rắc bột tiêu với bột wasabi lên cho bằng được ấy hả?

Bác quản lý buồn bã gật đầu

Bác múc canh hỏi:

__ Đơn Nhất mà ông nói, chính là cái cậu chan canh lên cơm, sau đó còn nói là đang ăn cháo ấy hả?

Bác quản lý gật đầu một cách nặng nề.

Dì bán cơm hỏi:

__ Đơn Nhất mà ông nói, chính là cái cậu mỗi lần đến đây mua cơm đều chỉ lấy cơm, không lấy thức ăn ấy hả?

Bác quản lý đau đớn gật đầu.

Cô bé phụ trách gấp thức ăn hỏi:

__ Đơn Nhất mà ông nói, chính là cái cậu mỗi lần đến gọi món đều bắt cháu phải nhắc đi nhắc lại 5 lần tên 20 món ăn ấy hả?

Bác quản lý gật đầu một cách đau buồn.

__ Đơn Nhất mà ông nói, chính là cái cậu một tuần trước ăn mặc như cái cây chạy đến căn tin phá đám ấy hả?

Bác quản lý câm lặng gật đầu

....

Trong nhất thời, tất cả nức nở khóc òa.

.....

.....

.....

Nếu như xét về mức độ giác ngộ tư tưởng của nhân viên, những người trong căn tin của học viện nghệ thuật mà xưng “Thứ hai toàn trường” thì cũng chỉ có nhân viên căn tin của khoa y là dám vỗ ngực xưng đệ nhất mà thôi.

Chuyện là, nếu bạn làm việc trong căn tin khoa y, thì bạn phải tập chấp nhận việc một cô bé vẻ ngoài xinh xắn đáng yêu mở miệng nói “xin cho cháu một phần bắp tay xối mỡ” hoặc một anh đẹp giai manly hỏi “Xác cá chim chết kia bán sao?”

Còn ở căn tin học viện nghệ thuật thì... chỉ cần bạn chấp nhận được một cặp giai nhân đồng tính, vừa ôm vừa “mút nhau” ngay giữa căn tin, thì vạn sự ok hết.

Ví dụ như cô bé phụ trách gấp thức ăn, lúc mới tới đây thấy một cặp g*y âu yếm thân mật với nhau đến chọn món, cô bị dọa mém xỉu, giờ hả, dù các bạn g*y có đứng trước mặt cô vừa “đá lưởi” với nhau vừa gọi món, cô cũng vẫn có thể thản nhiên lần lượt đọc tên các món ăn ra, sau đó cười tươi hỏi “các anh dùng chỉ?”

Lại nói đến thím bán gà, khi mới đến làm ở đây thấy hai cậu trai đút gà cho nhau ăn, kết quả bệnh tim tái phát, bây giờ ấy à, bà có thể cười tươi nói “Ai da, ăn xong một miếng thì mua thêm miếng nữa, cứ từ từ, từ từ đút nhau ăn nha ~ ~”

Bác đầu bếp... sở trường món “Bông cải xào hoa lan tây” với “lạp xưởng xào thịt”, món “bạch tuộc xào mực” cũng rất đáng để thử...

Dì bán cơm... thì đưa ra “Combo g*y love”...

Bác múc canh... ghi băng rôn quảng cáo là “chỉ có đút nhau uống thì mới thấy canh ngọt!”

... Giác ngộ tư tưởng, chính là thế này đó, được hình thành và luôn được đặt trong tình thế bị dọa sợ, kinh hãi, nó phát triển, lại phát triển, sau đó chớp lấy thời cơ bay cao bay xa, lại bay xa... cứ như vậy, là nó được nâng cao à.

.....

.....

.....

— Được! Vì Tiểu Lữ! Chúng ta sẽ chiều theo thằng nhóc ranh Đơn Nhất một lần!

~~**

~~Đơn Nhất lại choàng chiếc khăn choàng “da cây” của mình bước vào căn tin mua cơm.

Cậu chạy đến chỗ mua thức ăn, hỏi:

— Hôm nay có món gì

— Hôm nay có rất nhiều món! – Cô bé phụ trách gấp thức ăn nói – Có đậu que xào, đậu que xào, đậu que xào, đậu que xào, cà tím nhồi thịt sốt cà, cà tím nhồi thịt sốt cà, cà tím nhồi thịt sốt cà, cà tím nhồi thịt sốt cà, cà tím nhồi thịt sốt cà, cà ri gà, cà ri gà, cà ri gà, cà ri gà, cà ri gà, cà ri ...

— Thôi thôi, được rồi, cho tôi nửa phân* cà ri gà, thêm nửa phân đậu que xào! 3 lượng cơm trắng!

Đơn Nhất vội vàng ngăn chặn công việc báo tên món ăn của cô bé.

— Được! Một phân cà ri gà, một phân đậu que xào, 6 lượng cơm trắng! – Cô bé nhanh nhẹn gấp ra phần cơm gần 2 lượng.

Đơn Nhất cầm đĩa thức ăn bước đi, trong lòng khó hiểu, tự nhủ thầm: Cô bé này bị gì rồi, sao tự dưng ỉnh phần cơm gấp đôi, trong khi giá tiền không tăng? Nào chạm mạch sao ta?

Đơn Nhất tiếp tục choàng tấm “da cây” tay cầm đĩa đi mua canh.

— Cho cháu một chén canh. – Đơn Nhất nói

— Không vấn đề! – Bác bán canh múc ra một chén canh, rồi cứ thế rưới lên “tháp cơm” của Đơn Nhất – Cháo của cậu xong rồi đó!

Đơn Nhất tiếp tục choàng “da cây” tay cầm phần cơm đang tí tách nhiều canh đi mua gà.

— Cho cháu 1 sườn gà! – Đơn Nhất nói.

— Ok!

Thím bán gà nhanh lẹ lấy ra một sườn gà đã xối mỡ, lẹ làng quét tương cà tương ớt lên trên, rồi rưới tiêu với bột wasabi lên, sau đó mỉm cười hỏi.

— Cậu trai, thím đây còn có 13 loại sốt chấm, cậu có muốn không?

Không đợi Đơn Nhất trả lời, bà bèn nhanh chóng rưới hết 13 loại đó lên gà, rồi đặt lên “tháp cơm” của cậu.

Kết quả, cân bằng bị phá vỡ... sườn gà lặn xuống... Bộp ... rớt ngay trên khăn choàng “da cây” của Đơn Nhất.

Tay Đơn Nhất bắt đầu run run...

Lúc này... tháp cơm... đổ xuống...

Tất cả ập ngay lên khăn choàng...

.....

.....

.....

“Bà xã... mọi người trong căn tin bắt nạt anh.....”

.....

.....

.....

__ Haiz, mọi người biết không? Hôm qua lúc đi tuần tra đêm, tôi lại thấy Tiểu Lữ mang theo chiếc balô to của cậu ấy vào KTX tìm Đơn Nhất nữa rồi!

27. Chương 27: Trèo Cao Sửa Đền

Lại đến một tiết học lịch sử nghệ thuật.

Ngài giáo sư già (chính là người bị bài luận “Khuyên hướng đồng tính luyện ái giữa Millet và Gostave” của Đơn Nhất dọa cho bệnh tim bộc phát) về mặt rạn rỗ đang đứng trên bục giảng về sự ra đời của các bức tranh vẽ trên đỉnh giáo đường.

__ Được rồi, bây giờ tôi sẽ ọi người xem mấy bức tranh vẽ trên đỉnh giáo đường nổi tiếng trên thế giới. – Giáo sư vừa nói, vừa cúi người xuống bấm bấm gõ gõ trên máy tính.

Bấm bấm gõ gõ...

Lại gõ gõ bấm bấm...

__ À ừm, các bạn đợi tôi chút ... – Giáo sư rút ra khăn tay chậm chậm mồ hôi.

Đợi chút...

Lại đợi thêm chút...

Giáo sư đi gấp ra cửa, lớn tiếng hét:

__ Tiểu Lữ ~ ~ cậu nơi mô ~ ~ nhân dân của cậu ~ ~ cần cậu ~ ~ ~ ~

**

~~Đơn Nhất gỡ tấm khăn choàng trên người xuống, kê lên bàn ngủ.

Từ khi biết “nho nhỏ” là nam, cậu rất tích cực lên mạng tìm kiếm thông tin về giới đồng tính. Đầu tiên là mang mấy cuốn sách của Mạc Ngôn mà trước kia cậu chỉ lướt sơ qua đọc kỹ lại lần nữa, lại lên Baidu tìm mấy tài liệu dạy cách quan hệ giữa nam với nam (ví dụ như: “Hãy cho cục cưng của bạn một đêm không ngủ”, “Sự tuyệt vời của các đạo cụ nhỏ”, “Tình yêu, là được sinh ra từ chuyện gối chăn”) mỗi đêm cậu đều lần mò trên mạng đến rất khuya, dẫn đến ban ngày thiếu ngủ, tinh thần không đủ, vậy nên mấy buổi học ban ngày đều được cậu dùng để ngủ bù.

Đơn Nhất đang kê đầu ngủ ngon lành, thì nghe đâu đó có tiếng hét kinh thiên động địa:

__ Tiểu Lữ ~ ~ cậu nơi mô ~ ~ nhân dân của cậu ~ ~ cần cậu ~ ~ ~ ~

~... Không muốn tỉnh giấc cũng không được.

Cậu mơ mơ hồ hồ từ trên bàn góc đầu dậy, dụi dụi mắt, trong cơn mơ màng cậu như thấy bóng ai đó đứng cạnh cửa phòng học mỉm cười nói:

__ Giáo sư à, ngài đừng gấp, rốt cuộc là có chuyện gì?

Giọng nói đó, thấp thoáng bên tai, tựa như tiếng ca vọng từ chín tầng trời cao kia.

Tiên tử! Là tiên tử !!!

Chỉ thấy một con kappa già (chính là ngài giáo sư già hói đầu) giơ hai tay ra nắm lấy tay của tiên tử, giọng điệu khẩn thiết nói:

__ Tiểu Lữ à, cậu mau lại xem xem, máy chiếu không dùng được !!!

Vị tiên tử đó khẽ gật đầu, bay~ bay~ bay~ bay đến chiếc bàn đặt máy tính ở ngay bục giảng, cúi đầu xem xét. Sau đó lại bay~ bay~ bay~ bay ra khỏi phòng.

Tiên tử, tiên tử đâu rồi?

Mọi người thông cảm, khi vừa mới tỉnh ngủ thường thì chỉ số IQ của bạn Nhất ca giảm xuống gần bằng với loại động vật nào đó.

Ngay khi Đơn Nhất sốt ruột muốn biết tiên tử đã hạ phàm đến chốn nào, thì tiên tử đã quay trở lại.

— Tiểu Lữ, phiền cậu rồi!! – Kappa già giọng đầy thành khẩn nói.

Tiên tử vẫn còn đang đứng ngoài cửa bèn cười nói:

— Không phiền không phiền, chỉ ít phút thôi là sửa xong ngay. – Vừa nói, tay vừa đặt balô xuống đất đánh cái “cộp”, nghe âm thanh, có lẽ trong đó chứa toàn dụng cụ bằng kim loại.

Tiên tử quay người đi, từ bên ngoài phòng học vác một cái thang gấp đi vào, rồi nhanh chóng mở ra đặt lên sàn, người tựa vào thang cười nói:

— Giáo sư tiếp tục giảng đi, cháu sửa của cháu, ngài cứ giảng của ngài.

Tiên tử cầm tua vít trong tay, trông rất giống hình ảnh của một nữ vương cơ khí.

~~**

~~Vệ Quốc cởi áo khoác, lộ ra chiếc áo len không tay bên trong.

Anh rất thích mặc như vậy, áo sơ mi bên trong rồi khoác thêm áo len không tay ở ngoài, vừa giữ ấm lại trông rất thanh lịch.

Anh lấy một chiếc túi nhỏ chuyên dụng của thợ điện tử trong balô ra, thất quanh eo, lại lấy đinh ốc tua vít nhét vào trong đai, chuẩn bị sẵn sàng.

Sau khi xác định thang gấp đã được đặt vững, Vệ Quốc bắt đầu trèo lên, ngồi lên đỉnh của cầu thang, máy chiếu vừa vịn nằm ngay trước tầm mắt của anh.

Máy tính không vấn đề, vậy thì chỉ có thể là do máy chiếu không kết nối được với máy tính, nên hình ảnh không thể chiếu lên được. Theo anh đoán, có lẽ dây điện ở chỗ nào đó bị đứt mà ra.

Vệ Quốc ngồi trên thang chăm chú sửa máy, Đơn Nhất (vẫn trong tình trạng chưa tỉnh) dưới này nở nụ cười ngu ngơ: hi hi, body của tiên tử trông tuyệt quá...nếu mặc vậy có lẽ còn tuyệt hơn nữa.

Chúng ta cũng không thể trách Đơn Nhất một dạ hai lòng, trách cậu đã có “nhỏ nhỏ” còn thêm muốn người khác. Đàn ông mà, là vậy đó, lúc còn nhỏ xíu xiu đã bắt đầu ảo tưởng có một ngày bản thân sẽ như Đồng Vinh cưới được thất tiên nữ, hoặc nói thẳng ra là muốn có mảnh tình cụ tử như Nobita với Xuka, Mikey và Minnie, Putin với Lyudmia..... cho dù người nam nhân đó sinh ra đã là một g*y, thì chắc chắn họ cũng đã từng mơ ước muốn có được cuộc sống ngọt ngào hạnh phúc như gấu winne với chú hổ tigger

Mơ ước, ảo tưởng, vọng tưởng — just a day dreaming!

Ước mơ cũng chỉ là mơ ước!

~~**

~~Vệ Quốc cúi đầu lấy dụng cụ được móc quanh eo, vừa vịn trông thấy nụ cười dâm tà của Đơn Nhất (vẫn trong tình trạng chưa tỉnh)

Anh trừng mắt nhìn cậu: m* nó nhìn gì mà nhìn, nghe giảng kìa!

Đơn Nhất (vẫn trong tình trạng chưa tỉnh) hí ha hí hửng: tiên tử đang mày qua liếc lại với mình...

Vệ Quốc lại trừng mắt cậu: m* nó còn nhìn nữa! Bộ mắt lé hử!!

Đơn Nhất (vẫn trong tình trạng chưa tỉnh) cười toe toét, mặt mày tươi rói: hi hi, mắt của tiên tử biết nói kìa...

Vệ Quốc thấy hù dọa vô hiệu, bèn cầm cờ lê dứ dứ về hướng Đơn Nhất (phiên bản chưa tỉnh) hù dọa: còn nhìn nữa, nhìn nữa thì tôi ném cái này xuống giờ!

Đơn Nhất (phiên bản chưa tỉnh) cười đến tít cả mắt: tiên tử muốn tặng mình tìn vật định tình...

Vệ Quốc tức đến muốn phát khùng: sao tự dưng cậu ấy lại chạm mạch ra nữa rồi?

Ngài giáo sư già đứng phía dưới tức muốn hộc máu: xem đi, xem đi! Hai người đó lại bắt đầu mày qua mắt lại liếc mắt đưa tình nữa rồi!

Vệ Quốc nhân lúc giáo sư quay người qua viết bảng, lục túi kiểm đồ ném Đơn Nhất, xem có thể ném tỉnh cậu không.

Cờ lê? (trọng lượng: một kí mấy gần hai kí ß cờ lê loại lớn bằng thép)

Không được, ném xuống âm thanh sẽ rất lớn.

Tua vít? (Trọng lượng: dù sao cũng không nặng lắm)

Không được, cái này anh còn phải xài.

Bút thử điện?(trọng lượng: rất nhẹ)

Không được, anh không thể rời khỏi nó.

.....

.....

.....

(tác giả: không nỡ ném thì nói đại không nỡ đi, còn bài đặt tìm lý do lý trấu)

Cuối cùng lấy ra miếng đệm lót trong đỉnh ốc (trọng lượng:) ném xuống đầu Đơn Nhất.

— Ai lấy đồ ném ta hả? ! – Giáo sư tức sôi máu hét.

Vệ Quốc vội vàng ngồi nghiêm chỉnh lại sửa máy chiếu một cách rất chi là nghiêm túc.

~~**

~~Thời gian trôi qua một lúc lâu, Đơn Nhất mới dần dần tỉnh lại

Ý? Sao bản thân cậu lại cứ nhìn Lữ sư phụ suốt vậy ta?

Ý? Lữ sư phụ đang làm gì đó?

Ý? Lữ sư phụ đang sửa máy chiếu!

Ý? Ra Lữ sư phụ là thợ điện!

Ý? Tay của Lữ sư phụ linh hoạt quá đi

~Ý? Tay Lữ sư phụ trắng trẻo mịn màng ghê...

Muốn bàn tay trắng trẻo đó của Lữ sư phụ giúp cậu làm chuyện đó ghê...

Muốn...

Muốn quá đi...

Muốn quá đi muốn quá đi....

Một cảm giác sốt ruột bức bối dâng trào trong cậu — muốn Lữ sư phụ....!

Đơn Nhất không nhìn Vệ Quốc nữa, xé một tờ giấy trắng từ quyển tập ra, viết vội mấy chữ lên, vò mẩu giấy lại nắm trong tay.

~~**

~~Vệ Quốc nhanh chóng sửa xong máy chiếu, lúc vác thang gấp đi ngang qua Đơn Nhất, Đơn Nhất nhét một mẩu giấy vào tay anh.

Vệ Quốc khựng người lại, định ném tờ giấy đi theo phản xạ, nhưng Đơn Nhất nhất mực không chịu cho anh ném, hai người ở đó nín nín kéo kéo, ngài giáo sư tăng hắng ho vài tiếng.

Vệ Quốc không dám nói gì, mặt đỏ bừng cầm mẫu giấy đi ra.

Rời khỏi phòng học, Vệ Quốc găng trấn tĩnh lại, tay run run mở giấy ra xem.

.....

.....

.....

Vệ Quốc vò nát tờ giấy ném vào sọt rác kế bên, tức giận bước đi đầu không ngoảnh lại.

.....

.....

.....

Trên tờ giấy đỏ ghi như sau:

“Lữ sư phụ, anh có biết hàn đồ không? Anh có thể giúp em làm bài tập điêu khắc cuối kì được không?”

28. Chương 28: Kì Thi Cuối Học Kì (thượng)

Đơn Nhất ghi giấy nhờ Vệ Quốc giúp làm bài thi, không phải là không có lý do của nó.

—— Sắp kết thúc học kì rồi.

Cuối học kì đồng nghĩa với việc một đồng kì thi lớn nhỏ lũ lượt kéo đến, mà đối với sinh viên học viện nghệ thuật thì quan trọng nhất chính là kì thi chuyên ngành của họ.

Vì kì thi này, bọn sinh viên thường ngày chỉ biết ăn với chơi quay ngoắt 180 độ, bán sống bán chết lao vô luyện tập: bên này một bạn tập đàn piano “bản hòa tấu những ngôi sao nhỏ”, bên kia thì nguyên dàn nhạc cụ dân gian như đàn tì bà, hồ cầm, sáo, lâu lâu lại nghe vọng từ đâu đó nguyên dàn hợp xướng “Hoàng hà đại hợp ca”, đồng thời bạn còn có thể nghe được tiếng trống gõ loèng xoèng cách đó không xa

Trong khu rừng nhỏ, dưới bóng cây có người kéo violon, bên cạnh là một bạn khác đang dựng giá vẽ vẽ cây.

Xen lẫn vào đó là tiếng luyện giọng a a ô ô vang ra từ tòa học thanh nhạc, sinh viên trong phòng tập nhảy thì cứ gọi là điên cuồng tập xoay, tập múa, tập nhảy...

Vệ Quốc cũng đã ở trong trường này được một học kì rồi, giờ mới cảm nhận được chút thứ gọi là “nghệ thuật”.

Anh đã dò hỏi qua sinh viên học ngành điêu khắc, được biết nội dung thi cuối kì của bọn họ là làm một tác phẩm điêu khắc không giới hạn chủ đề, hình thức.

Hầu hết bài thi của mọi người là được làm từ thạch cao, nhưng Đơn Nhất thì làm sao mà làm theo lối thông thường như thế, anh nghĩ, chắc là Đơn Nhất sẽ sử dụng kim loại để làm bài đây..

~~**

~~Nghệ thuật điêu khắc bây giờ đã không còn chỉ gói gọn trong những vật liệu như thạch cao, gỗ, đá nữa, như mấy bức tượng điêu khắc trong thành phố, tất cả đều được làm từ kim loại. Đơn Nhất muốn tác phẩm lần này sẽ được làm từ các sợi thép được nối hàn lại, nhưng cái khó là cậu không biết hàn, do hôm trước thấy Vệ Quốc trèo cao sửa máy, cậu mới biết được hóa ra anh vốn là thợ điện, nên mới nảy ra ý nghĩ muốn nhờ anh giúp cậu hoàn thành bài làm cho kì thi cuối kì.

Thợ hàn với thợ điện là khác nhau xa, nhưng Nhất ca nhà ta hoàn toàn không phân biệt được sự khác nhau đó, mà cũng may, trên thực tế Vệ Quốc cũng là một thợ hàn.

~~**

~~Buổi tối.

“Nho nhỏ, đừng nói xem anh có phải là người dễ khiến người khác ghét không?” – To to hỏi với giọng điệu rất nghiêm túc.

“À ừm... cái này... chúng ta phải xét 2 mặt của một vấn đề...” – Nho nhỏ ngập ngừng trả lời.

“Hu hu... thì ra ngay cả cứng cũng ghét anh!” – To to khóc thút tha thút thít.

“Không có không có, sao bà xã lại ghét ông xã được!” – Nho nhỏ vội vàng an ủi.

“Nhưng anh cảm thấy Lữ sư phụ rất là ghét anh!” – To to nói giọng chắc nịch.

“Làm sao mà có chuyện đó được! Anh đừng nghĩ vậy!” – Nho nhỏ muốn giải thích mà lực bất tòng tâm.

“Thế sao anh ấy lại không trả lời tin nhắn của anh?” – To to hỏi với giọng đầy nghi hoặc.

“Tin nhắn gì?” – Tim nho nhỏ đập thành thịch.

“Ừm, Nho nhỏ cứng chắc không biết, bài thi cho kì thi cuối kì của anh cần hàn kim loại, hôm đó anh hỏi Lữ sư phụ có thể giúp anh không, nhưng mãi mà không thấy anh ấy trả lời, sau đó anh phải lần hỏi nhiều người mới có được số của Lữ sư phụ, mấy ngày nay anh ngày nào cũng nhắn tin nhờ anh ấy giúp, nhưng đến giờ anh ấy vẫn không trả lời gì cả.”

Vệ Quốc hóa đá một hồi, nói:

“Ông xã nói... mỗi ngày? Gửi tin nhắn?”

Đơn Nhất trả lời:

“Nho nhỏ, đừng ghen, 3 ngày nay anh cũng chỉ mới gửi năm sáu chục cái tin à.”

....

Lúc đầu Vệ Quốc mua đến 2 sim số, một cái là số tình nhân còn cái kia số thường, vì suốt ngày suốt đêm toàn tám với Đơn Nhất nên cái sim thường kia hầu như không đụng đến, giờ nghĩ lại... năm sáu mươi cái tin nhắn...

Vệ Quốc luống ca luống cuống thay sim, vừa mới mở máy thì điện thoại liền rung lên bần bật.

Anh ném di động lên giường trơ mắt ra nhìn nó rung, đợi cho đến khi hết rung thì thôi.

Chiếc di động rung lên liên hồi, cũng được khoảng 5 phút, mới chịu nằm im. Vệ Quốc cầm lên xem, giở, 57 cái tin nhắn!

Vệ Quốc mở một tin nhắn ra xem.

“Lữ sư phụ ~ em là Đơn Nhất nè ~ anh rất cuộc là có chịu đồng ý lời đề nghị của người ta không ~ ỉ”

.....

Vệ Quốc lại mở một tin khác coi.

“Lữ sư phụ ~ giúp em đi mà ~ người ta thực rất cần anh đó ~ “

.....

Vệ Quốc lại mở một cái khác.

“Lữ sư phụ ~ Tại sao không trả lời ~ người ta cứ ngóng mãi hồi âm của anh ~”

.....

“Người ta không có anh là không được!! Lữ sư phụ! Giúp đi mà ~ ~ nha nha, xin anh đó!!”

.....

Vệ Quốc cơ hồ như có thể thấy được hình ảnh Đơn Nhất khẽ nhúu mày, ra vẻ yếu đuối thẹn thùng bấm mấy dòng tin này. Anh thật sự không hiểu, một nam sinh viên bình thường, bề ngoài cũng đẹp giai manly khôi ngô tuấn tú lắm chứ, sao lại có thể trưng ra cái giọng điệu như thế kia, làm như bản thân là một đóa hoa nhỏ cần bảo vệ không bằng? Nếu anh mà không quen biết Đơn Nhất, đọc mấy bức tin nhắn này thế nào cũng lầm tưởng cậu có với Tuyết Quân là đồng loại, nhưng vấn đề ở đây là anh biết Đơn Nhất ...

Ờ... cuối cùng anh cũng không nén được, nôn một bầy ra sàn.

Di động lại tiếp tục vang lên:

“Lữ sư phụ ~ coi như em van xin anh mà! Đồng ý với em đi!”

Vệ Quốc cầm điện thoại lên tay run run bấm tin trả lời:

“Được được được, cậu muốn gì cũng được! Chỉ cần đừng có gửi mấy tin nhắn quấy rối tôi nữa thì cậu muốn gì tôi cũng làm cho cậu hết!”

~~**

~~Đơn Nhất “mặc” tấm khăn choàng “da cây” của mình đi gặp Vệ Quốc, sau khi nói với anh câu “bản vẽ nằm trong laptop ở KTX của em”, bèn kéo vệ Quốc đi theo cậu đến KTX.

Đây là lần đầu tiên Vệ Quốc từ cổng chính đi vào KTX của Đơn Nhất giữa lúc thanh thiên bạch nhật như thế này.... Trời tường trời riết quen rồi nên giờ thấy hơi kì kì.

Bác quản lý trông thấy bóng hai người từ xa đi về hướng này, mắt bỗng rực sáng, cũng không mở miệng nói gì, chỉ là nở nụ cười phải gọi là hơi bị “ba chấm” với hai người, rồi lại đưa tay rờ rờ chiếc nón len trên đầu. Hai động tác này của ông khiến Vệ Quốc bỗng thấy sơn gai ốc toàn thân, đi mà hai chân cứ quỳnh lại mém chút nữa đi thành một hàng.

Đơn Nhất đi kế bên còn hỏi:

_ Ai ya, Lữ sư phụ, ra anh cũng biết bác ấy hả? Bác bảo vệ này tốt lắm đó, mấy ngày trước còn khen khăn choàng của em đẹp nữa!

Vệ Quốc không trả lời, chỉ cúi gằm mặt đi thẳng.

Khi đi ngang qua tầng 3 Vệ Quốc thấy một bạn trai đè một cậu trai khác trông rất dễ thương lên tường và cứ thế mà “gặm mút” cổ con nhà người ta, cậu trai kia còn ư ư rên rỉ nói:

_ Ừm... anh hứa với em rồi đó nha, phải mua lại một bộ chăn màn ra giường hình gấu Winnie cho em...

Bạn trai kia ậm ừ nói:

_ Em... bộ lúc trước của em đâu?...

Chỉ thấy cậu trai mặt đỏ bừng lên, ngượng ngập nói:

_ ... Không phải, không phải nó đã bị dính máu hồi cái lần đầu tiên rồi sao.... nên em vứt nó rồi...

Vừa nghe đến đây, Vệ Quốc sực nhớ đến tấm ra giường hình gấu winnie trên giường của mình, ở ngay chính giữa có một đốm máu đen thẫm.

Mặt Vệ Quốc trắng bệch đi, anh nghĩ: đã đến lúc cần thay ra giường rồi.

~~**

~~Đến cửa phòng KTX của Đơn Nhất, cậu mở cửa đi vô, Vệ Quốc cũng vào theo, không thể không nói, căn phòng sạch sẽ hơn anh nghĩ.

Đơn Nhất khởi động laptop của mình, mở một phần mềm ra, trên đó là một hình điêu khắc lập thể đã được dựng thành 3D.

Đó là một cơ thể người được dựng bởi các đường cong bằng thép quây quanh, các đường cong ấy chính là những đường cơ bản tiêu chuẩn trong vẽ phác thảo, những đường cong đó hợp lại làm hiện ra đại khái hình thể và động tác của một người. Có thể thấy đó là một nam nhân ngồi nghiêng trên ghế, hai chân bắt chéo lại, tay chống cằm, vấn đề là toàn bộ tác phẩm không có sự hiện diện của “chiếc ghế”, chỉ có một “người” ngồi nghiêng ngay đó, thứ duy nhất liên kết với bực kê chính là một ngón chân của “người” đó thả xuống khi ngồi bắt chéo chân trên chiếc ghế cao cao kia.

Apple không thẹn là nhãn hiệu máy tính thiết kế chuyên nghiệp, cộng thêm phần mềm 3D chuyên dụng, mô hình được dựng trông rất sinh động, hơn nữa còn có thể xoay chuyển 360 độ.

Vệ Quốc rê chuột xem một cách chăm chú, quan sát kỹ sự chuyển hướng của các đường cong. Những đường cong đó chính là các sợi thép, và mối hàn chính là nơi mà các đường cong gặp nhau.

— Trọng tâm...

— Trọng tâm không thành vấn đề, em đã nhờ mấy sư huynh đệ bên khoa vật lý tính dùm em rồi.

— Vật liệu...

— Em cũng chuẩn bị xong rồi, nửa thân trên thì dùng loại thép nhẹ, còn nửa thân dưới thì dùng loại nặng hơn.

— Thời gian...

— Tất nhiên là càng nhanh thì càng tốt, tốt nhất là có thể xong trong 2 tuần.

— Tiền thù lao...

— Phiền Lữ sư phụ thì đương nhiên thù lao không thể ít rồi.

Đơn Nhất nói rất thành khẩn, Vệ Quốc nghe mà lòng vui phơi phới.

Vệ Quốc cười tươi nói:

— Ok, công việc này tôi nhận.

Anh em ruột thịt với nhau còn tính toán rõ ràng, huống chi là người tình trong bóng tối, tiền thì càng phải đưa rồi.

~~**

~~Bắt đầu từ ngày hôm sau, sau khi Vệ Quốc làm xong công việc đều đi đến bãi đất trống của trường hàn thép sợi, thân là tác giả, Đơn Nhất tất nhiên cũng ở kề bên “đốc thúc chỉ đạo”, đồng thời chỉnh sửa lại vài vấn đề xuất hiện trong thao tác thực tế.

Lữ Vệ Quốc quả không hổ là Lữ Vệ Quốc, tay nghề rành rành ra đó, chỉ hơn 1 tuần đã hoàn thành xong công việc mà Đơn Nhất vốn nghĩ là cần đến 3 tuần mới xong, vì cái này đến 5kg thép sợi mỏng, hàn hàn nối nối chỉ ít cũng phải đến hơn trăm mối hàn nối, lại phải rảo qua rảo lại tốn không ít công sức.

Vốn dĩ lúc này Vệ Quốc đã có thể lấy tiền xong “dứt áo ra đi” được rồi, nhưng anh không nhẫn tâm nhìn Đơn Nhất một mình ngồi đó mài mài chà chà đánh bóng các sợi thép, bèn chủ động giúp cậu làm, cuối cùng với lý do “chân vụng tay về đầu óc ngốc xít” anh đá Đơn Nhất qua một bên, kêu cậu ra bóng cây ngồi nghỉ, một mình anh cầm giấy nhám ngồi đó mài.

Tiếp đó là mài nhẵn đánh bóng mất hơn một tuần, trước sau tốn 3 tuần mới hoàn thành nộp lên trên, suýt chút nữa là không kịp hạn cuối nhận bài thi.

Mấy giáo viên dạy điêu khắc rảo vòng quanh tác phẩm mấy vòng, nhìn nhìn chỗ này rờ rờ chỗ kia, nghiên cứu hồi lâu, sau cùng mới nói với Đơn Nhất là:

— Tác phẩm rất khá đó, rất có trình độ.

Đơn Nhất đứng đó cười khiêm tốn, Vệ Quốc đứng kế bên cười tươi rạng rỡ.

Đến cuối cùng Vệ Quốc cũng không đòi Đơn Nhất tiền thù lao. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tên của bức điêu khắc đó là “Lữ Vệ Quốc”, toàn bộ tạo hình nhân vật đều dựa trên bản phác thảo khỏa thân lần trước của Vệ Quốc mà thiết kế.

Vệ Quốc nghĩ chẳng lẽ giờ mình lại đi đòi tiền của chính mình?

~~**

~~Tối đó Đơn Nhất gửi tin nhắn cho Nho nhỏ, tin nhắn ghi thế này này:

“Làm bức điêu khắc đó cũng đồng nghĩa Lữ sư phụ làm vì bản thân, nên hẳn nhiên là không quan tâm tiền bạc rồi, hi hi, không những vớt được một người lao động không công cho, lần này lại lấy được hạng nhất lần nữa, tiền học bổng anh lấy chắc rồi!”

Đọc xong tin nhắn anh tức mún ói máu, nhưng giờ cũng không thể nào mở miệng đòi tiền được nữa rồi.

Đây mới thực sự là cảnh giới tối cao của một con sói gian manh xảo quyệt.

29. Chương 29: Kỳ Thi Cuối Học Kỳ (hạ)

Sau khi thi xong môn chuyên ngành, tiếp đó là kì thi về các môn văn hóa.

Tuy mấy môn này không quan trọng lắm, nhưng dầu sao vẫn là sinh viên, thi thì vẫn phải thi, muốn trốn là điều không tưởng.

Mà trong mấy môn văn hóa thì môn khó nhất chính là lịch sử nghệ thuật, phạm vi vừa nhiều lại rộng, muốn “nhai” được nó phải tốn không ít công sức.

Mấy ngày này Đơn Nhất không có thời gian liên lạc với ‘Nho nhỏ’, suốt ngày phải ôm cái laptop ngồi đó “tụng”, mà dù cho có bấm tin nhắn thì cũng lâu lâu bấm vài ba câu đại loại:

“Anh học điêu khắc tại sao phải biết đến sự phát triển của tranh vẽ thủy mặc Trung Quốc chứ, hức!!!”

Vừa lúc Vệ Quốc đọc xong tin nhắn thì bỗng nghe tiếng gào khóc thảm thiết của ai đó vọng từ ngoài cửa sổ vào.

_Shit!!!!!! Mình là học vẽ tranh dầu, thế quái gì lại phải đi học ‘quốc vương và hoàng hậu’ là làm từ đồng ra chứ hả!!!

Quả là mỗi nhà mỗi cảnh mà, khó khăn không của riêng ai.

Vệ Quốc khuyên Đơn Nhất:

“Học đi học đi, dùng kiến thức để vũ trang đầu óc!”

Lát sau Đơn Nhất trả lời:

“Ok, mai anh đi cạo trọc đầu, xăm ‘thuyết tương đối’ của Einstein lên đầu luôn!”

~~**

~~Địa điểm thi chính là phòng học trong tòa nghệ thuật, Vệ Quốc đặt một chiếc ghế ở ngay trước cửa phòng mình, ngồi xuống, đợi Đơn Nhất.

Anh không biết số phòng thi của cậu, chỉ là ngồi đó ôm cây đợi thỏ, muốn xem thử xem cậu có đi ngang qua anh không.

Kết quả, Đơn Nhất thì không thấy đâu, chỉ thấy một đám người thất chí đi ra.

Thi xong anh vẫn, đứm thì đứng đó ngâm thơ:

_ Đề vừa phát xuống lòng tê tái

Đầu rối bông bong từ ngửi bay.
Dường như đã thấy ở đâu đó
Nhưng sao mình vẫn chẳng hiểu gì.
Thi nghe trắc nghiệm mù mịt đánh
Nhìn phần đọc hiểu lệ trào mi.
Ra khỏi phòng thi ngó bè bạn
Một lũ như nhau, lòng đón đau
Bài làm uất ương sai bê bết
Mặt mũi đâu gặp lại mẹ cha
Chờ ngày sau bằng vàng niêm yết
Kiếm sợi dây treo cổ xó nhà...

.....

Thi xong ngửi văn, người kia thì đứng đấy cảm khái:

— Ấm nước ơi, tại sao người khóc, có phải vì mông bị nóng quá chăng?

.....

.....

Môn thi cuối cùng là sử nghệ thuật, tuy thi không được tốt lắm, nhưng dù sao cũng đã qua, nên sinh viên chuyện trò với nhau cũng sôi nổi hoạt bát hơn.

Người này hỏi:

— Anh em, thi sao rồi?

Người kia cười đùa:

— Còn sao nữa? Thi vẫn rứa thôi chứ sao! M* nó, thi gì mà tao muốn học máu vì nó luôn, cuối cùng thì m* nó cũng xong!

.....

.....

.....

Vệ Quốc ngạc nhiên: khó đến vậy sao? Đơn Nhất liệu có qua được không? Mấy ngày trước còn nói sẽ lấy được hạng nhất, có khi nào nói trước bước không qua không ta?

Anh thay Đơn Nhất tính tới tính lui, nghĩ xuôi nghĩ ngược.

Cái này á, gọi là rảnh quá kiếm việc làm, nói văn vẻ đó là tự đeo gông vào cổ, chuốc phiền toái vào mình..

Nghĩ ngợi cả buổi trời anh vẫn là thấy không yên tâm, bèn đi đến văn phòng của giáo sư dạy sử xin tờ đề thi định đem về làm thử, giáo sư cứ vỗ vai anh khen ngợi

— Tốt tốt, Tiểu Lữ, rất có tinh thần chủ động học tập!

Vệ Quốc bị ông vỗ vai đến muốn nằm lăn ra đất luôn.

~~**

~~Vừa thi xong là Đơn Nhất đi về phòng lẫn ra giường ngủ, quyết tâm ngủ cho tan đi vết thâm quầng do mấy ngày nay thức đêm ‘sôi kinh nấu sử’ mà ra, để còn trở về hình tượng quân tử tuần tú hòa hoa phong nhã manly đẹp giai ngày nào..

Sau khi ngủ một giấc đã đời, cậu mới đi tắm rửa cạo râu dọn dẹp phòng ốc, nhìn căn phòng bị cậu ủ thành ổ heo, lại ngó đến cái giường cũng bị cậu ủ thành ổ heo nốt, cậu bất chợt cảm khái: Ay, ngủ một mình cô đơn quá đi, hai người ngủ mới gọi là mỹ mãn. Thiếu một người ngủ cùng cậu !

Nói trắng ra là, cậu thiếu một người giúp cậu dọn dẹp phòng ốc.

Bấm đốt tay tính toán, phát hiện cậu và UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ đã quen nhau được một học kì rồi, vậy mà vẫn chưa gặp mặt nhau, chẳng lẽ cứ vậy hoài sau? Không được!

Nghĩ vậy, cậu vội vàng lấy di động ra bấm tin nhắn gửi ‘Nho nhỏ’:

“Anh nói này, chúng ta gặp nhau đi!”

~~**

~~Ngay trước khi nhận được tin nhắn, Vệ Quốc đang ngồi tương tư Đơn Nhất, tục ngữ nói không sai: một kẻ biến thái không cô đơn, nhớ một kẻ biến thái mới cô đơn.

Anh đang ở đó cô đơn, thì tin nhắn của Đơn Nhất gửi đến: “Anh nói này, chúng ta gặp nhau đi!”

Nhìn dòng tin nhắn, Vệ Quốc không biết trả lời ra sao.

Gặp mặt?

Anh như vậy thì gặp sao đây? Người ta là sinh viên đầy tài năng, một nhà nghệ thuật tương lai, tiền đồ sáng chói; còn anh, cũng chỉ là một lao công quèn, ờ, là một lao công kiêm thợ điện thợ hàn đầu bếp hướng dẫn viên, lấy tư cách gì mà đi gặp người ta ?

Tình cảm của hai người, mang ra ánh sáng là chết ngắc liền.

Vệ Quốc trả lời:

“Mặt gì mà gặp, có gì hay đâu mà gặp, sao phải gặp hả?”

Ẩn dưới giọng điệu ngang ngạnh điệu ngoa kia là chút gì đó tự ti mặc cảm.

Đương nhiên là Đơn Nhất không thể trả lời rằng “Muốn có một người ngủ cùng anh”, nên cậu trả lời nghe rất chi là đường hoàng trong sáng như sau:

“Sau khi gặp mặt thì có thể làm rất nhiều chuyện đó. Ta gặp nhau rồi, thì có thể 24 giờ bên nhau, ban ngày tắm nắng, ban đêm xem sao, lãng mạn biết bao!”

Vệ Quốc cười nhạt: quả nhiên là người không cùng thế giới mà.

“Đó là cậu mạng tốt! Người mạng khổ như tôi, lúc đi tắm nắng, thì trước mắt chỉ có sao mà thôi!”

Lúc này Đơn Nhất mới nhận ra trong giọng điệu của ‘Nho nhỏ’ có gì đó kì lạ:

“Nho nhỏ, cưng sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

Vệ Quốc nhìn bức tin đó, mắt đỏ lên: Người này, vẫn còn quan tâm đến mình!

Nhưng vẫn cố nén nước mắt trả lời:

“Đơn Nhất, ta chia tay thôi.”

Đơn Nhất im lặng hồi lâu, đáp:

“Nho nhỏ, cưng sao vậy, đừng tùy tiện nói những lời thế này được không?”

“Ta chia tay thôi.”

Đơn Nhất cũng sôi máu lên:

“Chia tay? Cưng xem đây là cắt dưa hấu đấy hả, nói chia là chia?!”

Vệ Quốc không đáp lại, trực tiếp tắt máy.

~~**

~~Đơn Nhất nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu tại sao ‘Nho nhỏ’ lại muốn chia tay, cậu cảm thấy mình làm rất tốt, thương bà xã, cưng bà xã, việc gì cũng chiều theo bà xã, rành rành một đứa thê nô!

Nếu như nói theo kiểu đam mỹ thì cậu là trung khuyển công, còn bà xã là nữ vương thụ!

Còn nếu nói theo cách sexy chút, thì cậu là một đại M, bà xã là một tiểu S.

Tại sao bà xã lại muốn chia tay, chẳng lẽ do cậu vẫn không đủ trung khuyển không đủ M?

Cậu ở đây nghiêng răng nghiêng lợi thở ngắn than dài, ngấm ngía bản thân từ đầu tới chân, lại kiểm tra từ chân lên đầu, cuối cùng cũng vẫn không hiểu là bản thân cậu có vấn đề gì.

Cậu chỉ còn biết thở dài:

— Shit! Trời ghét người tài mà!

Sau đó lăn dài ra giường.

~~**

~~Vài ngày sau đó, do sắp nghỉ lễ, nên Tuyết Quân đặc biệt chạy đến chào từ biệt vệ Quốc, vì anh vẫn còn công việc chưa làm xong nên kêu Tuyết Quân vào phòng anh ngồi trước.

Tuyết Quân ngồi trên giường anh, nhìn tủ đầu giường trống trơn trong lòng không khỏi áy náy, nếu như không phải cậu lấy chiếc đèn bàn sinh thực khí của anh đi thì tủ đầu giường của anh cũng không đến nỗi trống trơn thế này!

Tay nắm chặt lại, cậu thầm nghĩ: Được rồi! mấy ngày nữa mình sẽ qua chỗ bán đèn xem xem, mua cái đèn bàn hình người nhỏ có đôi ng*c to đem tặng anh Lữ!

Ngay khi cậu đang nghĩ thì bỗng đâu một tiếng nhạc hay hay vang lên.

Kiss me good bye gone too soon

I did give you my heart can't deny

Hold on let go never sure

Only can make believe all this time

(By my side)

Ah~ nghe hay quá

~Không biết ai đang mở nhạc nhỉ?! Hay quá đi!

Chẳng lẽ là bên thanh nhạc?

Không đúng... nó ở rất gần đây thì phải...

.....

.....

.....

Ồ, ra là điện thoại của anh Lữ!

Anh Lữ không có đây, mình thay anh ấy bắt máy đi!

~~**

~~Tay Đơn Nhất run run cầm điện thoại lên gọi cho UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ— dù cho không thể gặp bà xã, thì nghe tiếng cũng được rồi! Tin nhắn nói không rõ, đối thoại bình đẳng trực tiếp là tiền đề của hạnh phúc!

Dù cho có là 1,2 đồng/phút! Cậu cũng phải gọi! Tiền này cậu ra chắc rồi!

Đợi cả buổi trời vẫn không thấy ai bắt máy, Đơn Nhất mặt mày ủ rũ, chẳng lẽ UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ lơ cậu luôn rồi sao?

Cậu cậu cậu cậu thăm rồi!!!

Ngay lúc cậu định tắt máy chạy đi khóc, thì đầu dây bên kia vang lên tiếng trả lời!

~~**

~~“Alô” – Chất giọng trẻ con của Tuyết Quân vang lên trong điện thoại.

“Alô?... cậu là...” – Đơn Nhất nuốt nước bọt – “Cậu là UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ phải không?”

“Anh nói cái gì?”

“Cậu có phải UU1001-từ-ngữ-thay-thế không?”

“Nói thực thì tôi cảm thấy UU1001-từ-ngữ-thay-thế của tôi không đến nỗi nhỏ lắm, nhưng Sơ Tiểu lại nói UU1001-từ-ngữ-thay-thế của tôi rất nhỏ” – Tuyết Quân trả lời với giọng ngập ngừng, mâu thuẫn.

“... À ừm, cậu có phải UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ thật không?”

“Tôi cảm thấy tôi không phải, nhưng Sơ Tiểu nói tôi phải.”

“Sơ Tiểu?”

“Sơ Tiểu đó! Anh có biết anh ấy không?”

“.....”

“Anh nói chuyện đi chứ!”

“Phong Sơ Tiểu, hội trưởng hội tài chính Phong Sơ Tiểu?”

“Đúng rồi, anh cũng biết anh ấy hả?!”

“Chẳng lẽ, cậu là Triệu Tuyết Quân?”

“Đúng rồi đúng rồi, tôi là Triệu Tuyết Quân nè!”

Đơn Nhất ở đầu dây bên kia khóc òa: chiến hữu, tôi xin lỗi cậu! Đã cướp bà xã cậu! Sở dĩ UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ không muốn gặp mặt tôi, đó là vì không muốn khơi mào chiến tranh giữa tôi với cậu!

Đây là bà xã gì thế này! Chỉ biết mãi nghĩ ỉn! Vĩ đại quá đi!

“Bởi vì cưng là Triệu Tuyết Quân, nên cưng mới không chịu gặp anh?... Hu hu hu, bà xã, anh đã không thấu hiểu sự khổ tâm của cưng, anh có lỗi với cưng nhiều nhiều!!”

“Hả? Ai là bà xã của anh?”

“Cưng đó! Bà xã, chuyện hôm trước là anh sai rồi, cưng đừng trách anh nữa! Là anh quá ngu ngốc!”

“Có phải anh gọi lộn số không? Hay là sót cao rồi?! Không thì là nào tích nước chạm mạch??? Ở đây không có bà xã của anh!”

“Bà xã, bà xã!!” – Đơn Nhất ghen ngào khóc.

Bà xã mắng cậu! Đang mắng cậu một cách thậm tệ! Hu hu hu!

“Anh đừng khóc nữa! Quả thật tôi không phải bà xã của anh, hay là thế này đi, tôi đi hỏi anh Lữ xem có biết bà xã của anh là ai không!”

“Anh Lữ?” – Đơn Nhất khựng lại.

“Chính là anh Lữ Vệ Quốc đó! Anh biết anh ấy hông? Anh ấy là lao công ở tòa nghệ thuật, di động này là của anh ấy đó!”

Đơn Nhất ngẩn người ra, sau khi tiêu hóa hết những lời của Tuyết Quân, cậu vội vàng cầm di động đưa ra trước mặt, trên màn hình đang hiện dòng chữ: Đang có cuộc gọi với ‘Liệt dương nho nhỏ’.

Cậu cầm điện thoại lên lần nữa, nhấn mạnh từng chữ hỏi:

“Cậu nói, DI . ĐỘNG . NÀY. LÀ . CỦA . AI?”

30. Chương 30: Ta Nói Chuyện Chút

Vệ Quốc cầm giẻ lau lau dọn toilet nam trên tầng 3, chính tại nơi đây, Đơn Nhất và giáo sư già so sánh UU1001-từ-ngữ-thay-thế với nhau, chính tại nơi đây, Đơn Nhất đã tiết lộ tên tài khoản baidu của cậu, cũng chính nơi đây, hai người đã có được mối liên hệ với nhau...

... mối liên hệ đó, cũng đã đến lúc cắt đứt rồi.

Vệ Quốc chậm chậm bước ra toilet nam, từ từ đi vào toilet nữ bên cạnh.

Trong toilet nữ, một bức tượng “David” màu vàng kim đứng đơn độc bên cạnh chỗ rửa tay, khiến anh nhớ đến “The thinker” do Đơn Nhất hóa trang trong lần gặp gỡ đầu tiên giữa anh và cậu.

Nhưng giờ đây “The thinker” không còn xuất hiện nữa rồi.

Thở dài, anh bắt đầu lau dọn bàn rửa tay.

Cô đơn quá.

~~**

~~_ Anh là , UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ phải không?

Nghe thấy giọng nói này, Vệ Quốc mở to mắt ngạc nhiên.

Trước mặt anh là khuôn mặt của “David” đang được phản chiếu trong gương.

Vệ Quốc lập tức xoay người lại, bức tượng “David” vốn dĩ phải đứng ở bậc kê giờ lại xuất hiện trước mặt anh.

Ở ngang eo “David” vàng kim được quấn một chiếc khăn nho nhỏ, cũng như ngày hôm đó, ngang eo của “The thinker” vàng kim cũng quấn một chiếc khăn y như vậy.

Lần này thì anh không hét lên, anh đẩy “David” ra, bước ra phía cửa. Ngay lúc tay anh vừa định chạm vào tay nắm cửa thì “David” đã nắm lấy anh kéo lại.

_ Anh, rốt cuộc có phải là UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ không?

~~**

~~_ Không phải! – Vệ Quốc hét lên – Tôi không phải là UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ của cậu!

“David” vàng kim, à không, Đơn Nhất vàng kim đẩy anh vào tường, một tay nắm lấy hai tay của anh ấn lên trên, một chân thì len vào giữa hai chân của anh, động tác y chang như lúc hai người lần đầu gặp nhau.

_ Nhìn vào mắt tôi này, nói tôi biết, anh rốt cuộc có phải là UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ hay không?

Vệ Quốc ngẩng đầu lên nhìn cậu hét:

_ Tôi không phải! Tôi không phải!

Đơn Nhất cười nhạt.

_ Được, vậy thì để tôi kiểm chứng xem, anh rốt cuộc có phải là UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ không!

~~**

~~Nghe thấy lời Đơn Nhất vừa nói, Vệ Quốc không khỏi mừng thầm trong lòng — anh không bao giờ mang di động theo lúc làm việc cả, nên dù Đơn Nhất có muốn tra di động thì cũng không có để mà tra.

Nhưng anh không ngờ rằng, Đơn Nhất một tay xé toạt chiếc áo lao công màu xanh của anh, rồi cởi thắt lưng anh ra cái kịch, tiếp đó kéo quần anh xuống cái xoẹt, cuối cùng là nắm lấy UU1001-từ-ngữ-thay-thế của anh đưa ra.

Đơn Nhất nhìn vật đang nằm trong tay mình, cười đắc chí.

__Cưng xem, UU1001-từ-ngữ-thay-thế của cưng nhỏ thế này, cưng còn dám nói cưng không phải là UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ nữa không?

~~**

~~_Sh*t! Cậu thì UU1001-từ-ngữ-thay-thế to lắm ấy!! – Vệ Quốc hận nhất chính là cái tên UU1001-từ-ngữ-thay-thế nhỏ, lần này có cơ hội đương nhiên anh phải phản bác lại cho bằng được.

__Không sai. – Đơn Nhất cười rất chi là tự hào, tay kéo chiếc khăn nho nhỏ quấn ngang eo xuống, lộ ra UU1001-từ-ngữ-thay-thế của cậu – UU1001-từ-ngữ-thay-thế của anh đương nhiên là to rồi.

Vệ Quốc tức muốn học máu, tuy tư thế hiện giờ khó mà vận lực, nhưng anh vẫn cố hết sức bình sinh đẩy Đơn Nhất ra.

__OK! So xong UU1001-từ-ngữ-thay-thế rồi, cậu có thể đi được rồi đó!

Nói xong, anh quay người chuẩn bị rời đi.

__Đợi đã, ta nói chuyện chút! – Đơn Nhất kéo Vệ Quốc lại, nhưng bất ngờ nhận lấy một cú đá từ anh – trúng . ngay . mục . tiêu . giữa . hai . chân!!

Đơn Nhất tức khắc mất hết sức lực, ngã xuống đất.

Vệ Quốc quay người, chân bước đi.

Một bước.

__Nho... nho nhỏ! Đứng đi!

Hai bước.

__Cưng quay lại đi! Tại sao cưng lại bỏ anh mà đi!

Ba bước.

__Nếu có đi, thì cũng phải cho anh một lý do chứ!

Vệ Quốc dừng lại.

__Còn muốn tôi cho cậu lý do sao? Chẳng lẽ cậu còn không hiểu à? – Vệ Quốc trầm giọng nói.

__Anh không hiểu! Anh không đủ tốt chỗ nào chứ? – Đơn Nhất thành khẩn nói – Nếu như cưng không chịu tên tài khoản, ta đổi tên khác! Nếu cưng có ý kiến về chuyện anh làm dơ khăn choàng, thì từ rày về sau anh sẽ tự giặt! Nếu cưng muốn tiền thù lao của bài thi cuối kì, anh đưa cưng! Cầu xin cưng mà, đừng rời xa anh được không?

Vệ Quốc quay ngoắt người lại.

__Cậu nghĩ cái tôi cần là những thứ đó sao? – Anh bước nhanh đến trước mặt cậu, cúi người xuống, nói – Cậu là sinh viên thiên tài của học viện nghệ thuật, là nhà nghệ thuật tương lai, tiền đồ xán lạng rạng rỡ! Còn tôi? Chẳng qua chỉ là một thằng lao công kiếm thợ điện quèn của tòa nhà này mà thôi, về sau có lẽ cũng chỉ có thể làm mãi công việc này! Hai ta là người của hai thế giới khác nhau! Sao có thể bên nhau được! Cậu đâu cần gì phải ở bên tôi!

__Cưng cho anh linh cảm! Anh có thể tìm thấy hàng hà sa số linh cảm từ cưng! Nếu như không phải vì cưng “hiến thân” trong tiết vẽ phác họa, thì anh cũng không nghĩ ra được tác phẩm đó! Nếu không có cưng, anh biết tìm ai hàn nối đây? Là cưng mang cho anh thành công!

__Mang thành công đến cho cậu không chỉ có mình tôi! Chỉ cần có người mẫu khỏa thân, cậu đều có thể thiết kế ra tác phẩm của mình! Chỉ cần có thợ hàn, ai cũng có thể giúp cậu thành công! Cho dù bây giờ

tôi đối với cậu rất là quan trọng, nhưng còn sau này? Sau này thì sao hả? Đàn ông luôn vì có người vợ thứ nhất mà gặt hái được thành công, nhưng chính vì có thành công rồi nên lại đi có người vợ thứ hai, thứ ba! Tôi không muốn là người “thứ nhất” bị cậu hất hủi bỏ rơi, tôi cũng có lòng tự tôn của mình!

— Anh hèn nhất, nên vĩnh viễn cũng chỉ có thể làm mãi một công việc, yêu mãi một bà xã mà thôi!

Nghe thấy lời này, Vệ Quốc không còn lời để nói, anh ngồi bẹp xuống đất nghen ngào.

— M* nó đừng nói mấy lời như thế! Chuyện tương lai, ai có thể bảo đảm được cơ chứ!

— Anh có thể bảo đảm! – Đơn Nhất run rẩy (tại sao run thì chắc mọi người đều biết nguyên do rồi) quỳ dậy nói – Anh chỉ cần cứng thôi!

Vệ Quốc đẩy Đơn Nhất ra, đứng dậy.

— Tôi già rồi (?) cậu vẫn còn rất trẻ, tổ quốc tương lai vẫn còn đang chờ cậu xây dựng! Tôi không thể hủy hoại mầm non quốc gia!

Nói xong, Vệ Quốc quay người bỏ đi.

Đơn Nhất ở phía sau kêu gào thảm thiết:

— Một trái tim đang đi trên đường, bỗng nó hét lên ‘Tôi đau lắm!’ !! Anh chính là trái tim đó, anh đau lắm!

Cuối cùng Vệ Quốc vẫn không nén được, quỳ trên đất khóc nức nở.

Đơn Nhất cố nén cái đau xé lòng ở giữa hai chân, từng chút từng chút ráng lết đến bên Vệ Quốc, nắm lấy gấu áo anh nhỏ giọng nói.

— Phòng kỹ thuật của công ty ba anh luôn tuyển thợ điện, thợ hàn cấp cao, lương căn bản mỗi tháng là sáu ngàn, lương thưởng còn tùy... nếu là thợ điện, thợ hàn cấp đặc biệt, lương căn bản là tám ngàn, cũng có thưởng thêm... nếu chuyên đi công tác xa thì lương là mười hai ngàn, có thư ký riêng, xe đưa rước, nếu có đi công tác nước ngoài, đều là ngồi hạng ghế vip, mỗi ngày có thêm năm trăm đồng hỗ trợ... Cũng không phải đã là thợ điện cấp 1 rồi sao, thì lên cấp đặc biệt, cũng cũng trở thành bạch lĩnh rồi...

— Shit... tôi đây còn chưa đồng ý sống chung với cậu... mà m* nó cậu đã sắp đặt tương lai cho tôi rồi...

— Gia đình anh có hai căn nhà, ba nói trong đó có một căn là cho anh dùng để lấy vợ...

— Shit, nhà cũng có luôn rồi...

— Mẹ anh nói, đợi anh tốt nghiệp, mẹ sẽ tặng anh một chiếc xe...

— Shit... m* nó sao bỗng dựng tôi thành trai b*o rồi...

— Cũng không phải trai b*o, anh là ... trai b*o còn khuyến mãi thêm công việc nhà cửa xe hơi... nhanh chân thì còn chậm chân vẫn còn!

— Ba mẹ cậu chắc chắn sẽ không đồng ý!...

— Ba mẹ anh không quản đâu! Anh chỉ lo ba mẹ cũng không đồng ý thôi!

— Tôi không có ba mẹ, tôi lớn lên ở cô nhi viện!

— Hả?

— Nếu không thì mắc mớ gì một đứa sinh sau năm 80 như tôi lại đi gọi là “Vệ Quốc” cơ chứ! Tôi vừa mới sinh ra đã bị quấn trong một cái mền rách quàng ngay trước cửa cô nhi viện rồi! Chỉ có mỗi chữ “Lũ” được thêu trên áo yếm mặc trên người!

.....

.....

.....

Bốn cô nữ sinh vừa nói vừa cười bước vào toilet nữ ở tầng 3, thì thấy giữa toilet là một nam nhân vàng kim với một nam nhân xanh lục quỳ ngay đó.

Bốn người khựng lại, xoay người bước ra toilet nữ.

__ Bốn người đó... là ai vậy? – Vệ Quốc đơ đơ hỏi.

__Cũng không biết sao? Mấy người họ rất có tiếng ở trường ta đó, biệt danh của bốn cô là : Lưu ngực to, Bạch đại mĩ, Tôn răng thô, Thượng miệng rộng! Nghe nói là phó hội trưởng của hội đam mỹ gì gì đó ở trường!

__ Hội đam mỹ?... phó hội trưởng?...

__ Ừ, 4 cô đều là phó hội trưởng! Hội đam mỹ!

__.... shit...

.....

.....

.....

“Theo nguồn tin tiết lộ bí mật của trường ta, Đơn Nhất đã cùng người tình bí ẩn của cậu “quấn quýt” bên nhau trong toilet nữ cách đây không lâu!!”

Tiêu đề phụ “Mối tình cấm kỵ đầy can đảm!”

31. Chương 31: Đến Nhà Anh Đi ...

Vào buổi chiều ngày cuối cùng của học kì, Đơn Nhất xuất hiện trước mặt Vệ Quốc.

__ Cậu muốn gì đây hả? – Vệ Quốc khoanh tay trước ngực, thân tựa vào cửa, chân mày nhếch lên nhìn Đơn Nhất đang lấp ba lấp bắt, rụt rè đứng trước mặt mình.

__ À ờ... – Đơn Nhất ngẩng đầu lên, hỏi lí nhí như sợ Vệ Quốc không vui mà lơ cậu luôn – Hôm nay cũng có rảnh không?

Vệ Quốc hừ cười, ngày cuối cùng của học kì, thì còn chuyện gì để làm nữa? Những việc cần làm thì từ tối qua anh đã thức đêm cày cho xong rồi. Phương châm làm việc của anh là chuyện hôm nay hôm qua xong.

__ Sao? – Vệ Quốc thờ ơ hỏi, ngụ ý là có chuyện nói nhanh, không chuyện thì biến!

Đơn Nhất gom góp hết tất cả dũng khí có trong người, nói :

__ Ba mẹ anh giờ không có nhà, nếu như cũng không bận chuyện gì, thì đến nhà anh đi!

Nghe xong, Vệ Quốc vẫn tiếp tục nhẩn nha hỏi:

__ Đến nhà cậu? Làm gì?

Như thể chiếc bong bóng dũng khí đã xẹp xuống hết, Đơn Nhất lại cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói:

__ Sưởi nắng, ngắm sao.

Sưởi nắng?

Ngắm sao?

Nếu như Vệ Quốc anh mà đến nhà Đơn Nhất, nói không chừng anh bị cậu “ăn” đến mắt nổi đom đóm, sao xoay vòng vòng trước mắt luôn thì có!

Vệ Quốc hừ một tiếng:

— Không đi!

Rồi xoay người định đóng cửa lại.

Không ngờ lần này Đơn Nhất khôn ra, nhanh chóng xông đến ôm lấy anh ném lên vai mình, vác anh như vác bị gạo rồi đi

.

~~**

~~.

Vệ Quốc một chút cũng không muốn đến nhà Đơn Nhất, nhưng dè dặt lại bị cậu vác một mạch về nhà luôn.

Khu nhà Đơn Nhất rất gần trường, đó cũng chính là khu dân cư mà lúc trước Vệ Quốc từng đi xin con dấu giúp bọn hội học sinh hồi phải đi thực nghiệm xã hội. Nhưng do khu dân cư này cũng không phải là nhỏ, mà nhà của Đơn Nhất lại ở đầu bên kia, nếu như đi bộ thì chí ít cũng phải mất đến 20 phút.

Cả đoạn đường Vệ Quốc hoa tay múa chân đánh vào người cậu, một lòng không muốn để yên cho cậu. Xét về mặt nào đó anh cũng được xem là người có huấn luyện qua, sức tay hẳn nhiên không nhẹ, tuy Đơn Nhất cũng có cơ bắp đó, nhưng vẫn là không thể so được với cơ bắp do của Vệ Quốc. Anh cứ mãi đánh vào người cậu đau đến nổi mắt Đơn Nhất ngân ngấn lệ, nhưng cậu vẫn quyết không buông, cứ thế mà vác anh về.

— Này này này, nhóc kia nhóc kia! – Một bảo vệ trẻ ở gần đó kêu lên – Tôi nói cậu đó! Cái cậu đang vác ma nơ canh đó!

Đơn Nhất nhìn ngó xung quanh, mới biết người mà bảo vệ kêu là mình.

— Có chuyện gì à?

— Khu này có quy định, mấy thứ ma nơ canh này không được mang vào! Lỡ hôm nào cậu không dùng nữa, không những khu ta có thêm một cục rác to, buổi tối lỡ mà nhìn nhầm tưởng là ai đó giết người vứt xác, cậu nói xem, không may ông bà già nào đó hoa mắt nhìn nhầm rồi bị dọa cho bệnh tim tái phát thì sao hả?!

Nghe những lời này Vệ Quốc tức muốn hộc máu, định đứng thẳng người dậy nhưng gắng mãi mà không được, chỉ có thể tiếp tục mắng người trong tình trạng đầu cúi xuống.

— Tôi là người! Không phải ma nơ canh!!! Có mắt không hả!!!

Nói rồi anh càng muốn tuột xuống khỏi vai Đơn Nhất.

Lần này thì Đơn Nhất thông minh ra, trực tiếp cởi giày anh ném vào thùng rác bên cạnh, rồi vỗ vỗ vào mông Vệ Quốc

— Nho nhỏ, yên lặng chút! Đừng để người ta cười mình chứ!!

Lửa giận bốc lên trong lòng Vệ Quốc: tất cả không phải cũng tại thằng nhóc ranh nhà người sao hả, nếu không thì sao tôi thành ra thế này?!

Rồi một bảo vệ già khác đi đến, kéo người bảo vệ trẻ kia qua một bên, cười nói với Đơn Nhất:

— Thật ngại quá, ngại quá, người này bị cận nặng, cận nặng đó mà!

Đơn Nhất mỉm cười, khiến người bảo vệ trẻ cứ gọi là ngây ngất, rồi nói:

— Ồ, được rồi, vậy tôi đi nhé!

Nói xong, cậu lại giơ tay lên vỗ vỗ mông Vệ Quốc.

Sau khi thấy Đơn Nhất rời khỏi, người bảo vệ già mới mắng cho bảo vệ trẻ một trận

— Cậu dúi rồi hay sao hả? Bộ không thấy đó là con trai của hội trưởng hội ủy viên khu phố sao hả?! Đừng nói là một ma nơ canh dù cho đó là một thi thể, thì ta cũng không được quản! Hơn nữa cái đó hoàn toàn không phải ma nơ canh gì cả!

— Đó là gì? – Bảo nhỏ trẻ ngây ngây hỏi.

__ Đó là cô dâu của cậu ấy! Đánh là thương mắng là yêu, người ta vác cô dâu là sở thích, thú vui của người ta! Nít ranh nên có vậy cũng không hiểu!

Bảo vệ trẻ chợt ngộ ra

__ Ô ~ ra cái cậu ấy là trư bát giới...

(tác giả: trư bát giới là công cô dâu... chứ không phải vác cô dâu....)

~~**

~~Đơn Nhất tiếp tục vác Vệ Quốc đi, anh đành chấp nhận đầu hàng nằm xụi lơ trên vai cậu, cố hết sức đóng sao cho đạt vai tử thi, mong sao có một ông già bà lão nào đi ngang qu hỏi thăm, để rồi sau đó anh sẽ nhân cơ hội đó tố cáo Đơn Nhất “thấy giai đẹp nảy ý đồ xấu xa chuẩn bị h**p trước giết sau xem thường mạng người” (?), tiếc là, những ông lão bà già tràn đầy nhiệt huyết chính nghĩa đồng thời thị lực còn tốt đến nỗi phân biệt được Đơn Nhất đang vác “người” chứ không phải “ma nơ canh” thì đều đã lên trời đoàn tụ với tổ tiên lâu rồi.

Và thế là Đơn Nhất vui mừng phấn khởi vác Vệ Quốc vào nhà mình.

Đơn Nhất đặt Vệ Quốc ngồi lên salon, rồi lon ta lon ton chạy đi kiếm dép hầu hạ anh mang dép, lại chạy đi rót một ly nước đặt lên bàn cho anh, sau đó mới ngay ngắn nghiêm chỉnh ngồi xuống bên cạnh Vệ Quốc, miệng nở nụ cười ngây ngô.

Một giây sau, cú đâm của Vệ Quốc được giáng xuống mặt Đơn Nhất, lập tức khiến cậu nằm lăn ra đất.

Anh xoa xoa nắm đấm, lúc này mới chậm rãi cầm tách trà lên uống, bỗng anh thấy có cái gì đó ươn ướt ở chân, anh cúi đầu nhìn rồi hét lên:

__ Sh*t! M* nó đây là cái gì thế hả?

~~**

~~Đó là một chú chó Basset Hound.

Một chú Basset Hound thuần chủng. (một giống chó thân rất dài, chân thì cực ngắn, tai dài dài gần chạm đất, mõm dài, cũng là biểu tượng của nhãn hiệu giày nổi tiếng Hush Puppies)

Nghe nói rằng lúc đầu giống chó Basset Hound được nhập vào Trung Quốc chỉ duy có 2 con, 1 đực 1 cái, mà còn là anh em với nhau nữa, có thể nói, những con Basset Hound hiện giờ ở Trung Quốc đều toàn là con cháu của 2 chú cẩu loạn luân này mà ra.

Vậy nên nói, giống, rất thuần chủng.

Đầu óc, rất ngốc xít.

Bởi vậy, nếu có 1 chú Basset Hound thuần chủng nằm kế bên, và chú cún Basset Hound này lại chồm lên chân của người đó, và điều tất nhiên sẽ xảy ra đó là nước bọt nước dãi sẽ liên tiếp nhều khắp lên chân của người đó.

Y chang như bị bệnh down.

Nhưng, Vệ Quốc không biết điều này

Anh kinh hoàng nhìn chiếc quần bị ướt bởi nước dãi của chú cún và đang có xu thế càng lúc càng ướt hơn, toàn thân run rẩy chỉ có thể thốt ra 1 từ “Shit”.

Đơn Nhất bị anh đẩy té nhào ra đất bỗng nhảy chồm lên, ôm lấy chú Basset Hound đang chảy nước dãi ròng ròng, mắt đầy thương nhớ mặt thoáng ẩn hồng môi hồng khê mở thốt ra một câu đầy cảm xúc:

__ Bé dễ thương, lâu quá không gặp!

Lần này thì ngay cả từ “Shit” Vệ Quốc cũng nói không nên lời.

~~**

~~Đơn Nhất cười tươi roi rói y như mới trúng số độc đắc giới thiệu với Vệ Quốc “Bé dễ thương” của nhà cậu, nói theo cách của Đơn Nhất là: nhóc này ngoại trừ việc đầu óc hơi ngốc chút, thích chảy nước dãi chút, hành động hơi chậm chạp chút, thì hầu như không có khuyết điểm nào cả.

Nhưng mà phải biết rằng, sở dĩ cún được người ta yêu thích là bởi vì chúng thông minh lanh lợi, chí ít thì ở điểm này “Bé dễ thương” không được tính là một chú cún bình thường cho lắm.

Đơn Nhất thấy Vệ Quốc không thích “Bé dễ thương” của nhà mình lắm, đành buồn bã ôm Bé dễ thương đặt lên đất kêu nó đi về ổ của nó, cậu còn ngồi xuống trước mặt Bé dễ thương buồn buồn nói:

__ Bé dễ thương, đại tẩu của mày không thích mày, cho nên tao đây cũng chỉ còn cách kêu mày về ổ thôi....
Đừng giận đại tẩu mày nha, nếu có trách thì trách anh mày là tao đây này!

Vệ Quốc giơ chân phải lên đập thẳng một cú vào mông Đơn Nhất.

~~**

~~Đơn Nhất muốn mở tivi cho Vệ Quốc, nhưng tìm khắp nơi mà vẫn chẳng thấy cái remote đâu, cậu sốt ruột lần tìm khắp nơi, từ tủ áo cho đến bàn máy tính, lại từ máy lạnh lần mò tới máy giặt, tìm vớ vẩn suốt cả buổi mà vẫn chưa thấy bóng dáng của remote nơi mô.

Vệ Quốc ngồi chán chê, không chuyện làm, thế là tự mình lân la đến ổ của Bé dễ thương.

Anh cuối cùng cũng đã nghĩ thông, Bé dễ thương tuy có ngốc chút, nhưng vẫn rất trung thành, đúng không?! Ta không thể chỉ vì một chút sơ suất của nó mà lại đi phán rằng chú cún này không phải là một con cún tốt, thân là chủ tương lai của nó, tất nhiên cũng phải quan tâm nó chút xíu.

Vệ Quốc ngồi xuống phía trước ổ của Bé dễ thương, phát hiện ra cún ta đang đầu chúc vô phía trong gầm thứ gì đó còn mông đuôi thì đưa ra ngoài, Vệ Quốc vỗ vỗ vào lưng nó.

__ Bé dễ thương, mày đang ăn gì đó?

Bé dễ thương giương to đôi mắt tròn xoe vô tội, ngây thơ quay đầu nhìn về phía anh, hai chân trước ôm chặt chiếc remote tivi dính đầy nước dãi.

~~**

~~Dù có chấp nhận Bé dễ thương đến đâu thì Vệ Quốc cũng không thể nào chịu được một chiếc remote đầy nước dãi và lớp sơn đã tróc hơn nửa, anh nhìn đồng hồ, đã 5 giờ hơn, cũng đã đến lúc làm cơm tối rồi.

Vệ Quốc vén tay áo đi vào bếp, thấy trong tủ lạnh vẫn còn rất nhiều nguyên liệu, bèn quyết định trở tài, cho Đơn Nhất nếm thử tay nghề của anh.

Anh xuất thân từ đầu bếp, làm cơm đương nhiên là không khó được anh. Sau khi rửa xong cái, đặt thớt xuống anh múa lượn hai con dao bếp trên tay bắt đầu thái, thái sợi thái miếng thái mỏng thái nhuyễn, Đơn Nhất đứng bên lác mắt nhìn, chỉ biết giờ ngón cái lên khen không ngớt:

__ Bà xã, giỏi!

Mũi của Vệ Quốc hinh tới tận trời xanh, lòng vui phơi phới đứng đó thái mãi, vừa thái vừa cười “Hia hia hia hia hia...”, khiến toàn thân Đơn Nhất nổi cả da gà da vịt.

Đến khi xào đồ ăn, thì mò mãi không thấy cái chảo đâu. Vệ Quốc đứng đó nhú mày ngó Đơn Nhất dăm dăm, cậu lập tức kêu lên.

__ Để anh tìm, để anh tìm!

Nói xong, cậu bắt đầu lần mò khắp gian bếp, vừa tìm miệng không ngừng lẩm bẩm:

__ Trên giá?

__ Trên tường?

__ Trong phòng lạnh?

__ Hay là trong hủ gạo?

__ Có khi nào nó bị nước cuốn trôi rồi không ta?

Vệ Quốc buồn bực bước ra bếp, tiếp tục ngồi xuống phía trước ổ nhìn Bé dễ thương.

Bé dễ thương cũng vẫn làm động tác như khi nãy, đầu rúc phía trong không biết đang gặm gì còn đuôi mông thì hướng ra ngoài, Vệ Quốc ngoái đầu nhìn ra sau, không phải remote vẫn còn nằm trên salon sao? Nó đang gặm gì nhỉ?

__ Bé dễ thương, mày đang ăn gì đó?

.....

.....

.....

__ Đơn Nhất, cậu không cần tìm nữa, tôi tìm thấy cái chảo rồi!

32. Chương 32: Hắc Hắc (h)

Cuối cùng Đơn Nhất cũng tìm được một cái chảo mới tinh ở một góc vách xó xỉnh nào đó trong nhà cậu, Vệ Quốc dùng cái này nấu ăn, còn cái kia thì vẫn để cho Bé dễ thương gặm tiếp.

Sau khi nấu nướng xong, cả hai quây quần bên bàn ngồi ăn rất vui vẻ. Tất cả các món đều được “càn quét” không thừa miếng nào. Ăn xong, Đơn Nhất phụ trách công việc cuối cùng: rửa chén, còn anh thì đi vào phòng ngủ của cậu chơi game.

Đơn Nhất nhanh gọn lẹ rửa xong chén, rồi một bước xông vào phòng ngủ.

Vệ Quốc khom khom tấm thân mỏng manh (?), ngồi trước máy tính không động đậy, tay phải thì click chuột không ngừng, không biết là đang chơi game gì.

Vừa thấy anh, một thứ cảm giác chỉ có lúc xem phim s*x mới có bỗng dâng lên trong người Đơn Nhất. Cậu xoa xoa hai tay vào nhau, nhưng không bước đến gần anh mà quay người đi thẳng vào phòng tắm.

Phải tắm rửa sạch sẽ thì mới có thể... hia hia hia hia hia...

~~**

~~Đơn Nhất cọ rửa sạch sẽ thân thể của mình, ngay cả “hoa cúc nhỏ” cũng được cậu “tẩy trần” sạch sẽ từ trong ra ngoài, tuy “đóa hoa” này cậu không dùng tới, nhưng cậu muốn dâng hiến một Đơn Nhất hoàn mỹ tuyệt hảo cho bà xã của mình

~Cậu quần khăn tắm, vừa ngâm nga hát, vừa nhảy chân sáo (?) đi vào phòng.

Bước vào phòng ngủ, cậu lại nhảy chân sáo (?) đến bên bàn máy tính, tay khê giật, giắc cắm điện của máy tính được giật xuống. Cậu mỉm cười với khuôn mặt tràn đầy ngỡ ngàng của Vệ Quốc, rồi ôm lấy anh đặt lên giường.

~~**

~~Vệ Quốc đang vui vẻ chơi game thì tự dưng màn hình “phụt” một cái, đen thui, còn Đơn Nhất thì đứng trước mặt anh tay cầm giắc cắm điện miệng nở nụ cười gian trá dâm tà, anh chưa kịp phản ứng thì đột nhiên thân thể bị nhấc bổng lên, rồi sau đó bay cái vèo lên giường cậu.

Đơn Nhất đứng kế bên, mỉm cười nhìn anh đang nằm trên giường, rồi tay phải vung lên, chiếc khăn tắm quấn ngang eo cậu bay bay ~ bay ra tuốt đằng xa xa kia, để lộ một Đơn Nhất trắng trẻo tròn trĩnh đứng trước mặt anh.

Giờ thì ngay cả Bé dễ thương cũng thừa biết rằng hôm nay trình tiết của “đóa cúc nhỏ” của Vệ Quốc sẽ mất tại đây chắc luôn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của anh trắng bệch, anh bắt đầu vùng vẫy kháng cự:

__ Yada ~ Yamete ~ (Không ~ đừng mà ~)

Đơn Nhất lơ đi, vẫn một mực leo lên giường đè anh xuống.

Vệ Quốc cố sức vùng vẫy đẩy cậu ra:

__ No~ No~ No

~Đơn Nhất bắt đầu mút lấy mặt của anh.

Vệ Quốc giáng một cái tát tay xuống, mắg:

__ Shit, m* nó cậu ngừng lại cho tôi!

Lúc này thì Đơn Nhất mới dừng lại, thẳng người dậy dùng ánh mắt u uất đáng thương vô tội như Bé dễ thương nhìn anh.

Có một câu nói rất hay rằng: khi bị ánh mắt chăm chăm của một chú cún nhìn vào thì dù có là con người chính trực đến đâu cũng sẽ phải cảm thấy hổ thẹn không đất dung thân.

Câu nói này hiện tại rất đúng với Đơn Nhất và Vệ Quốc giờ

Dưới ánh mắt cún ngây thơ vô (số) tội y chang như Bé dễ thương của Đơn Nhất, anh bắt đầu mềm lòng. Anh nghĩ: có phải là mày đã quá tay rồi không? Con nhà người ta chịu quen với một ông già như mày đã không dễ dàng gì rồi, giờ sao tự dưng còn đi làm khó người ta? Vả lại người ta cũng tội nghiệp như vậy rồi, nếu còn đả kích nữa, có khi nào thẳng nhỏ nhảy lầu tự sát luôn?

Nghĩ thế, Vệ Quốc hạ quyết tâm: đừng nói chi “hoa cúc nhỏ”, dù là hoa quỳnh nhỏ thì mình cũng nhất quyết hai tay dâng tặng cậu ta!

Nhưng Đơn Nhất đã bị cái bạt tay kia làm xù xuống, không khí giữa hai người chợt nguội lạnh, Vệ Quốc chỉ còn nước tìm đề tài nói.

__ À ừm... to, tôi không có nói là không cho cậu... cái đó ha ha ha ~ chuyện là... tôi, tôi chưa tắm rửa! Dơ, dơ lắm! Toàn thân mồ hôi không, giờ tôi đi tắm liền đây!

Vệ Quốc vừa định nhòm người dậy, liền bị Đơn Nhất đè trở xuống.

__ Không cần đâu, anh là thích mùi trên thân cưng hiện giờ! Nó khiến anh nhớ đến món thịt kho tàu vừa ăn khi này!

~~**

~~Đơn Nhất dùng tốc độ âm thanh lột hết quần áo trên thân Vệ Quốc xuống, đóng quần áo đó chất thành một chồng nho nhỏ trên mặt đất, giống quả núi nhỏ nhỏ.

Đơn Nhất gặm mút mặt của Vệ Quốc rồi từ từ di chuyển đến miệng anh.

Đây là nụ hôn đầu tiên giữa hai người, tuy không đến mức quần quýt nồng cháy nhưng cũng có thể gọi là ngọt ngào mê đắm. Đầu lưỡi hai người quện chặt cùng nhau, anh dẫn lại đây, em đẩy lui lại, cứ thế mà quần quít dây dưa bên trong khoang miệng, làm tất cả các phần cơ trên lưỡi đều chuyển động không ngừng.

Nụ hôn vừa dứt, dòng nước bọt chưa kịp nuốt vào nối liền với nhau tạo thành 1 dải màu trắng bạc. Thấy thế, trong đầu Vệ Quốc chợt lóe lên một ý nghĩ.

__ Đơn Nhất, lần sau ta mua chút lưỡi heo, tôi làm món lưỡi heo kéo đường* cho cậu ăn!

Đơn Nhất nhăn mặt:

__ Đồ ngọt à... anh không thích đồ ngọt lắm...

Vệ Quốc vỗ về:

— Tôi biết cậu không thích ăn ngọt, nên tôi làm không ngọt lắm đâu!

Đơn Nhất cười tươi như hoa, cúi người xuống nói:

— Được đó, phải làm có mùi vị giống y như lưỡi của cưng đó nghen!

Vừa nói, hai người lại trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào nồng ấm tiếp.

Đơn Nhất vừa hôn Vệ Quốc, tay vừa mân mê khắp thân anh, riết anh chỉ muốn bật cười:

— Cậu làm gì vậy hử, nhột quá đi!

Đơn Nhất dừng mặt ra:

— Anh đang tìm chỗ nhạy cảm của cưng mà, chính là cái chỗ chỉ cần vừa sờ vào thì cưng run rẩy toàn thân nói không nên lời đó!

Vệ Quốc cười rữ ra:

— Shit, m* nó cậu đang miêu tả chỗ nhạy cảm hay là miêu tả bệnh động kinh đấy hả!

Đơn Nhất lập tức dùng môi chặn lời anh, đôi tay vẫn không ngừng mơn trớn tìm kiếm.

Vuốt ve tới vuốt ve lui, mò xuôi mò ngược... cuối cùng thì cũng tìm ra vùng nhạy cảm của Vệ Quốc ở những chỗ mà người bình thường thường có — vùng ngực, bụng, eo, giữa hai chân và phía trong bắp tay.

Mân mê những chỗ đó, Vệ Quốc cũng trở nên có cảm giác, những tiếng rên ư ử thoát ra, toàn thân ửng lên một màu hồng nhạt.

Đơn Nhất nhìn hình ảnh anh đang chìm trong bể dục ở trước mặt mình, khen:

— Cưng thể này thật xinh đẹp... đỏ hồng như tôm rim vậy...

Nói rồi cậu cúi đầu xuống, ngậm lấy “anh em nhỏ” của anh, đầu lưỡi đảo quanh phía trên, Vệ Quốc bị kích thích không ngừng rên nhỏ:

— Sh*t, chính chỗ đó, đầu lưỡi động động chút... ư ~ ư ~ a~ ... thoải mái ~ còn phía dưới nữa... phía dưới cũng muốn...

Tuân theo mệnh lệnh của bà xã đại nhân, Đơn Nhất lập tức dùng tay mơn trớn hai hòn bi bên dưới, ngón tay chà sát và se se lấy bề mặt hòn bi, Vệ Quốc lim dim tận hưởng sự hầu hạ tuyệt đỉnh này, nằm trên giường nảy lên rạo rực như chú cá thiếu nước

Sau đó toàn thân anh căng ra, một dòng trắng sữa nồng đặc thoát ra ngoài, tràn đầy khoang miệng Đơn Nhất. Cậu vừa nuốt xuống, liền bị anh kéo xuống hôn lấy, hai người cùng chia sẻ uống lấy “dòng sữa tình yêu”

Nhìn khoe miệng cậu còn lưu lại vài vệt, Vệ Quốc đưa ngón tay quẹt lấy, rồi ngậm vào miệng nói:

— Đây là lòng trắng trứng, không nên lãng phí dù chỉ một chút.

Vừa giải tỏa xong một lần, Vệ Quốc nằm nghỉ ngơi một chút, đương lúc xả hơi giữa trận này, anh hỏi cậu:

— Kỹ thuật của cậu cũng khá chứ, tìm ai luyện vậy hử?

Đơn Nhất hoảng hồn trả lời:

— Không có tìm ai cả, là anh tự hiểu thôi.

Vệ Quốc cười nhạt:

— Tự hiểu? Cậu cũng có bản lĩnh này sao?

Đơn Nhất vội đáp:

— Biết nói là biết, không biết còn Baidu biết! Anh tìm hiểu trên Baidu...

Lúc này Vệ Quốc mới khẽ gật đầu:

— Sau đó thì sao?

Đơn Nhất tiếp tục khai:

— Anh tìm thấy một cuốn sách trên Baidu, trên cuốn đó có viết đầy đủ hết.

Vệ Quốc tò mò:

— Sách gì? Tên là gì?

Đơn Nhất nghĩ một lúc, rồi nói:

— ‘Làm sao để trở thành một “trung khuyến” công tốt!’

Vệ Quốc gật đầu:

— Ủ, seri này rất hay đấy, lần sau nhớ đọc thêm cuốn ‘Làm sao để trở thành một “thê nô” công tốt’ trong seri này luôn nhé!

33. Chương 33: Hắc Hắc (h)

Sau khi lấy lại sức, “cậu nhỏ” của Vệ Quốc lại lần nữa tươi hồng rạng rỡ đứng dậy, hùng dũng khoe tấm thân bé bỏng xinh xắn của mình trước người “anh em to to” của Đơn Nhất.

Ta nói, Đơn Nhất không then là trung khuyến mờ, khoảng thời gian từ lúc hai người trần trụi đối diện nhau cho đến khi Vệ Quốc hồi sức lại, trong nửa tiếng đó cậu hoàn toàn không đụng đến “anh em to” của mình lần nào, không thể không nói cậu đã lĩnh hội một cách sâu sắc tinh túy của một trung khuyến công – Chủ nhân nói gì, bản thân làm vậy.

Thấy rằng “cậu nhỏ” của Vệ Quốc đã khôi phục “tinh thần” trở lại, hai người bèn bắt đầu H tiếp.

Đơn Nhất khéo léo sử dụng đôi tay mơn trớn phía trong đùi và dưới háng của Vệ Quốc, động tác tràn đầy sự khiêu khích gợi t*nh của cậu cuối cùng cũng khiến anh thả lỏng người ra, một tia sáng lóe qua mắt cậu — thời cơ là đây!

Tức thì, Đơn Nhất không mảy may do dự, liền dùng ngón giữa lần vào trong “đóa cúc nhỏ” mềm mại yếu ớt của Vệ Quốc, khiến anh hét lên:

— F**k!

Dù có trung khuyến đến đâu, thì bản chất của “trung khuyến” vẫn là công

— M* nó cậu lấy ra cho tôi! Không bôi trơn cứ thế trực tiếp vào, cậu m* nó muốn đau chết tôi hả?!!!!

Vệ Quốc đau đến toàn thân co giật, lúc này Đơn Nhất mới sực nhớ ra bôi trơn, thứ được nhấn mạnh trong sách rất nhiều lần. Sao cậu lại có thể đi quên một điều quan trọng như thế này chứ?

Đơn Nhất gần như là run rẩy khi rút ngón tay ra, cậu như lo sợ ngón tay vừa rút ra thì sẽ có một lượng máu lớn trào ra ngoài, dẫn đến “cúc hoa nhuộm máu” thì lúc đó không phải chuyện đùa đâu.

~~**

~~Vệ Quốc đau đến nổi toàn thân co rúm lại, anh như cảm thấy đóa “cúc nhỏ” của mình đã biến thành đóa cúc tàn rũ rồi.

Nhưng Vệ Quốc không hổ là một tiểu thụ trời phú bẩm sinh, trừ việc có chút đỏ ửng thì chả có tí chuyện gì nữa cả, nhưng anh lại cứ cảm thấy ở chỗ đó đau như bị mắc bệnh ung thư trực tràng vậy.

“Người anh em to” của Đơn Nhất vẫn đứng đó diều võ dương oai, và đang trong tình trạng căng thẳng nghiêm trọng đến mức cần phải được giải quyết càng nhanh càng tốt, nếu không được giải quyết ngay thì rất có thể cả đời về sau cũng không cần giải quyết nữa làm gì.

Đơn Nhất thấu hiểu tình cảnh 5 ngón tay “an ủi” 1 “anh em to” nó thê lương như thế nào, nên quyết không chịu sự “an ủi” này, vậy nên nếu muốn giải quyết vấn đề nan giải hiện nay chỉ còn cách trông nhờ vào “đóa cúc nhỏ” của anh mà thôi.

Đơn Nhất vội vàng nhảy xuống giường, từ dưới gầm giường kéo ra một chiếc thùng nhỏ, quỳ dưới sàn nhóm mông lên lục lọi.

Mồ mẫm bên này Loảng xoảng.

Lục lọi bên kia Lộp bộp.

Vệ Quốc cuộn người nằm trên giường, không biết Đơn Nhất đang mần trò gì mà bên tai cứ mãi nghe mấy tiếng “Lộp bộp loảng xoảng” không dứt.

Anh ráng nén đau thẳng người dậy, thì thấy cậu y như Bé dễ thương, đầu cúi vào một cái thùng giấy, và từ chiếc thùng giấy đó cứ phát ra những âm thanh rất chi là ám muội.

Vệ Quốc hỏi:

— Đơn Nhất, cậu đang làm gì đó?

Đơn Nhất như không nghe thấy, vẫn ở đó lằm bằm:

— Ở đâu nhỉ? Ở đâu?...

Vệ Quốc nâng cao âm lượng lên chút:

— Đơn Nhất! Cậu đang tìm gì vậy hả?

Có biết là cả hai đang làm gì không, mà cậu ấy lại lơ anh trên giường như thế này?

Đơn Nhất vẫn không nghe thấy:

— Haiz... chạy đâu mất rồi? Sao tìm không thấy ta?

Anh phát bực, nói:

— Đơn Nhất, m* nó rớt cuộc là cậu đang tìm cái quái gì thế!

Lúc này Đơn Nhất mới nghe thấy, luống cuống ngồi thẳng người dậy, lắp ba lắp bắp nói không nên lời.

— Dem lên đây, tôi với cậu cùng tìm!

Vệ Quốc đã đưa ra quân lệnh, dù không muốn nhưng Đơn Nhất vẫn phải chấp hành vương lệnh mang thùng cạc-tông lên giường.

Đến khi nhìn rõ những thứ được chứa trong thùng, Vệ Quốc đờ người ra.

~~**

~~Vệ Quốc dùng ngón cái và ngón giữa nhón lấy một vật dài mỏng từ thùng cạc-tông ra.

— Roi da?

Đơn Nhất cảm lạnh không dám nói lời nào.

Anh nhúu mày, cầm roi lên, cổ tay dùng sức phất một phát, làn roi xé không khí phát ra tiếng “chúu”.

Đơn Nhất hoảng hồn vội gật đầu.

— À, là roi.

Hai tay Vệ Quốc đưa giỡn chiếc roi trong tay, rồi lại đổi góc độ khác nhìn chiếc roi:

— Bao nhiêu tiền?

— 150....

— 150?

__ 150.

Vệ Quốc nhếch môi cười nhạt.

__ Mua hớ rồi. Nếu tôi mà đi lấy hàng, có thể lấy với giá rẻ hơn phân nửa.

Đơn Nhất ngó người ra.

Khóe môi Vệ Quốc nhếch lên gian tà, anh nói:

__ Nhớ khi đó lão gia ta đây đi chào bán “đồ chơi dành cho người lớn”, loại nào mà chưa chơi qua? Mấy món này rành đến nỗi không thể rành hơn được, nếu giờ ta mà đi lấy hàng, dám cá là còn được chiết khấu với mức giá rẻ nhất nữa kìa.

Đơn Nhất tròn mắt nhìn anh, không biết nên tiếp lời ra sao.

Anh ném chiếc roi trong tay đi, rồi lại lôi từ thùng giấy ra một d**** v**giả.

__ Đồ chuyên dụng dành cho nữ giới? Hiệu này thì tần số rung không đủ cao.

Ném d**** v** giả đi, lại cầm một ball gag lên.

__ Ball gag này không đủ tròn và trơn, là hàng giả!

Vút.

__ Loại love egg này là hàng cũ, không còn dùng từ đời tám hoảng nào rồi!.

Ném

__ Đồ bịt mắt? Thứ này lỏng quá, khe vùng vậy là sút ra ngay!

Quăng

__ Đèn cây này không phải loại đèn cây nhiệt thấp, nếu xài thế nào cũng xảy ra án mạng cho coi!

Liệng.

__ Đồ kẹp nhũ? Loại đồ chơi bất nhân tàn ác này cậu cũng mua?

Vút.

__ Mắt thẩm mỹ của cậu là gì thế hả? Loại vòng cổ nhắm như vậy mà cậu cũng thích?

Ném.

.....

.....

.....

Đến khi Vệ Quốc bình phẩm hết một lượt tất cả bảo bối thu thập được của Đơn Nhất, thì trên đất đã la liệt đủ mọi loại, mọi kiểu dáng “đồ chơi tình yêu dành cho người lớn”.

Lúc này anh mới thắc mắc hỏi:

__ Mà Đơn Nhất này, rốt cuộc là cậu muốn tìm gì hả?

__ À ừm... – Đơn Nhất gầy gầy đầu – ... thuốc bôi trơn.

Nghe xong, chân mày anh khẽ nhếch lên.

__ Thuốc bôi trơn? Thế cậu m* nó còn không mau đi tìm?!

Vừa nhận được lệnh, Đơn Nhất liền nhảy lên, trực chỉ tủ áo mà tiến, định bắt đầu tìm ở đó trước.

Vệ Quốc vội chặn cậu lại.

__ Thôi được rồi, cậu đến ổ của Bé dễ thương tìm thử xem sao!

.....

.....

.....

5 phút sau, Đơn Nhất trần như nhộng, tay cầm mà thanh màu trắng hí ha hí hửng chạy về hồi báo.

__ Bà xã, cứng quả là liệu việc như thần!

~~**

~~Thanh thuốc bôi trơn đã bị Bé dễ thương “dùng” qua thì có đánh chết Vệ Quốc anh cũng không đời nào chịu bôi nó vào đóa “cúc nhỏ” của anh, cuối cùng Đơn Nhất hết cách, đành lấy hộp Durex loại 7 sắc cầu vòng mới mua ra, mở từng cái một, rồi quét lấy thuốc bôi trơn trên 10 cái BCS đó bôi lên “đóa cúc nhỏ” của Vệ Quốc và “người anh em to” của cậu.

Durex quả không hổ là durex, thuốc bôi trơn dùng cũng là loại cực tốt, thuốc trên 10 cái BCS khiến cho toàn bộ phần mông của anh phải nói là trơn như đổ mỡ, đến khi Đơn Nhất “cầm kiểm xong trận” thì không ngờ “anh em to” của cậu do trơn quá mà trượt ra khỏi mông của Vệ Quốc và suýt chút nữa là tẹo luôn mô cương (xin hãy tham khảo từ “tẹo lưng”, chỉ là ở đây không tẹo ở lưng mà tẹo ở chỗ-mà-ai-cũng-biết-là-chỗ-gì-đấy)

Đơn Nhất ức chế, còn Vệ Quốc thì câm lặng.

Cậu lại lần nữa chuẩn bị tư thế sẵn sàng, hai tay giữ lấy mông của anh (suýt chút nữa trượt tay), lúc này mới đẩy “người anh em to” tiến vào trong.

Tuy trước đó đã bôi trơn và khuếch trương rồi, nhưng anh vẫn đau đến xanh cả mặt, hai ta níu chặt cánh tay của Đơn Nhất, cố hết sức hét:

__ F**k f**k f**k F**k f**k f**k.....

Mặt của Đơn Nhất cũng tái xanh, cậu thương lượng với anh:

__ Anh nói này, cứng có thể dừng f**k nữa được không?

Vệ Quốc không thèm đoái hoài đến cậu, miệng vẫn không ngừng “phun châu nhả ngọc” từ f**k.

Về mặt Đơn Nhất sầu thảm:

__ Bây giờ là anh đang thật sự f**k cứng, mà cứng cứ suốt ngày ở đó f**k tới f**k lui, ảnh hưởng rất lớn đến sự phát huy của anh đó...

Vệ Quốc ngừng lại, về mặt khó chịu:

__ Tôi dừng lại, để cậu f**k tôi à?

Lúc này thì cậu thông minh ra, không đáp trả lại, mà đẩy mạnh hông lên trước rồi bắt đầu cử động, từng cú từng cú ấn vào, khiến anh nói không ra hơi.

Nhưng Vệ Quốc không chịu lùi bước, vẫn cố gắng rặn ra mấy chữ:

__ Fư... uk...!! Fư.... uk!!!!.....

Cuối cùng, Đơn Nhất không thể nhẫn nhịn hơn được nữa, cậu chặn lấy đôi môi của anh – bằng cách lãng mạn nhất của người bình thường.

34. Chương 34: Kết Thúc Viên Mãn

Buổi sáng.

Đơn phủ.

Bên ngoài cửa chống trộm vang lên vài âm thanh kì lạ.

Loảng xoảng (chùm chìa khóa va vào nhau).

Tiếng cười đùa (một nam một nữ)

Lạch cạch (tiếng mở cửa).

Kịch....

Cửa mở.

Sau khi trao hết toàn bộ hành lý cho người đàn ông ở ngoài cửa, người phụ nữ thực hiện một cú xoẹt chân bay người theo kiểu ba lê và quay tròn 760° rồi nhẹ nhàng đáp xuống trước cửa phòng Đơn Nhất, cô đưa tay định mở cửa thì phát hiện nó đã bị khóa từ bên trong.

Người phụ nữ tay chống cằm, đôi chân mày xinh xắn khẽ chau lại trên khuôn mặt trắng nõn không rõ tuổi tác kia.

— Thiết tình, thằng con hư này, sao lại khóa cửa cơ chứ, thế này thì sao người ta không vào được chứ ~ ~

~Người đàn ông còn đang đứng ngoài cửa bèn nhanh chóng đem mớ hành lý gói to gói nhỏ trên tay mang vào trong nhà, tuy thân hình có chút phốp pháp, nhưng vẫn có thể nhận ra người này thời thanh niên chắc chắn cũng là một anh chàng cực bảnh trai với vẻ ngoài người thấy người yêu, hoa thấy hoa nở, xe thấy xe chở.

— Ông xã ~ ~ ~ con trai mình bắt nạt người ta ~ ~ ~

~Người phụ nữ xinh đẹp hiện đang chu môi nũng nịu chính là mami của Đơn Nhất.

Còn người đàn ông có hơi phốp pháp đương nhiên là papa cậu, ông từ túi quần lấy khăn tay ra, lau mồ hôi trên trán, khuyên vợ:

— Con trai nó lớn rồi, đương nhiên phải có riêng tư của nó chứ.

Người phụ nữ xinh đẹp bèn không vui:

— Ông xã, anh không yêu người ta nữa rồi ~

~ Ai da, cục cưng, sao lại nói thế! Ông xã yêu nhất là cưng mà!

— Ông xã, nếu anh thật sự yêu người ta, chắc chắn không để bụng chuyện phải thay cửa phòng mới cho con trai đâu ha?

Ông còn biết nói gì hơn, đành cười trừ gật gật đầu.

— Đương nhiên không để bụng, không để bụng!

Người phụ nữ nở nụ cười thỏa mãn.

— Cái sự “thê nô”, là có thể di truyền đấy.

Cô hơi hơi lùi lại một bước, khí vận đan điền, bất ngờ hét lên một tiếng “Ki a!”, rồi phi một cước đá vào cửa phòng Đơn Nhất.

Dưới sức công phá dễ sợ của cú phi cước, cửa phòng Đơn Nhất không mở mới là lạ.

Cô chỉnh lại quần áo, chuyển sang vẻ mặt dịu dàng, đẩy cánh cửa đã mất tác dụng vốn có của nó, lớn tiếng gọi:

— Tiểu Nhất Nhất đáng yêu, mami về rồi đây!....

~~**

~~Căn phòng tối tăm, phảng phất mùi của **** **, chồng quần áo chất đống dưới giường, những chiếc BCS đủ màu sắc vụn vãi khắp phòng và trên nền đất là những món “đồ chơi tình yêu” đủ mọi kiểu dáng chủng loại.

Chỉ cần là người có tí xíu kiến thức thường thức, cũng biết được ở đây vừa xảy ra chuyện gì.

Dù mẫu thân đại nhân của Đơn Nhất có “ba chấm” đến đâu, thì nói cho cùng cậu cũng là do chính cô sinh ra, nếu còn không biết chuyện gì vừa diễn ra ở đây thì cô đã thoái hóa về cùng đẳng cấp với Bé dễ thương luôn rồi.

Bị tiếng gọi của mami đánh thức, Đơn Nhất lơ ngơ mò dậy, ngồi trên giường dụi dụi mắt:

__ Mami, sao mami lại đá hư cửa phòng con nữa rồi?

Vệ Quốc đang cuộn tròn trong lòng Đơn Nhất cũng bị đánh thức, anh rúc sâu vào lòng cậu mơ mơ màng màng nói:

__ F**k, m* nó tôi không phải mami cậu, có gọi tôi là “mami” tôi cũng chả có sữa cho cậu bú đâu.

Tuy giọng anh có chút khàn khàn, nhưng cũng đủ để mami của Đơn Nhất kinh ngạc.

__ Cậu... chẳng lẽ là... chủ nhiệm Lữ?

Vừa nghe tiếng “chủ nhiệm Lữ”, Vệ Quốc liền bừng tỉnh, anh nhảy lên như bị điện giật, sau đó té lại xuống giường vì đau đốn trùng trùng của “đóa cúc”, nhưng anh vẫn ráng gắng gượng ngồi thẳng dậy, nhìn sang hướng người phụ nữ có giọng nói rất quen.

Đợi khi nhìn rõ, anh há hốc mồm, ngạc nhiên cực độ:

__ Hội trưởng?

~~**

~~Vệ Quốc và mami Đơn Nhất có thể xem là người quen cũ, nhớ hồi anh còn làm chủ nhiệm ở khu tiểu dân cư, thì mami Đơn Nhất đã là hội trưởng của hội ủy viên từ lâu rồi.

Mỗi thứ bảy chủ nhật rảnh rỗi, cô đều đến chỗ anh tìm người tám chuyện, với bề ngoài trông như một cậu em trai nhà hàng xóm dễ thương hiểu chuyện, anh dễ dàng trở thành bạn tri kỉ của cô, nhớ lúc đó cả hai còn cùng nhau đi học đan len nữa ấy chứ! Tuy cuối cùng chỉ có mình anh là học thành tài.

Nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa, mami Đơn Nhất và Vệ Quốc cũng có thể gọi là bạn tốt của nhau. Lúc Vệ Quốc từ chức, cô còn rất luyến tiếc nói rằng:

“Haiz, sao tôi lại không có một cô con gái để gả cho chủ nhiệm Lữ cơ chứ?”

Vệ Quốc còn khuyên: “Có duyên ắt sẽ gặp lại.”

Lần này thì đúng là gặp lại rồi, gặp nhau trên giường của Đơn Nhất.

~~**

~~Cha mẹ Đơn Nhất đều không phải loại người có tư tưởng cổ chấp, có tiền là hai người cứ thích đi hưởng tuần trăng mật N lần. Có một số quốc gia mà họ đi qua chấp nhận kết hôn đồng tính, nên hai người ắt nhiên cũng mở rộng được tầm mắt. Gặp qua nhiều người đồng tính trên khắp thế giới, cũng hiểu được phần nào về họ, và hai người đều không nghĩ đồng tính là bệnh về tâm lý nào đó.

Hơn nữa, mami Đơn Nhất thấy cậu suốt ngày chỉ cô đơn một mình, bèn tưởng rằng con trai bị liệt dương, ngày ngày sầu thảm buồn bã. Bây giờ trông thấy trên giường con mình xuất hiện người khác, mà còn là người cô thích nữa, không những vấn đề “liệt dương” được chứng minh là không tồn tại, cô còn vui mừng không hết vì có một cô “con dâu” đảm đang tháo vát thế này.

Mami Đơn Nhất thông qua rồi, thì dù cho papa cậu có anh mình đến đâu, với tôn chỉ bà xã là trời, thì ông sao có thể không đồng ý cho được? Phải biết rằng đàn ông nhà họ Đơn đều bị di truyền DNA “thê nô” trong máu hết rồi...

Còn vấn đề con cái, quá đơn giản, cứ đi nhận đứa con nuôi là ok, trên đời này có nhiều nhất là những đứa trẻ không cha không mẹ đang chờ tình thương của người khác!

Kết thúc cuối cùng đương nhiên là happy ending rồi ~

**

~~2 năm sau.

_ Mami, con về rồi đây ~ ~ ~ ~ - Theo sau tiếng gọi, là một đồng chí nông dân toàn thân bụi bặm bước vào.

Mami Đơn Nhất ngẩng đầu nhìn cậu nông dân một hồi, rồi lại cúi đầu tiếp tục chơi trò mặc quần áo cho búp bê.

Papa Đơn Nhất ngược đầu ngo cậu nông dân một cái, sau đó cũng cúi đầu xuống tiếp tục đưa trang phục búp bê cho vợ.

Bé dễ thương kéo theo đôi tay dài dài của mình thông dong bước đến trước mặt nông dân, ngẩng đầu nhìn cậu, rồi giơ một chân sau lên, tưới nước vàng vàng lên chân cậu, rồi lại thông thả chui về ổ gặm xương tiếp

Bạn đồng chí nông dân trong thoáng chốc suy sụp tinh thần, nhưng rồi như nhớ ra điều gì đó, trên môi lại nở nụ cười tươi rói:

_ Cưng ơi ~ Cưng à ~ Anh về rồi đây ~ Quốc Quốc thân yêu ơi ~

~Không ai đoái hoài đến cậu.

Cậu lần nữa chìm trong sự suy sụp.

_ Mami, Quốc Quốc đâu rồi?

Mami Đơn Nhất ngược mắt nhìn dáng vẻ thất vọng của anh chàng nông dân, nói:

_ Vệ Quốc về cô nhi viện thăm viện trưởng rồi.

Nói xong cúi đầu xuống tiếp tục chơi búp bê.

_ Về cô nhi viện?! Hôm nay về con còn muốn ôm ôm cưng ấy yêu yêu cưng ấy... sao cưng ấy không ở nhà đợi con chứ?!

Mặt Đơn Nhất ngập tràn bi phẫn.

Kể từ khi Vệ Quốc thi lấy được bằng thợ điện cao cấp vào hai năm trước, bèn đến công ty của papa cậu làm nhân viên kỹ thuật, có khi bận đến nỗi cả tuần lễ ở luôn trong công ty không về, nên tuy rằng Đơn Nhất đã về nhà ở nhưng vẫn không sao gặp anh thường xuyên được, cơ hội “thân mật” với nhau cũng giảm đi đáng kể.

Đến khi đồng chí Đơn Nhất lên năm tư, bài tập nặng, chỉ còn cách ở trọ trong trường, lúc này Vệ Quốc cũng đã thi lên thợ điện đặc cấp, thăng lên làm “nhân viên kỹ thuật giao tế bên ngoài”, từ đó, anh cũng trở thành người bay luôn, một tháng mà có đến hơn nửa là bay khắp thế giới làm việc. Hai người càng hiếm khi gặp được nhau.

Hôm nay cậu được nghỉ lễ, hí ha hí hửng chạy về nhà, kết quả là không gặp được người mà cậu muốn gặp, thế là thất vọng tràn trề, tinh thần cũng sụp đổ theo.

Đang trong lúc Đơn Nhất than trách cuộc đời, cửa chống trộm lại lần nữa được mở ra.

Người đang bước vào không phải đồng chí Vệ Quốc mà cậu ngày mong đêm nhớ kia đó sao?

Vệ Quốc bước vào nhà, liền thấy một cậu nông dân hai lúa đang đứng giữa nhà, chột khựng lại...

Đến khi anh nhìn rõ đó là Đơn Nhất, trong đầu liền nổi lên ý muốn lôi cậu ra đập một trận.

Anh chưa kịp vung nắm đấm lên, thì có một bé con xinh xắn từ sau lưng anh lộ đầu ra.

_ Papa... ông chú quái dị toàn thân dơ hầy này là ai thế?

Vệ Quốc xoay người lại ôm bé con vào lòng, thở dài nói:

— Cực kì không may, người đó chính là mami con.

Nghe thấy động tĩnh, mami và papa Đơn Nhất đã sớm chạy ra cửa, trông thấy bé con dễ thương, mami Đơn Nhất mặt mày rạng rỡ, cười tươi roi rói.

— Ai yo, bé con xinh xắn thế này từ đâu ra vậy, đáng yêu quá đi!!

Vệ Quốc cười với mami:

— Mami, đứa trẻ này là con nhận nuôi từ cô nhi viện đấy, mami xem...

Cô bước lên một bước ôm lấy bé con, sờ soạng khắp người đứa trẻ xinh xắn.

— Tốt tốt tốt, từ nay về sau cháu chính là người của nhà họ Đơn ta rồi nhé! Nào, kêu bà nội!

Papa Đơn Nhất cũng chen vào một chân.

— Ông nội nữa!!

Đơn Nhất đứng bên cạnh cố chen đầu mình vào, nở nụ cười rạng rỡ như vàng thái dương với bé con.

— Con gái ngoan... kêu papa!!

Bé con nhăn đôi mày xinh lại, chu đôi môi xinh xắn nói:

— Con mới không gọi chú quái dị là ‘papa’! Nếu gọi thì cũng là gọi ‘mami’ cơ! Hứ! Còn nữa, con là con trai! Không phải con gái!!

— Được rồi, được rồi, nhanh gọi bà nội!

— Cháu ngoan gọi ông nội đi!!

— Con trai, con muốn kêu là ‘mami’ cũng được...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-ca-chon-gap-ca-chua>